DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 czerwca 1937 r.

Nr 16

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

502

USTAWA

z dnia 12 czerwca 1937 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej, załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej, załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 czerwca 1937 r. Nr 46, poz. 348).

503

USTAWA

z dnia 12 czerwca 1937 r.

o ratyfikacji układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego likwidacji sum, wpłaconych do odnośnych instytucyj kompensacyjnych na rzecz wierzycieli polskich i szwajcarskich, podpisanego w Warszawie dnia 19 listopada 1936 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego likwidacji sum, wpłaconych do odnośnych instytucyj kompensacyjnych na rzecz wierzycieli polskich i szwajcarskich, podpisanego w Warszawie dnia 19 listopada 1936 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu — Ministrom: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skabu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 czerwca 1937 r. Nr 46, poz. 349).

504

UKŁAD

dotyczący długów reliefowych podpisany w Londynie dnia 14 marca 1935 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

W dniu czternastym marca tysiąc dziewięćset trzydziestego piątego roku podpisany został w Londynie układ dotyczący długów reliefowych o następującym brzmieniu dosłownym:

Przekład.

UKŁAD

z dnia 14 marca 1935 r.

Pomiędzy RZĄDEM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (zwanym poniżej „Polska") z jednej strony, a RZĄDAMI DANII, HOLANDII, NORWEGII, SZWECJI, SZWAJCARII (poniżej odpowiednio zwanymi „Dania, Holandia, Norwegia, Szwecja, Szwajcaria" lub wspólnie „Państwa Wierzycielskie") z drugiej strony, w celu zmiany warunków płatności Długów Reliefowych, należnych Państwom Wierzycielskim (poniżej zwanych „Długi Reliefowe") które były ustalone Propozycją z dn. 10 grudnia 1924 r. Rządu Rzeczypospolitej Polskiej względem Rządów Danii, Republiki Francuskiej, Wielkiej Brytanii, Holandii, Norwegii, Szwecji i Konfederacji Szwajcarskiej co do skonsolidowania Polskich Obligacyj Reliefowych posiadanych przez te Rządy.

Niżej podpisani, należycie upoważnieni przez swe odnośne Rządy ustalili co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

1. Z tytułu Długów Reliefowych Polska spłacać będzie, poczynając od dnia 1 lipca 1934 r. kapitał takich długów bez odsetek, jak jest wskazane w planach dołączonych do niniejszego układu (Zał. 1 (A), (B), (C), (D), (E), (F)).

2. Pięć zaległych rat kapitałowych, mianowicie tych płatnych 1 stycznia 1932 r., 1 lipca 1932 r., 1 stycznia 1933 r., 1 lipca 1933 r. i 1 stycznia 1934 r., zostanie odpowiednio spłacone w czterech równych półrocznych ratach płatnych 1 lipca 1940 r., 1 stycznia 1941 r., 1 lipca 1941 r. i 1 stycznia 1942 r. (zał. 1).

3. Suma zadłużenia ustalona zgodnie z art. 1 niniejszego układu, którego odnośne kwoty dłużne wobec poszczególnych Państw Wierzycielskich umieszczone są w niżej podanej tabeli, stanowi całkowitą i jedyną sumę należną Państwom Wierzycielskim od Polski z tytułu długów reliefowych.

Całkowite zadłużenie z tytułu długów reliefowych.

Dania	kr.	345.075
Holandia	fl.	417.300
Norwegia	kr.	13.534.165
	Ł.	1.203.15.0
Szwecja	kr.	6.147.450
Szwajcaria	fr.	72.225

4. Wzamian za 5 obligacji, które były płatne od dnia 1 stycznia 1932 r. do dnia 1 stycznia 1934 r. włącznie, Polska dostarczy każdemu z Państw Wierzycielskich po cztery nowe obligacje, opiewające na kwoty ustalone w planach dołączonych do niniejszego układu (Zał. I (A), (B), (C), (D), (E), (F)). Treść tych obligacji będzie zasadniczo zgodna z wzorem ustalonym w załączniku 3 do niniejszego układu.

5. Obligacje wydane zgodnie z Propozycją z dn. 10 grudnia 1924 r., a płatne od dnia 1 lipca 1934 r. do dnia 1 stycznia 1940 r. włącznie, pozostaną w posiadaniu Państw wierzycielskich do daty ich płatności, jednak zgodnie z artykułem 1 i artykułem 3 niniejszego układu, odsetki od takich obligacji w wysokości 5 od sta rocznie nie będą płatne. Takie obligacje będą, z zastrzeżeniem postanowień artykułów 8 i 9 niniejszego układu, zwracane przez Państwa Wierzycielskie po opłaceniu przez Polskę jedynie kapitału takich obligacyj.

6. Rata należna dnia 1 lipca 1934 r. zostanie spłacona w ciągu jednego miesiąca, a rata należna dnia 1 stycznia 1935 r. w ciągu dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego układu.

7. Postanowienia Propozycji z dnia 10 grudnia 1924 r. o ile nie są zmienione przez postanowienia niniejszego układu, pozostaną nadal w mocy.

II. POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE NORWEGII.

8. Polska płacić będzie raty amortyzacyjne i procenty długu reliefowego prywatnego, zgodnie z planem zawartym w załączniku 2 niniejszego układu.

9. Obligacje płatne od dnia 1 lipca 1934 r. do dnia 1 stycznia 1940 r., które zgodnie z artykułem 5 niniejszego układu pozostaną w posiadaniu Norwegii, pod warunkiem, że odsetki od kapitału w wysokości 5 od sta rocznie wymagane nie będą, reprezentować będą zarówno kapitał należny w związku z długiem reliefowym, jak i kapitał należny w związku z prywatnym długiem reliefowym. Norwegia zwracać będzie poprzednio wymienione obligacje po spłaceniu przez Polskę, zgodnie z artykułem 1, kapitału z tytułu długu reliefowego, oraz, zgodnie z artykułem 8, kapitału i odsetek, należnych z tytułu długu reliefowego prywatnego.

III. POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE SZWECJI.

10. Plan umorzenia długu wobec Szwecji ustalony w załączniku 1 (E), obejmuje dług reliefowy skonsolidowany zgodnie z Propozycją z dn. 10 grudnia 1924 r., jak również i dług reliefowy skonsolidowany zgodnie z układem pomiędzy Polską i Szwecją z dn. 18 października 1929 r.

Niniejszy układ wejdzie w życie po takiej ratyfikacji, jaka jest wymagana.

Sporządzone w 6 egzemplarzach w Londynie dn. 14 marca 1935 r.

Za Rząd Polski:
Wiesław Zbijewski

Za Rząd Danii:
B. Dons-Moller

Za Rząd Holandii:
F. B. s'Jacob

Za Rząd Norwegii podlega zatwierdzeniu norweskiego Storting
Rolf Andvord

Za Rząd Szwecji:
Carl Leijonhufvud

Za Rząd Szwajcarii:
Ch. de Jenner

Załącznik I.

Plan płatności.

A) DANIA.

Obligacja Nr	Data płatności	Wartość nominalna
		Kr.
213	1 Lipiec 1934	19.350,00
214	1 Styczeń 1935	19.350,00
215	1 Lipiec 1935	19.350,00
216	1 Styczeń 1936	19.350,00
217	1 Lipiec 1936	20.425,00
218	1 Styczeń 1937	20.425,00
219	1 Lipiec 1937	22.575,00
220	1 Styczeń 1938	22.575,00
221	1 Lipiec 1938	23.650,00
222	1 Styczeń 1939	23.650,00
223	1 Lipiec 1939	23.650,00
224	1 Styczeń 1940	23.650,00
224 A	1 Lipiec 1940	21.768,75
224 B	1 Styczeń 1941	21.768,75
224 C	1 Lipiec 1941	21.768,75
224 D	1 Styczeń 1942	21.768,75
		345.075,00

Załącznik I.

Plan płatności.

B) HOLANDJA.

Obligacja Nr	Data płatności	Wartość nominalna
		Fl.
101	1 Lipiec 1934	23.400,00
102	1 Styczeń 1935	23.400,00
103	1 Lipiec 1935	23.400,00
104	1 Styczeń 1936	23.400,00
105	1 Lipiec 1936	24.700,00
106	1 Styczeń 1937	24.700,00
107	1 Lipiec 1937	27.300,00
108	1 Styczeń 1938	27.300,00
109	1 Lipiec 1938	28.600,00
110	1 Styczeń 1939	28.600,00
111	1 Lipiec 1939	28.600,00
112	1 Styczeń 1940	28.600,00
112 A	1 Lipiec 1940	26.325,00
112 B	1 Styczeń 1941	26.325,00
112 C	1 Lipiec 1941	26.325,00
112 D	1 Styczeń 1942	26.325,00
		417.300,00

Załącznik I.

Plan płatności.

C) NORWEGIA.

Obligacja Nr	Data płatności	Wartość nominalna
		Kr.
45	1 Lipiec 1934	758.925,00
46	1 Styczeń 1935	758.925,00
47	1 Lipiec 1935	758.925,00
48	1 Styczeń 1936	758.925,00
49	1 Lipiec 1936	801.090,00
50	1 Styczeń 1937	801.090,00
51	1 Lipiec 1937	885.415,00
52	1 Styczeń 1938	885.415,00
53	1 Lipiec 1938	927.575,00
54	1 Styczeń 1939	927.575,00
55	1 Lipiec 1939	927.575,00
56	1 Styczeń 1940	927.575,00
56 A	1 Lipiec 1940	853.788,75
56 B	1 Styczeń 1941	853.788,75
56 C	1 Lipiec 1941	853.788,75
56 D	1 Styczeń 1942	853.788,75
		13.534.165,00

Załącznik I.

Plan płatności.

D) NORWEGIA.

Obligacja Nr	Data płatności	Wartość nominalna
		Ł.
73	1 Lipiec 1934	67-10-0
74	1 Styczeń 1935	67-10-0
75	1 Lipiec 1935	67-10-0
76	1 Styczeń 1936	67-10-0
77	1 Lipiec 1936	71- 5-0
78	1 Styczeń 1937	71- 5-0
79	1 Lipiec 1937	78-15-0
80	1 Styczeń 1938	78-15-0
81	1 Lipiec 1938	82-10-0
82	1 Styczeń 1939	82-10-0
83	1 Lipiec 1939	82-10-0
84	1 Styczeń 1940	82-10-0
84 A	1 Lipiec 1940	75-18-9
84 B	1 Styczeń 1941	75-18-9
84 C	1 Lipiec 1941	75-18-9
84 D	1 Styczeń 1942	75-18-9
		1.203-15-0

Załącznik I.

Plan płatności.

E) SZWECJA.

Obligacja Nr.	Data płatności	Wartość nominalna
		Kr.
129 a.R 7	1 Lipiec 1934	197.100,00
130 a.R 8	1 Styczeń 1935	197.100,00
131 a.R 9	1 Lipiec 1935	431.100,00
132 a.R 10	1 Styczeń 1936	431.100,00
133 a.R 11	1 Lipiec 1936	461.550,00
134 a.R 12	1 Styczeń 1937	461.550,00
135 a.R 13	1 Lipiec 1937	493.200,00
136 a.R 14	1 Styczeń 1938	493.200,00
137 a.R 15	1 Lipiec 1938	552.900,00
138 a.R 16	1 Styczeń 1939	552.900,00
139 a.R 17	1 Lipiec 1939	582.150,00
140 a.R 18	1 Styczeń 1940	582.150,00
140 R 18A	1 Lipiec 1940	177.862,50
140 R 18B	1 Styczeń 1941	177.862,50
140 R 18C	1 Lipiec 1941	177.862,50
140 R 18D	1 Styczeń 1942	177.862,50
		6.147.450,00

Załącznik I.

Plan płatności.

F) SZWAJCARIA.

Obligacja Nr	Data płatności	Wartość nominalna
		Fr.
157	1 Lipiec 1934	4.050,00
158	1 Styczeń 1935	4.050,00
159	1 Lipiec 1935	4.050,00
160	1 Styczeń 1936	4.050,00
161	1 Lipiec 1936	4.275,00
162	1 Styczeń 1937	4.275,00
163	1 Lipiec 1937	4.725,00
164	1 Styczeń 1938	4.725,00
165	1 Lipiec 1938	4.950,00
166	1 Styczeń 1939	4.950,00
167	1 Lipiec 1939	4.950,00
168	1 Styczeń 1940	4.950,00
168 A	1 Lipiec 1940	4.556,25
168 B	1 Styczeń 1941	4.556,25
168 C	1 Lipiec 1941	4.556,25
168 D	1 Styczeń 1942	4.556,25
		72.225,00

Załącznik 2.

Plan płatności prywatnego długu reliefowego należnego Norwegii.

Data płatności obligacyj	Kapitał	Odsetki
	Kr.	Kr.
1 Lipiec 1935	155.475,00	44.051,00
1 Styczeń 1936	155.475,00	40.164,13
1 Lipiec 1936	164.110,00	36.277,25
1 Styczeń 1937	164.110,00	32.174,50
1 Lipiec 1937	181.385,00	28.071,75
1 Styczeń 1938	181.385,00	23.537,13
1 Lipiec 1938	190.025,00	19.002,50
1 Styczeń 1939	190.025,00	14.251,88
1 Lipiec 1939	190.025,00	9.501,25
1 Styczeń 1940	190.025,00	4.750,63
	1.762.040,00	251.782,02

Załącznik 3.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej.

Obligacja.

.... Nr. ....

Dnia Data płatności

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej, poniżej nazywany „Polska", za otrzymaną równowartość zapłaci Rządowi ....
poniżej nazywanemu ....
lub na zlecenie, w dniu ....
roku .... kwotę ....

Obligacja niniejsza płatna jest w ....
w ....

Obligacja niniejsza będzie płatna bez potrącenia i będzie wolna od jakiegokolwiek i wszelkiego podatku i / lub obciążenia teraźniejszego i przyszłego, ustanowionego przez władzę Rządu Polskiego lub jej posiadłości lub przez jakąkolwiek polityczną lub podatkową władzę w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej. .

Obligacja ta jest jedną z seryj obligacyj o podobnej treści, lecz na różne kwoty i płatnych w różnych walutach, emitowanych, zgodnie z Propozycją z dn. 10 grudnia 1924 r. przez Rząd Polski na rzecz Rządów Danii, Republiki Francuskiej, Wielkiej Brytanii, Holandii, Norwegii, Szwecji i Konfederacji Szwajcarskiej i zgodnie z układem zawartym pomiędzy Rządem Polskim, a Rządami Danii, Holandii, Norwegii, Szwecji i Szwajcarii z dnia 14 marca 1935 r. Polska zobowiązuje się, że żadna spłata nie będzie czyniona jakiemukolwiek z cytowanych Rządów z tytułu takich obligacyj przed, w terminie lub po terminie płatności, o ile jednocześnie podobna spłata nie będzie uskuteczniona innym cytowanym Rządom z tytułu ich obligacji, proporcjonalnie do kwoty takich obligacji.

Obligacja ta stanowi pierwszy zastaw na dochodach i aktywach Polski, z uwzględnieniem jakiegokolwiek obciążenia obecnie istniejącego, a dla żadnego przyszłego zobowiązania Polski nie będzie udzielony zastaw stanowiący pierwszeństwo roszczenia przed zastawem jaki przysługuje tej obligacji. Kwoty potrzebne od czasu do czasu do spłaty tej obligacji będą wstawiane co roku do polskiego budżetu i będą należycie włączane do Rocznej Ustawy Budżetowej Polski na każdy rok.

Spłata tej obligacji stanowi pierwszy zastaw na wpływach, o ile będą takowe, przypadających Polsce z tytułu kompensaty, reparacji lub odszkodowania, innych niż wpływy otrzymywane drogą zwrotów w naturze od b. wrogich Rządów lub od któregokolwiek z nich, z uwzględnieniem jakichkolwiek obciążeń powstałych już z tytułu poprzednich pożyczek.

Obligacja ta jest emitowana przez Polskę zgodnie z postanowieniami i warunkami wyszczególnionymi w Propozycji z dn. 10 grudnia 1924 r. w brzmieniu zmienionym przez układ Rządu Polskiego z Rządami Danii, Holandii, Norwegii, Szwecji i Szwajcarii z dn. 14 marca 1935 r.

Na dowód czego Polska spowodowała wystawienie tej obligacji w jej imieniu przez Ministra Skarbu należycie do tego upoważnionego.

Warszawa Podpis

Zaznajomiwszy się z powyższym układem, uznaliśmy go i uznajemy za słuszny, zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 28 grudnia 1936 r.

(—) I. Mościcki

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Sławoj Składkowski

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) Beck

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1937 r. Nr 42, poz. 330).

505

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 25 maja 1937 r.

w sprawie wejścia w życie układu z dnia 14 marca 1935 r., dotyczącego długów reliefowych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że układ dotyczący długów reliefowych, podpisany w Londynie dnia 14 marca 1935 r., wszedł w życie, zgodnie z jego ustępem ostatnim, w dniu 20 marca 1937 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1937 r. Nr 42, poz. 331).

506

K O N W E N C J A

między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunii dotycząca ułatwień płatniczych w ruchu turystów i podróżnych podpisana w Bukareszcie, dnia 24 kwietnia 1937 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia dwudziestego czwartego kwietnia tysiąc dziewięćset trzydziestego siódmego roku podpisana została w Bukareszcie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Rumunii konwencja dotycząca ułatwień płatniczych w ruchu turystów i podróżnych o następującym brzmieniu dosłownym:

Przekład.

KONWENCJA

między Polską i Rumunią dotycząca ułatwień płatniczych w ruchu turystów i podróżnych.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Jego Królewska Mość Król Rumunii

ożywieni wspólnym pragnieniem dalszego zacieśnienia wzajemnych stosunków istniejących między obydwoma krajami;

uważając, że ruch turystów i podróżnych odgrywa znaczną rolę w wzajemnym zbliżeniu polsko-rumuńskim, i że ułatwienia mające być przyznane dla tego ruchu, będą jego poparciem;

postanowili zawrzeć Konwencję i mianowali w tym celu swoimi pełnomocnikami, a mianowicie:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
Jego Ekscelencję Pana Ministra Józefa BECKA, Ministra Spraw Zagranicznych;

Jego Królewska Mość Król Rumunii
Jego Ekscelencję Pana Wiktora ANTONESCO, Ministra Spraw Zagranicznych;

którzy, po zakomunikowaniu sobie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Podróżni i turyści, którzy udają się z Polski do Rumunii, będą, na żądanie, otrzymywać paszporty bez trudności, po przedstawieniu kompetentnej władzy administracyjnej zaświadczenia stwierdzającego, że nabyli oni specjalne czeki poniżej przewidziane.

Turyści i podróżni, którzy udają się z Rumunii do Polski będą, na żądanie, otrzymywać, korzystając z postanowień przewidzianych niniejszą konwencją, bez trudności, paszporty, stosownie do obowiązujących w Rumunii przepisów prawnych.

Żądania turystów uzyskania paszportów, będą traktowane ze szczególnymi względami.

Artykuł 2.

Jako czeki wyżej wymienione, będą uważane tytuły dłużne, nie dopuszczone do obrotu, wydane przez „Polski Instytut Rozrachunkowy" w Polsce.

Artykuł 3.

W celu uzyskania paszportu dla podróży do Rumunii, turysta lub podróżny powinien wykupić na każdy tydzień pobytu w Rumunii czeki w kwocie od 100 do 200 zł przy podróży indywidualnej, a czeki w kwocie od 75 do 150 zł przy wycieczkach zbiorowych.

Dla wycieczek zbiorowych czeki będą wystawiane na imię kierownika wycieczki.

Dzieci poniżej lat 4 są zwolnione z obowiązku zakupna czeków. Dla dzieci lat 4 do 14 będzie obowiązywać połowa wyżej wymienionych kwot.

W wypadkach uzasadnionych kwota minimum czeków może być zmniejszona, a kwota maximum zwiększona.

Młodzież akademicka i szkolna korzysta z 50% zniżki kwoty minimum czeków.

Kwota, na którą czeki opiewają, ich data nabycia i liczba bieżąca będą zaznaczone w paszportach.

Turyści i podróżni rumuńscy, udający się do Polski, będą mogli otrzymywać na kwoty wyszczególnione i w wypadkach przewidzianych niniejszym artykułem, polecenia wypłat w granicach sum rozporządzalnych, istniejących dla tego celu.

Artykuł 4.

Turyści i podróżni polscy będą otrzymywać w Rumunii za czeki polskie, wskazane w art. 3, równowartość w lejach, według kursu urzędowego, powiększoną o obowiązującą w Rumunii 38% premię.

Ta sama stawka będzie zastosowana do poleceń wypłat, wydanych przez Rumuński Bank Narodowy na korzyść turystów i podróżnych rumuńskich udających się do Polski.

Instytucje upoważnione przez „Polski Instytyt Rozrachunkowy" w Warszawie i przez Rumuński Bank Narodowy w Bukareszcie będą dokonywać wypłatę poleceń wypłat wzgl. czeków, bez żadnych potrąceń z tytułu jakichkolwiek prowizji lub opłat.

Artykuł 5.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej upoważnia „Polski Instytut Rozrachunkowy" a Rząd Królewski Rumunii upoważnia Rumuński Bank Narodowy do zapewnienia wykonania i ustalenia sposobu zastosowania niniejszej Konwencji.

Artykuł 6.

Niniejsza Konwencja nie narusza w niczym prawa obydwu państw do odmówienia wydania paszportów swoim obywatelom.

Artykuł 7.

Niniejsza Konwencja wejdzie w życie siódmego dnia po dacie wymiany not w Warszawie w sprawie dokonania przez każdą z Wysokich Stron Umawiających się formalności niezbędnych dla wejścia w życie Konwencji.

Niniejsza Konwencja jest zawarta na okres 12 miesięcy od daty jej wejścia w życie.

Jeśli nie będzie wypowiedziana na miesiąc przed upływem terminu, to należy ją uważać za przedłużoną automatycznie na nowy okres 12-miesięczny.

W przypadku, gdyby wykonanie niniejszej Konwencji naruszało interesy jednej z Wysokich Stron Umawiających się, Strona ta będzie mogła zaproponować drugiej stronie rokowania w celu zmiany postanowień Konwencji. Gdyby rokowania te nie doprowadziły w ciągu dni 15 do zadawalniającego rezultatu, to strona, która uważa że Jej interesy są naruszone, będzie mogła wypowiedzeć niniejszą Konwencję, która przestanie obowiązywać po upływie 15 dni, licząc od daty wypowiedzenia.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję i wycisnęli na niej swoje pieczęcie.

Sporządzono w dwu egzemplarzach w Bukareszcie, 24 kwietnia 1937 r.

J. Beck *Antonesco*

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 5 czerwca 1937 r.

(—) *I. Mościcki*

(L. S.)

Prezes Rady Ministrów

(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych

(—) *Beck*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 14 czerwca 1937 r. Nr 43, poz. 337).

507

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 czerwca 1937 r.

w sprawie konwencji między Rzecząpospolitą Polską, a Królestwem Rumunii, dotyczącej ułatwień płatniczych w ruchu turystów i podróżnych, podpisanej w Bukareszcie, dnia 24 kwietnia 1937 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu art. 7 konwencji między Rzecząpospolitą Polską, a Królestwem Rumunii, dotyczącej ułatwień płatniczych w ruchu turystów i podróżnych, podpisanej w Bukareszcie dnia 24 kwietnia 1937 r., nastąpiła w Warszawie w dniu 5 czerwca 1937 r. wymiana not, stwierdzających dokonanie formalności niezbędnych dla wejścia w życie powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 14 czerwca 1937 r. Nr 43, poz. 338).

508

POROZUMIENIE

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską w sprawie zwiedzania Międzynarodowej Wystawy Paryskiej 1937 r., podpisane w Paryżu dnia 22 maja 1937 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia dwudziestego drugiego maja tysiąc dziewięćset trzydziestego siódmego roku podpisane zostało w Paryżu między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej porozumienie w sprawie zwiedzenia Międzynarodowej Wystawy Paryskiej 1937 r., wraz z dwoma załącznikami, o następującym brzmieniu dosłownym:

Przekład.

POROZUMIENIE

w sprawie zwiedzania Międzynarodowej Wystawy Paryskiej 1937 r.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Francuskiej, ożywione wzajemnym pragnieniem ułatwienia obywatelom polskim zwiedzania Międzynarodowej Wystawy Sztuki i Techniki w życiu współczesnym, która odbyć się ma w Paryżu od dnia 25 maja do dnia 25 listopada 1937 r., zgodziły się na postanowienia następujące:

I.

a) Obywatele polscy, pragnący udać się do Francji dla zwiedzenia Wystawy, uzyskają bez trudności paszporty specjalne, noszące wzmiankę „Międzynarodowa Wystawa Paryska 1937 r.", w tej mierze, na którą pozwolą sumy zarezerwowane dla wystawiania im czeków oznaczonych niżej w § II.

b) Paszporty specjalne, których okres ważności nie będzie mógł przekraczać 15 dni dla zwiedzających, którzy skorzystają z drogi żelaznej, a 21 dni dla zwiedzających, korzystających z drogi morskiej, wystawiane będą bądź zwiedzającym, podróżującym zbiorowo, bądź zwiedzającym, podróżującym pojedynczo. W żadnym razie wspomnianych paszportów nie będą mogli uzyskać ci obywatele polscy, którym obecnie obowiązująca reglamentacja zezwala, z uwagi na charakter ich podróży, na uzyskiwanie paszportu zwykłego ze wszystkimi ułatwieniami związanymi z nim z punktu widzenia przydziału dewiz.

II.

a) Przed uzyskaniem specjalnego paszportu do Francji, polski zwiedzający, który będzie mógł korzystać z ułatwień przewidzianych w niniejszym Porozumieniu tylko jeden raz, będzie musiał zakupić w jednej z instytucji bankowych lub biur podróży wyznaczonych w tym celu przez Polski Instytut Rozrachunkowy po porozumieniu z Bankiem francusko-polskim, a których lista załączona jest do niniejszego Porozumienia, czeki nieprzenaszalne we frankach francuskich.

Na tydzień pobytu we Francji ogólna wysokość czeków będzie mogła wahać się dla zwiedzającego pojedynczo pomiędzy 500 i 1.200 franków francuskich, a dla zwiedzających, w grupach, pomiędzy 400 i 800 franków franc. Nie jest konieczny zakup tego rodzaju czeków dla dzieci niżej lat 4, dla dzieci zaś od 4 do 14 lat wspomniane kwoty zniżone będą o 50%.

Dla zwiedzających, którzy podróżują zbiorowo, czeki, których numery i wysokość zapisane zostaną dla każdej osoby oddzielnie na paszporcie zbiorowym, mogą być inkasowane przez kierownika grupy.

Za okazaniem czeków, które będą imienne, niezbywalne i winny zawierać rubrykę dla podpisania z chwilą inkasa, władze polskie powołane do tego, wystawiać będą paszporty specjalne oraz zapisywać będą w nich sumę, datę zakupu oraz numery czeków.

b) Wyjątkowo najwyższa tygodniowa suma czeków będzie mogła być, za odpowiednim usprawiedliwieniem, podwyższona, jak również najniższa tygodniowa suma — obniżona.

c) Wystawione czeki będą mogły być inkasowane za okazaniem paszportu, w którym będzie umieszczona wzmianka o inkasie, tylko w Paryżu i Hawrze w instytucjach, których lista załączona jest do niniejszego Porozumienia. Z sum, na które opiewają, a które przewidziane są wyżej w drugim ustępie § II-a) nie będzie można dokonywać żadnych potrąceń na pokrycie bądź kosztów transportu lądowego lub morskiego do granicy francuskiej, bądź kosztów sprzedaży czeków w Polsce.

III.

Co się tyczy podróży ryczałtowych, zawierających koszty związane z przewozem, pobytem we Francji i wszystkimi kosztami pobocznymi, biuro podróży, które je będzie organizować, będzie musiało, w ogólnej żądanej przez

siebie cenie, przeprowadzić podział na dwie części:

a) jedną, stanowiącą dokładnie obliczoną cenę przejazdu tam i z powrotem od punktu wyjazdowego do granicy francuskiej;

b) drugą, stanowiącą cenę ogółu wydatków, mających być dokonanymi na terytorium francuskim.

Przedmiotem specjalnego czeku we frankach w granicach ustalonych w ustępie 2 par. II-a) będzie mogła być tylko część wzmiankowana w punkcie b), ponieważ biuro podróży w Polsce będzie mogło zrealizować czek ten tylko za pośrednictwem swego przedstawiciela w Paryżu upełnomocnionego wobec Banku francusko-polskiego w Paryżu.

IV.

Porozumienie niniejsze wejdzie w życie dnia 1 czerwca 1937 r. i wygaśnie na osiem dni przed zamknięciem Międzynarodowej Wystawy Sztuki i Techniki w Paryżu.

Sporządzono w podwójnym egzemplarzu, w Paryżu, dnia 22 maja 1937 r.

J. Łukasiewicz *Ivon Delbos*

Antoni Roman *Paul Bastid*

Lista instytucji polskich upoważnionych do wydawania czeków specjalnych wystawionych przez P.I.R.

Bank Gospodarstwa Krajowego
Centrala i Oddziały,

Bank P. K. O.
Centrala w Warszawie.

Bank Francusko-Polski
Warszawa, Katowice, Poznań, Łódź, Gdynia,

Bank Handlowy w Warszawie
Centrala i Oddziały,

Bank Związku Spółek Zarobkowych
Centralą i Oddziały,

Powszechny Bank Kredytowy
Centrala i Oddziały,

N. B. — Ponadto i wyjątkowo:

Biura Orbisu i Francopolu będą upoważnione do zatrzymywania na rachunek Banku P. K. O. ograniczonej ilości czeków turystycznych, z warunkiem oddawania codziennie do kas tego banku zainkasowanych złotych, oraz listy wydanych czeków ze wszystkimi potrzebnymi wskazówkami.

W każdym razie powierzone tym rozmaitym instytucjom czeki będą mogły być wydawane wyłącznie na organizowane przez nie wyjazdy grupowe.

Będą uważane za instytucje francuskie:

Biuro kolei francuskich, ul. Ossolińskich w Warszawie,

Agencja Towarzystw Żeglugowych francuskich (Worms et Cie.) Królewska 10 w Warszawie.

Towarzystwo Wagonów Sypialnych, w Warszawie, Katowicach i Poznaniu.

Te instytucje zostaną upoważnione do przeprowadzania na rachunek Banku Francusko-Polskiego w Warszawie, tych samych operacji jak wyżej.

Lista Kas Wypłacających.

w Paryżu:

Bank Francusko-Polski, 15 rue des Pyramides.

Société Générale (Dyrekcja Zagraniczna) 29 blvd. Hausmann.

Société Générale du Crédit Industriel et Commercial 66, rue de la Victoire.

Banque Nationale Française du Commerce Extérieur,
21 blvd. Hausmann et Bureau Exposition.

Bank P. K. O., 31 rue Jean Goujon.

N. B. — Poza tym biuro Orbis i Agencje Towarzystwa Wagonów Sypialnych w Paryżu będą mogły wypłacać na własną odpowiedzialność czeki, przedstawiając je do wypłaty w Banku Francusko-Polskim, 15 rue des Pyramides.

w Hawrze:

Société Générale, 2 Place Carnot.

Zaznajomiwszy się z powyższym porozumieniem i jego załącznikami, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych; oświadczamy, że są one przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 5 czerwca 1937 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 14 czerwca 1937 r. Nr 43, poz. 339).

509

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 czerwca 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia w formie not, wymienionych w Paryżu dnia 13 i 14 maja 1937 r., o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia w formie not, wymienionych w Paryżu dnia 13 i 14 maja 1937 r., o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 15 maja 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1937 r. Nr 42, poz. 332).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 czerwca 1937 r. (poz. 509).

Przekład.

Paryż, dn. 13 maja 1937 r.

AMBASADA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Nr 82/F/1/18/37.

Panie Ministrze,

Powołując się na rozmowy, jakie miały miejsce między Ministerstwem Spraw Zagranicznych a Ambasadą Polski, mam zaszczyt, z polecenia mego Rządu, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące Porozumienie:

1) Prowizoryczny Układ Handlowy, zawarty między Francją a Polską dnia 18 lipca 1936 r. jest przedłużony, z zastrzeżeniem poniższej zmiany, jak również i teksty dołączone do tego Układu, do dnia 1 czerwca 1937 r.

2) Tekst artykułu 5 Prowizorycznego Układu Handlowego zawartego między Polską a Francją dnia 18 lipca 1936 r. zostaje zmieniony jak następuje:

„Postanowienia artykułów Konwencji z dn. 9 grudnia 1924 r. inne aniżeli te, które są zawarte w artykułach: 1 do 8, 13, 16 (1), 17 i 33 pozostają prowizorycznie w mocy.

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się podjąć rokowania celem ponownego dostosowania tych postanowień.

Rokowania te winny być doprowadzone do końca przed dniem 1 czerwca 1937 r. W razie, gdyby nie zostały one doprowadzone do końca, niniejsze Porozumienie zostaje z tą datą uchylone".

3) Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie równocześnie z dokumentami ratyfikacyjnymi wspomnianego wyżej Prowizorycznego Układu Handlowego. Obydwie Wysokie Umawiające się Strony zgadzają się wszakże na prowizoryczne stosowanie Porozumienia, począwszy od dnia 15 maja 1937 r.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za poinformowanie mnie, czy Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje zaproponowane Porozumienie.

Zechce Pan, Panie Ministrze, przyjąć zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

J. Łukasiewicz

Do Jego Ekscelencji
Pana Ivona DELBOS
Ministra Spraw Zagranicznych
w Paryżu.

Paryż, dn. 14 maja 1937 r.

REPUBLIKA FRANCUSKA

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH

Dyrekcja Spraw Politycznych
i Handlowych

Stosunki handlowe

Panie Ambasadorze,

W dniu dzisiejszym Wasza Ekscelencja zechciała skierować do mnie następujące pismo:

Powołując się na rozmowy, jakie miały miejsce między Ministerstwem Spraw Zagranicznych a Ambasadą Polski, mam zaszczyt, z polecenia mego Rządu, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące Porozumienie:

1) Prowizoryczny Układ Handlowy, zawarty między Francją a Polską dnia 18 lipca 1936 r. jest przedłużony z zastrzeżeniem poniższej zmiany, jak również i teksty załączone do tego Układu, do dnia 1 czerwca 1937 r.

2) Tekst artykułu 5 Prowizorycznego Układu Handlowego, zawartego między Polską a Francją dnia 18 lipca 1936 r. zostaje zmieniony jak następuje:

„Postanowienia artykułów Konwencji z dn. 9 grudnia 1924 r. inne aniżeli te, które są zawarte w artykułach: 1 do 8, 13, 16 (1), 17 i 33, pozostają prowizorycznie w mocy.

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się podjąć rokowania celem ponownego dostosowania tych postanowień.

Rokowania te winny być doprowadzone do końca przed dniem 1 czerwca 1937 r. W razie, gdyby nie zostały one doprowadzone do końca, niniejsze Porozumienie zostaje z tą datą uchylone".

3) Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie równocześnie z dokumentami ratyfikacyjnymi wspomnianego wyżej Prowizorycznego Układu Handlowego. Obydwie Wysokie Umawiające się Strony zgadzają się na prowizoryczne stosowanie Porozumienia począwszy od dnia 15 maja 1937 r.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za poinformowanie mnie, czy Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje zaproponowane Porozumienie.

Mam zaszczyt potwierdzić Waszej Ekscelencji odbiór powyższego pisma i powiadomić o zgodzie Rządu Francuskiego na postanowienia stanowiące przedmiot tegoż pisma.

Zechce pan, Panie Ambasadorze, przyjąć zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Za Ministra Spraw Zagranicznych
Minister Pełnomocny,
Zastępca
Dyrektora Spraw Politycznych i Handlowych

Massigli

Jego Ekscelencja
Pan Juliusz ŁUKASIEWICZ
Ambasador Polski
w Paryżu.

510

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 maja 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Na podstawie art. 3 i 4 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionym rozporządzeniami Rady Ministrów: z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24) oraz z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78), wprowadza się zmiany następujące:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Wierzycielem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest władza lub instytucja żądająca ściągnięcia należności. Wierzyciel może upoważnić zarząd gminy wiejskiej za jego zgodą i umówionym wynagrodzeniem do zastępowania go jako wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych z tym, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnym ponosi wierzyciel, obciążają wierzyciela.";

2) w § 10 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Organem egzekucyjnym jest poborca skarbowy lub inny funkcjonariusz, któremu urząd skarbowy zleci przeprowadzenie czynności egzekucyjnej.";

3) po tytule działu III wstawia się nowy paragraf, oznaczony jako § 13. w brzmieniu:

„§ 13. (1) Egzekucję wszczyna się na wniosek wierzyciela, skierowany do właściwego urzędu skarbowego.

(2) Przed skierowaniem wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego wierzyciel powinien wysłać zobowiązanemu pisemne upomnienie z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych przez właściwą władzę egzekucyjną, jeżeli zobowiązany w terminie 14 dni od doręczenia upomnienia nie wpłaci wierzycielowi poszukiwanej należności.

(3) Jedno upomnienie może obejmować kilka różnych należności wierzyciela, poszukiwanych u tego samego zobowiązanego.

(4) Jeżeli zarządy gmin wiejskich pobierają na podstawie odrębnych przepisów należności nie tylko własne ale i innych wierzycieli, mają one prawo wysyłania upomnień także na należności innych wierzycieli. W przypadku, gdy zajdzie potrzeba upomnienia tego samego zobowiązanego o zapłatę kilku należności, wysyła się jedno upomnienie.

(5) Koszty upomnienia, określone w załączonej tabeli, przypadają wierzycielowi, a w przypadkach przewidzianych w ustępie (4) — gminie wiejskiej.

(6) Jeżeli należność wynosi mniej niż 1 złoty, wierzyciel powinien przed wysłaniem upomnienia wysłać do zobowiązanego bezpłatne wezwanie do uiszczenia należności.";

4) dotychczasowy § 13 oznacza się jako § 13a i wprowadza się w nim zmiany następujące:

a) ust. (1) skreśla się,

b) ust. (2), który oznacza się jako ust. (1), otrzymuje brzmienie:

„(1) We wniosku egzekucyjnym, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy wraz z odpisem oraz dowód doręczenia upomnienia, wierzyciel winien wskazać imię, nazwisko i adres zobowiązanego, należność poszukiwaną i sposób egzekucji oraz zaznaczyć, że tytuł wykonawczy dojrzał do egzekucji.",

c) ustępy (3) i (4) otrzymują nową numerację (2) i (3);

5) w § 14:

a) ust. (4) otrzymuje brzmienie:

„(4) Władzami publicznymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszystkie władze, urzędy i organa państwowe i samorządu terytorialnego i gospodarczego, jak również instytucje ubezpieczeń społecznych, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, Fundusz Pracy, Państwowy Bank Rolny i Bank Gospodarstwa Krajowego — w zakresie swych funkcji publicznoprawnych, określonych w przepisach o ustroju tych władz lub instytucji oraz w szczególnych ustawach i rozporządzeniach.",

b) po ust. (4) dodaje się nowy ustęp oznaczony jako ust. (5), w brzmieniu:

„(5) Zarząd gminy wiejskiej zastępujący wierzyciela (§ 5) korzysta z uprawnień przysługujących władzy publicznej, jeżeli wierzyciel, z upoważnienia którego działa, jest władzą publiczną.";

6) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. Przy zajęciu ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych doręcza się zobowiązanemu zarządzenie egzekucyjne łącznie z odpisem tytułu wykonawczego.";

7) § 28 otrzymuje brzmienie:

„§ 28. Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego urząd skarbowy zawiadomi o wyniku wierzyciela z wyjątkiem przypadków, gdy cała poszukiwana należność została przez urząd skarbowy w postępowaniu egzekucyjnym ściągnięta i wpłacona do kasy wierzyciela.";

8) § 35 otrzymuje brzmienie:

„§ 35. Egzekucja nie zostanie wdrożona bądź też już wdrożona zostanie umorzona:

a) jeżeli egzekucja nie należy do urzędu skarbowego,

b) na wniosek wierzyciela,

c) jeżeli ostatecznym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony skutków prawnych,

d) jeżeli egzekucja ze względu na przedmiot, do którego została skierowana lub na osobę, przeciw której została skierowana, jest niedopuszczalna,

e) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych,

f) jeżeli egzekucja została zawieszona na wniosek wierzyciela na czas nieograniczony a wierzyciel nie zażądał jej podjęcia przed upływem roku od daty wniosku lub też nie określił w tym terminie daty, do której egzekucja ma być zawieszona.";

9) w § 36 skreśla się ust. (2);

10) § 38 otrzymuje brzmienie:

„§ 38. (1) Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiekolwiek prawo do zajętego majątku lub jego części, powinna, przed wytoczeniem powództwa przeciw wierzycielowi i zobowiązanemu o zwolnienie spod egzekucji, zgłosić urzędowi skarbowemu pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszystkie zarzuty, które ma zamiar podnieść w powództwie, ze wskazaniem środków dowodowych; decyzja urzędu skarbowego powinna zapaść w ciągu miesiąca.

(2) Urząd skarbowy zawiesi egzekucję na zajętym majątku lub jego części, co do którego zgłoszono odpowiadające przepisom ust. (1) żądanie zwolnienia spod egzekucji, do czasu wydania decyzji, o której mowa w ust. (1), chyba że przedmiot ten ulega szybkiemu zepsuciu.

(3) W razie niezachowania przez osobę trzecią przepisów, zawartych w ust. (1), poniesie ona koszty sporu nawet wtedy, gdyby się z powództwem utrzymała.";

11) § 42 otrzymuje brzmienie:

„§ 42. Zwolnione od egzekucji są:

a) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne niezbędne dla zobowiązanego i członków jego rodziny,

b) przedmioty używane z powodu ułomności przez zobowiązanego i jego rodzinę,

c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla zobowiązanego, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca,

d) krowa dojna albo dwie kozy lub trzy owce, albo jedna świnia wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów, o ile te zwierzęta są niezbędne dla wyżywienia zobowiązanego, jego rodziny i jego służby,

e) przedmioty i surowce, niezbędne do osobistego zarobkowania zobowiązanego, pracującego ręcznie,

f) przedmioty, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu oraz przyzwoite ubranie zobowiązanego pracującego umysłowo,

g) u zobowiązanego, który pobiera periodyczne wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego prawnopublicznego, lub z tytułu umowy o pracę — pieniądze w kwocie odpowiadającej części wynagrodzenia za czas do najbliższego terminu wypłaty,

h) u zobowiązanego, który nie otrzymuje stałego wynagrodzenia za pracę — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez jeden tydzień,

i) przedmioty, dane zobowiązanemu celem poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz zasiłki i wsparcia udzielone w takich przypadkach, o ile przedmioty te lub fundusze dla tych celów są mu jeszcze potrzebne,

j) przedmioty, służące zobowiązanemu i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych lub niezbędne do nauki,

k) ordery honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery familijne lub inne papiery osobiste zobowiązanego oraz jego księgi rachunkowe,

l) przedmioty codziennego użytku, potrzebne zobowiązanemu, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla zobowiązanego mają znaczną wartość użytkową,

m) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny,

n) przedmioty służbie bożej poświęcone,

o) bydło, trzoda chlewna i owce zapisane do ksiąg gospodarczych zwierząt zarodowych oraz konie zapisane do ksiąg stadnych i do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych.";

12) po § 55 wstawia się nowy paragraf oznaczony jako § 55a, w brzmieniu:

§ 55a. Za doręczanie pism w postępowaniu egzekucyjnym przez organy gmin wiejskich, z wyjątkiem upomnień, o których mowa w § 13 ust. (4) i (5), przysługuje tym gminom wynagrodzenie w wysokości 6 gr od każdego pisma. Wynagrodzenie to wypłaca gminie wiejskiej władza lub instytucja, której pismo zostało doręczone.";

13) w § 57 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Urząd Skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić dalsze kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki. Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej zobowiązanych, rozdziela się pomiędzy wszystkich zobowiązanych, mając na uwadze szczególne okoliczności każdego poszczególnego przypadku.";

14) § 58 otrzymuje brzmienie:

„§ 58. (1) Wierzyciel ponosi koszty egzekucyjne:

a) jeżeli skierował do urzędu skarbowego wniosek o przymusowe ściągnięcie należności, która przed wysłaniem wniosku została uiszczona, umorzona, odroczona lub rozłożona na raty;

b) jeżeli uiszczenie, umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty nastąpiło wprawdzie po wysłaniu wniosku egzekucyjnego, jednak wierzyciel w ciągu 7 dni od zajścia tych okoliczności nie nadesłał do urzędu skarbowego odpowiedniego zawiadomienia; jeżeli przed upływem tego terminu czynność egzekucyjna została chociażby rozpoczęta wskutek nieudowodnienia przez zobowiązanego wymienionych okoliczności, powstałe koszty egzekucyjne ponosi zobowiązany;

c) jeżeli w ciągu roku po otrzymaniu odpisu protokołu, stwierdzającego bezskuteczność egzekucji administracyjnej przeciwko zobowiązanemu z powodu braku ruchomości podlegających zajęciu, wznowił wniosek egzekucyjny lub zażądał ściągnięcia innych należności u tego zobowiązanego, a protokolarnie znowu stwierdzono bezskuteczność egzekucji administracyjnej z tego samego powodu.

(2) Wierzyciel ponosi wydatki egzekucyjne:

a) jeżeli od zobowiązanego nie mogą być ściągnięte,

b) związane z przekazaniem wierzycielowi ściągniętej gotówki.

(3) Wierzyciel obowiązany jest uiścić obciążające go koszty egzekucyjne w ciągu dni 30 po otrzymaniu z urzędu skarbowego wezwania. W razie nieuiszczenia kosztów egzekucyjnych w powyższym terminie urząd skarbowy może pokryć należne koszty egzekucyjne ze ściągniętych należności lub innego majątku wierzyciela.";

15) w § 61 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zobowiązanemu służy prawo żądania aby wskazane przezeń przedmioty, poza wymienionymi w ust. (1), nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe wystarczają według oszacowania na zaspokojenie poszukiwanej należności.";

16) § 62 otrzymuje brzmienie:

„§ 62. W przedsiębiorstwach przemysłowych lub handlowych ulegają zajęciu przede wszystkim przedmioty wymienione w § 61 ust. (1), potem zapasy wytworów, towarów i surowców, a gdy i te nie wystarczają na zaspokojenie poszukiwanych należności, także inne ruchomości.";

17) § 80 otrzymuje brzmienie:

„§ 80. (1) Po pierwszej licytacji niedoszłej do skutku (§ 87), urząd skarbowy może na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela a także z urzędu, ze względu na ważny interes każdego z nich, zarządzić, by sprzedaż zajętych ruchomości odbyła się w inny sposób niż w drodze licytacji (nie wyłączając sprzedaży z wolnej ręki, sprzedaży w przedsiębiorstwie zobowiązanego, sprzedaży komisowej itp.) oraz by tego rodzaju sprzedaż odbyła się w innym miejscu niż miejsce, w którym znajdują się ruchomości i przez inną osobę niż właściwy organ egzekucyjny. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć sprzedaż. Dokonanie sprzedaży w powyższy sposób może nastąpić nawet przed pierwszą licytacją, jednakże tylko za zgodą zobowiązanego.

(2) Przy sprzedaży takiej urząd skarbowy oznaczy cenę, poniżej której sprzedaży nie można dokonać, oraz termin, do którego sprzedaż ma być dokonana. O zarządzeniu sprzedaży zajętych ruchomości w myśl ust. (1) urząd skarbowy zawiadomi równocześnie zobowiązanego, a wierzyciela jeżeli tego zażądał.

(3) Przepisy § 79 ust. (2) i (3) mają odpowiednie zastosowanie.";

18) w § 82 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Urząd skarbowy może jednak zarządzić na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela a także z urzędu, aby licytacja ruchomości odbyła się w innym miejscu, jak również, aby licytację przeprowadził inny niż właściwy organ egzekucyjny, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć licytacja. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela i urzędu skarbowego.";

19) w § 83 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Odpisy obwieszczenia urząd skarbowy doręczy zobowiązanemu, dozorcy, o ile nim nie jest zobowiązany, nadto wierzycielowi, jeżeli w nadesłanym wniosku egzekucyjnym wyraźnie tego zażądał — najpóźniej w terminie przewidzianym w § 85 do przybicia obwieszczenia na tablicy urzędu skarbowego; od obowiązku doręczenia odpisu obwieszczenia jest jednak urząd skarbowy wolny w przypadkach, w których przybicie obwieszczenia następuje w dniu licytacji (§ 85 i 92).";

20) w § 87:

a) ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) W przetargu nie mogą uczestniczyć: zobowiązany, organ egzekucyjny prowadzący

licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby obecne na licytacji w charakterze urzędowym. Za taką osobę nie uważa się wierzyciela, uczestniczącego w przetargu w charakterze licytanta.",

b) po ust. (2) dodaje się ust. (3) w brzmieniu:

„(3) Przetargu nie można rozpoczynać później niż w trzy godziny po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.";

21) w § 93 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Nabywca, który nie złożył natychmiast całej ceny, obowiązany jest zapłacić jedną piątą część tej ceny. Jeżeli sumy tej natychmiast nie zapłaci, ściągnięta ona będzie w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.";

22) § 94 otrzymuje brzmienie:

„§ 94. Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę 5.000 zł, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną piątą część tej ceny, nie mniej jednak niż 5.000 zł, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci złożoną jedną piątą część, nie mniej jednakże niż 5.000 zł, licytacja zaś uznana będzie za niebyłą.";

23) § 95 otrzymuje brzmienie:

„§ 95. Piąta część ceny licytacyjnej, ściągnięta od nabywcy w myśl dwóch poprzednich paragrafów, użyta będzie na zaspokojenie poszukiwanej należności, a w przypadku zupełnego jej zaspokojenia otrzyma ją zobowiązany.";

24) § 100 otrzymuje brzmienie:

„§ 100. (1) Do egzekucji wierzytelności pieniężnych lub innego prawa majątkowego urząd skarbowy przystępuje przez ich zajęcie. Celem zajęcia urząd skarbowy:

a) wezwie dłużnika wierzytelności lub prawa, aby należnej od niego sumy lub świadczenia nie uiszczał zobowiązanemu, a należne sumy wpłacił urzędowi skarbowemu lub złożył do depozytu sądowego;

b) zawiadomi zobowiązanego, że nie wolno mu zajętej sumy lub innego świadczenia odebrać, ani nimi rozporządzać, jak również nie wolno mu rozporządzać zabezpieczeniem dla nich ustanowionym.

(2) Jednocześnie urząd skarbowy wezwie dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie:

a) czy przyznaje, że zobowiązanemu należy się od niego zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo;

b) czy zajętą wierzytelność uiści, czy też i z jakich przyczyn odmawia uiszczenia;

c) czy i w którym sądzie lub przed jaką władzą toczy się albo toczyła sprawa o zajętą wierzytelność lub prawo.

(3) Koszty, związane ze złożeniem oświadczenia, urząd skarbowy obowiązany jest zwrócić dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa na jego żądanie.

(4) Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

(5) Skutki zajęcia powstają, chociażby wezwanie nie było jeszcze doręczone dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa, jeżeli zawiadomienie o zajęciu doręczone było jednej z osób biorących udział w akcie prawnym, dotyczącym tej wierzytelności lub prawa, a kontrahent tej osoby o tym wiedział.";

25) po § 118 dodaje się nowy paragraf oznaczony jako § 118 a, w brzmieniu:

„§ 118 a. (1) W razie gdy ściągnięcie zajętej wierzytelności natrafia na znaczne trudności, może nastąpić pozbycie wierzytelności, z wyjątkiem wierzytelności mających za przedmiot sumy płatne periodycznie (§ 105).

(2) Do zbycia wierzytelności stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży ruchomości.";

26) w § 120 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Celem zabezpieczenia należności może urząd skarbowy zarządzić zajęcie i przechowanie rzeczy ruchomych zobowiązanego oraz zająć wierzytelności lub inne prawa majątkowe, niezabezpieczone na nieruchomościach.";

27) tabelę opłat w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym, stanowiącą załącznik do § 57 znosi się, a w jej miejsce wprowadza się załączone do rozporządzenia niniejszego dwie nowe tabele jako załączniki do §§ 13 i 57 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem niniejszym.

§ 2. (1) Postępowanie egzekucyjne, wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będzie prowadzone nadal według przepisów tego rozporządzenia. Koszty upomnienia i opłaty egzekucyjne za czynności egzekucyjne, dokonane po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zostaną pobrane w wysokości przewidzianej niniejszym rozporządzeniem.

(2) Upomnienia, nie doręczone w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a dotyczące należności z tytułów wykonawczych, które wpłynęły do urzędu skarbowego przed tym dniem, doręcza tenże urząd dotychczasowym trybem. Koszty upomnienia przypadają na rzecz Skarbu Państwa.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym zainteresowanym ministrom każdemu według właściwości.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1937 r.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 14 czerwca 1937 r. Nr 43, poz. 340).

Załącznik do § 13 rozp. Rady Min. z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) w brzmieniu zmienionym rozp. Rady Min. z dnia 15 maja 1937 r. (poz. 510).

Tabela kosztów upomnienia.

Należności w złotych		Koszty upomnienia w złotych
ponad	do	
	5	0,25
5 —	20	0.50
20 —	50	0,75
50 —	300	1,—
300 —	600	1,50
600 —	1000	3,—
1000 —	1500	4,50
1500 —	2000	6,—
2000 —	2500	7,50
2500 —	3000	9,—
3000 —	4000	12,—
4000 —	5000	15,—
		od sum powyżej 5.000 zł opłata wynosi zawsze 20 zł.

UWAGI: 1) Podstawę obliczenia kosztów upomnienia stanowi ogólna suma poszukiwanej należności objęta każdym poszczególnym upomnieniem.

2) Przy ustalaniu podstawy do obliczenia kosztów upomnienia nie uwzględnia się odsetek (odsetek ulgowych), kosztów upomnienia i egzekucyjnych, jeżeli te odsetki i koszty są ściągane łącznie z główną należnością.

3) Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia zobowiązanemu.

4) Nieuiszczone koszty upomnienia ciążą na zobowiązanym i podlegają przymusowemu ściągnięciu na równi z poszukiwaną należnością.

Załącznik do § 57 rozp. Rady Min. z dn. 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) w brzmieniu nadanym rozp. Rady Min. z dnia 15 maja 1937 r. (poz. 510).

T A B E L A

opłat w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym.

Należność w złotych		Opłaty egzekucyjne w złotych				
		za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u zobowiązanego należności lub jej części	za przybycie organu egzekucyjnego na miejsce do zobowiązanego celem dokonania zajęcia i stwierdzenie niemożności przeprowadzenia lub bezskuteczności egzekucji (§ 58 ust. I lit. a, b i c)	za zajęcie ruchomości albo wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych	za rozpisanie licytacji lub zarządzenie sprzedaży w inny sposób (§ 80)	za przeprowadzenie licytacji lub sprzedaży w inny sposób (§ 80)
1		2	3	4	5	6
ponad	do					
	5	0,25	0,50	0,50	0,25	0,50
5	20	0,50	0,50	1	0,50	1
20	50	1	1	1,50	0,75	1
50	100	1,50	1	2,50	1	1,50
100	150	2	1,50	3,75	1	2,25
150	200	2,50	2	5	1	3
200	250	3	2,50	6,25	1	3,75
250	300	3,50	3	7,50	1	4,50
300	350	4	3,50	8,75	1,50	5,25
350	400	4,75	4	10	1,50	6
400	450	5,50	4,50	11,25	1,50	6,75
450	500	6,25	5	12,50	1,50	7,50
500	600	7,50	6	15	1,50	9
600	700	8,75	7	17,50	3	10,50
700	800	10	8	20	3	12
800	900	11,25	9	22,50	3	13,50
900	1.000	12,50	10	25	3	15
1.000	1.200	15	od sum ponad	30	3	18
1.200	1.400	17	1000 zł opłata	35	4,20	21
1.400	1.600	20	wynosi zawsze	40	4,20	24
1.600	1.800	22	10 zł	45	5,40	27
1.800	2.000	25		50	5,40	30
2.000	2.200	27		55	6,60	33
2.200	2.400	30		60	6,60	36
2.400	2.600	32		65	7,80	39
2.600	2.800	35		70	7,80	42
2.800	3.000	37		75	9	45
3.000	3.200	40		80	9	48
3.200	3.400	42		85	10,20	51
3.400	3.600	45		90	10,20	54
3.600	3.800	47		95	11,40	57
3.800	4.000	50		100	11,40	60
4.000	4.500	56		112	13,50	67
4.500	5.000	62		125	15	75
5.000	5.500	69		137	15	82
5.500	6.000	75		150	18	90
6.000	6.500	81		162	18	97
6.500	7.000	87		175	21	105
7.000	7.500	94		187	21	112
7.500	8.000	100		200	24	120

Należność w złotych		Opłaty egzekucyjne w złotych				
		za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u zobowiązanego należności lub jej części	za przybycie organu egzekucyjnego na miejsce do zobowiązanego celem dokonania zajęcia i stwierdzenie niemożności przeprowadzenia lub bezskuteczności egzekucji (§ 58 ust. I lit. a, b i c)	za zajęcie ruchomości albo wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych	za rozpisanie licytacji lub zarządzenie sprzedaży w inny sposób (§ 80)	za przeprowadzenie licytacji lub sprzedaży w inny sposób (§ 80)
1		2	3	4	5	6
ponad	do					
8.000	8.500	106		212	24	127
8.500	9.000	112		225	27	135
9.000	9.500	119		237	27	142
9.500	10.000	125		250	30	150
10.000	11.000	137		275	30	165
11.000	12.000	150		300	36	180
12.000	13.000	162		325	36	195
13.000	14.000	175		350	42	210
14.000	15.000	187		375	42	225
15.000	16.000	200		400	48	240
16.000	17.000	212		425	48	255
17.000	18.000	225		450	54	270
18.000	19.000	237		475	54	285
19.000	20.000	250		500	60	300
20.000	22.000	275		550	60	330
22.000	24.000	300		600	72	360
24.000	26.000	325		650	72	390
26.000	28.000	350		700	84	420
28.000	30.000	375		750	84	450
30.000	32.000	400		800	96	480
32.000	34.000	425		850	96	510
34.000	36.000	450		900	108	540
36.000	38.000	475		950	108	570
38.000	40.000	500		1.000	120	600
40.000	42.000	od sum ponad 40.000 zł opłata wynosi zawsze 500 zł		1.050	120	630
42.000	44.000			1.100	132	660
44.000	46.000			1.150	132	690
46.000	48.000			1.200	150	720
48.000	50.000			1.250	150	750
50.000	55.000			1.375	150	825
55.000	60.000			1.500	180	900
60.000	65.000			1.625	180	975
65.000	70.000			1.750	210	1.050
70.000	75.000			1.875	210	1.125
75.000	80.000			2.000	240	1.200
80.000	85.000			2.125	240	1.275
85.000	90.000			2.250	270	1.350
90.000	95.000			2.375	270	1.425
95.000	100.000			2.500	300	1.500
				od sum ponad 100.000 zł opłata wynosi zawsze 2.500 zł	od sum ponad 100.000 zł opłata wynosi zawsze 300 zł	od sum ponad 100.000 zł pobiera się nadto po 15 zł od każdego pełnego tysiąca ponad 100.000 zł

Uwagi: I. Podstawę obliczenia opłaty egzekucyjnej:

1. **z kolumny 2 tabeli** stanowi pobrana kwota należności z każdego poszczególnego tytułu wykonawczego,
2. **z kolumny 3 i 4 tabeli** stanowi poszukiwana należność objęta każdym poszczególnym tytułem wykonawczym,
3. **z kolumny 5 tabeli** stanowi ogólna suma poszukiwanych należności, objętych jednym obwieszczeniem o licytacji lub zarządzeniem sprzedaży w inny sposób (§ 80),
4. **z kolumny 6 tabeli** stanowi:
   a) suma uzyskana z licytacji lub ze sprzedaży w inny sposób (§ 80), jeżeli suma ta nie przekracza ogólnej sumy poszukiwanych należności;
   b) ogólna suma poszukiwanych należności, jeżeli suma uzyskana z licytacji lub ze sprzedaży w inny sposób (§ 80) przekracza ogólną sumę należności.

Przy ustalaniu podstawy do obliczenia opłat, przewidzianych w kolumnach 2, 3, 4 i 5 — oraz w kolumnie 6 tabeli w przypadku, gdy podstawę obliczenia opłaty stanowi ogólna suma poszukiwanych należności (część 1 punkt 4b) niniejszych uwag), nie uwzględnia się odsetek (odsetek ulgowych), kosztów upomnienia i egzekucyjnych, przypadających od poszukiwanych należności, jeżeli te odsetki i koszty są ściągane łącznie z główną należnością.

II. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej:

1. **z kolumny 2 i 3 tabeli** powstaje — z chwilą przybycia organu egzekucyjnego na miejsce do zobowiązanego celem dokonania zajęcia;
2. **z kolumny 4 tabeli** powstaje — z chwilą dokonania zajęcia ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych;
3. **z kolumny 5 tabeli** powstaje — z chwilą doręczenia zobowiązanemu przez urząd skarbowy odpisu obwieszczenia o licytacji lub zarządzenia sprzedaży w inny sposób (§ 80);
4. **z kolumny 6 tabeli** powstaje — z chwilą dokonania sprzedaży w drodze licytacji lub w inny sposób (§ 80);

III. W razie uskutecznienia do rąk organu egzekucyjnego tylko częściowej wpłaty na poczet poszukiwanej należności i dokonania na pozostałą sumę zajęcia, opłatę pobiera się wyłącznie według stawek, określonych w kolumnie 4 tabeli od całej sumy należności.

IV. W przypadku, gdy ściągnięcie należności wymagać będzie kilkakrotnego dokonania zajęcia lub obok zajęcia ruchomości zajęcia wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — opłatę za zajęcie pobiera się tylko raz od poszukiwanej należności, objętej każdym poszczególnym tytułem wykonawczym.

V. Opłatę za rozpisanie licytacji lub zarządzenie sprzedaży z wolnej ręki pobiera się tylko raz.

511

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 maja 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 1 ust. 2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 581) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Określona w art. 1 ust. 1) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328) właściwość urzędów skarbowych do przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, nie obejmuje następujących należności:

a) należności wynikających z zarządzeń administracyjnych władz wojskowych, a potrącanych w trybie ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 58, poz. 439);

b) taks, opłat i kar na rzecz funduszu kuracyjnego, pobieranych na podstawie art. 34 pkt 2 i art. 35 pkt 6 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 254), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 331);

c) należności, wymienionych w art. 33 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 117, poz. 966), w brzmieniu zmienionym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 539);

d) należności Banku Gospodarstwa Krajowego zarówno na rzecz funduszów własnych Banku jak i na rzecz funduszów powierzonych mu do likwidacji lub administracji niezależnie od tego, czy należności te oparte są na tytułach powstałych przed objęciem przez Bank likwidacji lub administracji, czy też na tytułach powstałych po tym terminie.";

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Egzekucję należności przeprowadzają, o ile chodzi o —

a) należności, wymienione w § 1 lit. a) — władze wojskowe na podstawie przepisów dotychczasowych;

b) należności wymienione w § 1 lit. b) — wydziały wykonawcze komisyj uzdrowiskowych na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342) ze zmianami później wprowadzonymi;

c) należności, wymienione w § 1 lit c) i d) — według wyboru Państwowego Banku Rolnego względnie Banku Gospodarstwa Krajowego albo urzędy skarbowe albo władze sądowe."

§ 2. Przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych, wymienionych w § 1 lit. b), c), d), e), f), g) i h) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 581) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, a będących w toku egzekucji w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego u władz administracji ogólnej lub władz samorządu terytorialnego, prowadzą nadal te władze na podstawie dotychczasowych przepisów.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych — każdemu we właściwym zakresie działania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1937 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 14 czerwca 1937 r. Nr 43, poz. 341).

512

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 czerwca 1937 r.

o wypuszczeniu II serii 4% państwowej renty złotej.

Na podstawie art. 1, 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o wypuszczeniu państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 21, poz. 175) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 1 czerwca 1937 r. wypuszcza się II serię 4% państwowej renty złotej na łączną kwotę imienną 50.000.000 złotych w złocie w obligacjach na okaziciela po 10.000 złotych w złocie każda obligacja.

§ 2. (1) Renta zostanie spłacona do dnia 1 czerwca 1982 r. drogą dwukrotnego w każdym roku jej trwania, poczynając od dnia 1 grudnia 1937 r., umarzania części obligacyj wylosowanych w tym celu w dniach 1 czerwca i 1 grudnia podług planu umorzenia, podanego w załączniku do rozporządzenia niniejszego (załącznik).

(2) Numery obligacyj, wylosowanych do umorzenia, będą ogłaszane w „Monitorze Polskim".

§ 3. (1) Odsetki stałe od renty w wysokości 4 od sta w stosunku rocznym płatne są półrocznie z dołu w dniach 1 czerwca i 1 grudnia za zwrotem odpowiednich kuponów.

(2) Kapitał obligacji przestaje przynosić odsetki z dniem, w którym obligacja stała się płatną na skutek wylosowania jej do umorzenia.

(3) Każda obligacja jest zaopatrzona w kupony, płatne w najbliższym okresie trwania renty, oraz w talon, upoważniający do otrzymania arkusza kuponowego na okres następny. Arkusz kuponowy, nie obejmujący okresu końcowego trwania renty, będzie zawierał talon na dalszy arkusz kuponowy.

§ 4. (1) Cenę sprzedażną obligacyj II serii 4% państwowej renty złotej ustala się na złotych 100 za 100 złotych w złocie wartości imiennej. Dla instytucyj i osób prawnych prawa publicznego, nabywających obligacje renty w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 21, poz. 175), cena sprzedażna może być przez Ministra Skarbu ustalana z uwzględnieniem istniejących na rynku kapitałowym warunków dla lokat długoterminowych.

(2) Do ceny sprzedażnej dolicza się wartość kuponu bieżącego za czas do dnia zapłaty.

(3) Od obligacyj renty, których subskrypcja została całkowicie opłacona przed 1 czerwca 1937 r., odsetki liczone będą od dnia opłacenia subskrypcji tych obligacyj.

§ 5. (1) Spłata kapitału renty oraz wypłata odsetek nastąpi w złotych według równowartości 900/5332 grama czystego złota za jednego złotego w złocie zgodnie z przepisem art. 16 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 855) i art. 36 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509).

(2) Kapitał wylosowanych do umorzenia obligacyj płatny jest wyłącznie w Oddziale Głównym Banku Polskiego w Warszawie, kupony zaś od obligacyj płatne są we wszystkich oddziałach tegoż Banku.

§ 6. Obligacje renty ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia, w którym stały się one płatne na skutek wylosowania ich do umorzenia, kupony zaś od obligacyj — po upływie lat 5 od dnia ich płatności.

§ 7. Obligacje II serii 4% państwowej renty złotej mają wszelkie prawa papierów pupilarnych zgodnie z art. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 141) i mogą być używane dla lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacyj publicznych oraz kaucyj cywilnych i wojskowych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 14 czerwca 1937 r. Nr 43, poz. 342).

Załącznik do § 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 1 czerwca 1937 r. (poz. 512).

Plan umorzenia II serii 4% państwowej renty złotej na sumę 50.000.000 zł.

Termin	Stan długu	Obsługa długu		
		odsetki	umorzenia	razem
1	2	3	4	5
1.12.1937	50.000.000	1.000.000	200.000	1.200.000
1.6.1938	49.800.000	996.000	210.000	1.206.000
1.12.1938	49.590.000	991.800	210.000	1.201.800
1.6.1939	49.380.000	987.600	210.000	1.197.600
1.12.1939	49.170.000	983.400	220.000	1.203.400
1.6.1940	48.950.000	979.000	220.000	1.199.000
1.12.1940	48.730.000	974.600	230.000	1.204.600
1.6.1941	48.500.000	970.000	230.000	1.200.000
1.12.1941	48.270.000	965.400	240.000	1.205.400
1.6.1942	48.030.000	960.600	240.000	1.200.600
1.12.1942	47.790.000	955.800	250.000	1.205.800
1.6.1943	47.540.000	950.800	250.000	1.200.800
1.12.1943	47.290.000	945.800	260.000	1.205.800
1.6.1944	47.030.000	940.600	260.000	1.200.600
1.12.1944	46.770.000	935.400	270.000	1.205.400
1.6.1945	46.500.000	930.000	270.000	1.200.000
1.12.1945	46.230.000	924.600	280.000	1.204.600
1.6.1946	45.950.000	919.000	280.000	1.199.000
1.12.1946	45.670.000	913.400	290.000	1.203,400
1.6.1947	45.380.000	907.600	290.000	1.197.600
1.12.1947	45.090 000	901.800	300.000	1.201.800
1.6.1948	44.790.000	895.800	310.000	1.205.800
1.12.1948	44.480.000	889.600	310.000	1.199.600
1.6.1949	44.170.000	883.400	320.000	1.203.400
1.12.1949	43.850.000	877.000	330.000	1.207.000
1.6.1950	43.520.000	870.400	330.000	1.200.400
1.12.1950	43.190.000	863.800	340.000	1.203.800
1.6.1951	42.850.000	857.000	350.000	1.207.000
1.12.1951	42.500.000	850.000	350.000	1.200.000
1.6.1952	42.150.000	843.000	360.000	1.203.000
1.12.1952	41.790.000	835.800	370.000	1.205.800
1.6.1953	41.420.000	828.400	370.000	1.198.400
1.12.1953	41.050.000	821.000	380.000	1.201.000
1.6.1954	40.670.000	813.400	390.000	1.203.400
1.12.1954	40.280.000	805.600	400.000	1.205.600
1.6.1955	39.880 000	797.600	400.000	1.197.600
1.12.1955	39.480.000	789.600	410.000	1.199.600
1.6.1956	39.070.000	781.400	420.000	1.201.400
1.12.1956	38.650.000	773.000	430.000	1.203.000
1.6.1957	38.220.000	764.400	440.000	1.204.400
1.12.1957	37.780.000	755.600	450.000	1.205.600
1.6.1958	37.330.000	746.600	460.000	1.206.600
1.12.1958	36.870.000	737.400	460.000	1.197.400
1.6.1959	36.410.000	728.200	470.000	1.198.200
1.12.1959	35.940.000	718.800	480.000	1.198.800
1.6.1960	35.460.000	709.200	490.000	1.199.200
1.12.1960	34.970.000	699.400	500.000	1.199.400
1.6.1961	34.470.000	689.400	510.000	1.199.400
1.12.1961	33.960.000	679.200	520.000	1.199.200
1.6.1962	33.440.000	668.800	530.000	1.198.800
1.12.1962	32.910.000	658.200	540.000	1.198.200
1.6.1963	32.370.000	647.400	560.000	1.207.400
Do przeniesienia . . .		44.311.600	18.190.000	62.501.600

Termin	Stan długu	Obsługa długu		
		odsetki	umorzenia	razem
1	2	3	4	5
Z przeniesienia . .		44.311.600	18.190.000	62.501.600
1.12 1963	31.810.000	636.200	570.000	1.206.200
1.6.1964	31.240.000	624.800	580.000	1.204.800
1.12.1964	30.660.000	613.200	590.000	1.203.200
1.6.1965	30.070.000	601.400	600 000	1.201.400
1.12.1965	29.470.000	589.400	610.000	1.199.400
1.6.1966	28.860.000	577.200	620.000	1.197.200
1.12.1966	28.240.000	564.800	640.000	1.204.800
1.6.1967	27.600.000	552.000	650 000	1.202.000
1.12.1967	26.950.000	539.000	660.000	1.199.000
1.6.1968	26.290.000	525.800	680.000	1.205.800
1.12.1968	25.610.000	512.200	690.000	1.202.200
1.6.1969	24 920.000	498.400	700 000	1.198.400
1.12.1969	24.220.000	484.400	720.000	1.204.400
1.6.1970	23.500.000	470.000	730.000	1.200.000
1.12.1970	22.770.000	455.400	750.000	1.205.400
1.6.1971	22 020.000	440 400	760.000	1.200.400
1.12.1971	21.260.000	425.200	780.000	1.205.200
1.6.1972	20.480.000	409.600	790.000	1.199.600
1.12.1972	19.690.000	393.800	810.000	1.203.800
1.6.1973	18.880.000	377.600	820.000	1.197.600
1.12.1973	18.060.000	361.200	840.000	1.201.200
1.6.1974	17.220 000	344.400	860.000	1.204.400
1.12.1974	16.360.000	327.200	880.000	1.207.200
1.6.1975	15 480.000	309.600	890.000	1.199.600
1.12 1975	14.590.000	291.800	910.000	1.201.800
1.6.1976	13.680.000	273.600	930 000	1.203.600
1.12.1976	12.750.000	255.000	950.000	1.205.000
1.6.1977	11.800.000	236 000	970.000	1.206 000
1.12.1977	10.830.000	216.600	990.000	1.206.600
1.6.1978	9.840.000	196.800	1.010.000	1.206.800
1.12.1978	8.830.000	176.600	1.030.000	1.206.600
1.6.1979	7.800 000	156.000	1.050.000	1.206.000
1.12.1979	6.750 000	135.000	1.070.000	1.205.000
1.6.1980	5.680 000	113.600	1 090 000	1.203.600
1.12.1980	4.590.000	91.800	1.110.000	1.201.800
1.6.1981	3.480 000	69.600	1.140.000	1.209.600
1.12.1981	2.340.000	46.800	1.160.000	1.206.800
1.6.1982	1.180.000	23.600	1.180 000	1.203.600
Razem . .		58.227.600	50.000.000	108.227.600

513

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 5 czerwca 1937 r.

o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym polsko - włoskim.

Na podstawie art. 18 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582) zarządzam co następuje:

§ 1. Instytucje, które spełniały dotychczas czynności rozrachunkowe związane z obrotem towarowym polsko - włoskim, mogą je pełnić do dnia 15 czerwca 1937 r. włącznie.

§ 2. Czynności, o których mowa w § 1, będzie od dnia 16 czerwca 1937 r. wykonywał Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1937 r. Nr 42, poz. 336).

514

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 22 maja 1937 r.

w sprawie wydawania Wykazu Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 2 ust. (2) i art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 roku o ustalaniu nazw miejscowości i o numeracji nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 850) zarządzam co następuje:

§ 1. W Wykazie Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej będą ogłaszane zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych ustalające nazwy urzędowe oraz pisownię miejscowości „zamieszkanych" w rozumieniu art. 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 roku.

Każde zarządzenie obejmuje nazwy miejscowości na obszarze co najmniej jednego województwa.

§ 2. Wykaz Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej wydawany jest tomami.

Każdy tom obejmuje jedno zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na każdym tomie wykazu miejscowości będzie uwidoczniony dzień i miejsce jego wydania.

Zarządzenie Ministra, zawarte w danym tomie wykazu miejscowości, uważa się za prawnie ogłoszone w dniu wydania tego tomu wykazu miejscowości, w którym zarządzenie to jest umieszczone.

§ 3. Wykaz Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej zawiera część urzędową, obejmującą:

a) tekst zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych,

b) wykaz nazw miejscowości.

Pozostała część wykazu miejscowości stanowi część nieurzędową.

§ 4. Wykaz Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej wydaje Główny Urząd Statystyczny.

Błędy powstałe w części urzędowej prostowane są w drodze zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych ogłaszanych w Monitorze Polskim.

§ 5. Władze administracji ogólnej obowiązane są udostępnić ludności bezpłatne przeglądanie Wykazu Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej.

Wykaz Miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej może prenumerować i kupować każda osoba interesowana.

Warunki prenumeraty oraz ceny poszczególnych tomów ustala Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 6. Publikacje zawarte w części urzędowej wykazu miejscowości wchodzą w życie w terminie wskazanym w zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych, zamieszczonym w danym tomie wykazu miejscowości, a gdyby taki termin nie był w zarządzeniu podany, w 30 dni po dniu wydania danego tomu wykazu miejscowości.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1937 r. Nr 42, poz. 333).

515

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 1 czerwca 1937 r.

o upoważnieniu wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę do przyznawania ulg w opłatach paszportowych oraz całkowitego zwalniania od tych opłat.

Na podstawie art. 14 ust. (2) ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 404) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do przyznawania ulg w opłatach paszportowych oraz całkowitego zwalniania od tych opłat w przypadkach określonych w art. 14 ust. (1) pkt 2, 3 i 5 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach, przekazuje się Wojewodom i Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 9 czerwca 1937 r. Nr 42, poz. 334).

516

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 czerwca 1937 r.

o wypuszczeniu 3% bonów Skarbu Państwa i o warunkach zamiany kuponów od wypuszczonych w walutach obcych papierów emisyjnych państwowych i samorządowych.

Na podstawie art. 12 i 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1937 r. o konwersji i zamianie papierów emisyjnych państwowych, samorządowych i gwarantowanych przez Skarb Państwa, wypuszczonych w walutach obcych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 207) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Z dniem 1 lipca 1937 r. wypuszcza się 3% bony Skarbu Państwa na okaziciela, przeznaczone na zamianę kuponów, wyszczególnionych w § 7 ust. (1).

(2) Bony wypuszcza się w odcinkach pełnych po 100, 500 i 1.000 złotych oraz w odcinkach ułamkowych na kwoty poniżej 100 złotych.

(3) Wysokość emisji bonów zostanie ustalona po zakończeniu zamiany i będzie podana do wiadomości publicznej w drodze obwieszczenia, ogłoszonego w Monitorze Polskim.

§ 2. (1) Odcinki ułamkowe będą uprawniały ich posiadaczy do otrzymania odcinków pełnych (§ 1 ust. (2)) za przedstawieniem do wymiany odcinków ułamkowych co najmniej na sumę łącznej wartości imiennej złotych 100. Końcówka złożonych do wymiany odcinków ułamkowych, mniejsza od złotych 100, będzie wydana również w odcinku ułamkowym.

(2) Wymianę odcinków ułamkowych na odcinki pełne będzie przeprowadzał Urząd Długów Państwa.

§ 3. (1) Odsetki od bonów w wysokości 3% w stosunku rocznym biegną od dnia 15 kwietnia 1938 r. i płatne są za zwrotem odpowiednich kuponów corocznie z dołu w dniu 15 kwietnia.

(2) Odsetki za czas do dnia 15 kwietnia 1938 r., obliczone od dnia płatności zgłoszonych do zamiany kuponów, wyszczególnionych w § 7 ust. (1), będą wypłacone w gotowiźnie przy zamianie tych kuponów na bony.

(3) Każdy bon w odcinku pełnym jest zaopatrzony we wszystkie kupony, poczynając od kuponu płatnego w dniu 15 kwietnia 1939 r.

(4) Przy wydawaniu bonów w odcinkach pełnych w zamian za bony w odcinkach ułamkowych (§ 2) należność za wszystkie kupony, które stały się płatne od dnia 15 kwietnia 1939 r. począwszy, będzie wypłacona w gotowiźnie.

(5) Kapitał bonu przestaje przynosić odsetki z dniem, w którym bon stał się płatny na skutek wylosowania go do umorzenia lub nadejścia terminu wykupu (§ 4).

§ 4. (1) Bony podlegają umorzeniu do dnia 15 kwietnia 1957 r. w sposób następujący:

a) dnia 15 kwietnia każdego roku, poczynając od dnia 15 kwietnia 1942 r., bony w odcinkach pełnych będą umarzane w drodze losowania lub skupu z wolnej ręki w ratach nie mniejszych niż 3% ogólnej wartości imiennej bonów, pozostających w obiegu;

b) pozostałe nieumorzone tą drogą bony w odcinkach pełnych podlegają wykupowi jednorazowemu równocześnie z ostatnią ratą umorzenia w dniu 15 kwietnia 1957 r. według ich wartości imiennej;

c) odcinki ułamkowe, nie wymienione na odcinki pełne (§ 2), podlegają wykupowi według ich wartości imiennej wraz z ostatnią ratą umorzenia, przy czym przy wypłacie za nie kapitału będą również wypłacone zaległe odsetki od dnia 15 kwietnia 1938 r. Wykup odcinków ułamkowych może być zarządzony również w terminie wcześniejszym; w tym przypadku wartość imienna wykupionych odcinków ułamkowych może być w całości zaliczona na poczet najbliższych z kolei rat umorzenia, ustalanych w myśl punktu a).

(2) Numery umorzonych bonów w odcinkach pełnych każdej wartości oraz łączne kwoty imienne umorzonych bonów w odcinkach ułamkowych będą ogłoszone w Monitorze Polskim.

§ 5. Bony oraz kupony od nich płatne są w terminach ich płatności w kasach urzędów skarbowych, w Banku Polskim, w Banku Gospodarstwa Krajowego, w Państwowym Banku Rolnym i w Pocztowej Kasie Oszczędności oraz w ich oddziałach.

§ 6. Bony ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia, w którym stały się płatne na skutek wylosowania ich do umorzenia lub nadejścia terminu wykupu (§ 4), kupony zaś od bonów — po upływie lat 5 od dnia ich płatności.

§ 7. (1) Do zamiany na 3% bony Skarbu Państwa będą przyjmowane w czasie od dnia 1 października 1937 r., do dnia 14 kwietnia 1939 r. włącznie następujące kupony:

1) 6% pożyczki dolarowej, wypuszczonej dnia 1 kwietnia 1920 r. na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 29, poz. 252), płatne w dniach 1 października 1936 r., 1 kwietnia 1937 r. i 1 października 1937 r.;

2) 8% pożyczki dolarowej, wypuszczonej dnia 1 stycznia 1925 r. na podstawie ustawy z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 154), płatne w dniach 1 stycznia 1937 r., 1 lipca 1937 r. i 1 stycznia 1938 r.;

3) 7% pożyczki stabilizacyjnej transzy dolarowej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789), płatne w dniach 15 kwietnia 1937 r., 15 października 1937 r. i 15 kwietnia 1938 r.;

4) 7% pożyczki dolarowej Województwa Śląskiego, wypuszczonej dnia 1 czerwca 1928 r. na podstawie ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 28 lutego 1928 r. (Dziennik Ustaw Śląskich Nr 7, poz. 14), płatne w dniach 1 grudnia 1936 r., 1 czerwca 1937 r. i 1 grudnia 1937 r.;

5) 7% pożyczki dolarowej m. st. Warszawy, wypuszczonej dnia 1 lutego 1928 r. na podstawie uchwały Rady Miejskiej m. st. Warszawy z dnia 5 marca 1928 r., zatwierdzonej reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr III. S. F. 827/28 z dnia 6 marca 1928 r., płatne w dniach 1 lutego 1937 r., 1 sierpnia 1937 r. i 1 lutego 1938 r.

(2) Kupony, wyszczególnione w ustępie poprzedzającym, nie mogą być jednakże przyjęte do zamiany przed dniem, w którym staną się one płatne.

(3) Zamiana będzie przeprowadzana: w odniesieniu do kuponów pożyczek wyszczególnionych w ust. (1) pkt 1 — 3 przez Bank Polski i jego oddziały, w odniesieniu do kuponów 7% pożyczki dolarowej Województwa Śląskiego 1928 r. — przez Państwowy Bank Rolny i jego oddziały, zaś w odniesieniu do kuponów 7% pożyczki dolarowej m. st. Warszawy 1928 r. — przez Bank Handlowy w Warszawie i jego oddziały.

§ 8. (1) Wyszczególnione w § 7 ust. (1) kupony będą zamieniane na 3% bony Skarbu Państwa według zasad następujących:

1) podstawą do przeliczenia na złote złożonego do zamiany kuponu będzie jego wartość imienna;

2) kurs przeliczenia na złote ustala się za 1 dolara: złotych 5,30 dla 6% pożyczki dolarowej 1920 r., 8% pożyczki dolarowej 1925 r., 7% pożyczki dolarowej Województwa Śląskiego 1928 r. i 7% pożyczki dolarowej m. st. Warszawy 1928 r. oraz zł 7,20 dla 7% pożyczki stabilizacyjnej 1927 r.

(2) Jeżeli w wyniku przeliczenia na złote przypadać będzie do wydania w 3% bonach Skarbu Państwa suma niepodzielna przez sto, końcówka będzie wyrównywana w odcinku ułamkowym (§ 2).

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 18 czerwca 1937 r. Nr 45, poz. 347).

517

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1937 r.

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie instrukcji do klasyfikacji gruntów ornych dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 3 ust. (4) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1.

Wydaję załączone do niniejszego zarządzenia: instrukcję ogólną i instrukcje regionalne do klasyfikacji gruntów ornych dla podatku gruntowego.

§ 2.

Instrukcję ogólną stosuje się na obszarze całego Państwa, instrukcje zaś regionalne — na obszarze województw, dla których zostały wydane.

Instrukcje są uzupełnieniem przykładów Tabeli Klas Gruntów, stanowiącej załącznik do ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

W instrukcjach regionalnych zostały oznaczone: kategorie gruntów—literami dużymi, klasy—cyframi rzymskimi, rodzaje—literami małymi, typy—cyframi arabskimi.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a równocześnie traci moc zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 września 1935 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie instrukcji do klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Monitor Polski z 1935 r. Nr 243, poz. 289). *)

Minister Skarbu
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 czerwca 1937 r. Nr 131, poz. 209).

*) Patrz komunikat na str. 821.

518

INSTRUKCJA

Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów

z dnia 15 czerwca 1937 r.

o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340).

§ 1.

(1) Powołane w niniejszej instrukcji paragrafy z oznaczeniem P. E. oznaczają paragrafy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340).

(2) Wierzycielem głównym jest wierzyciel, o którym mowa w § 5, zdanie pierwsze P. E.

(3) Wierzycielem zastępczym jest wierzyciel, o którym mowa w § 5, zdanie drugie P. E.

(4) Ilekroć w niniejszej instrukcji mowa jest o wierzycielu bez bliższego określenia, oznacza to wierzyciela głównego.

§ 2.

(1) Przed skierowaniem wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego, wierzyciel, po zapadnięciu terminu płatności należności, doręczy zobowiązanemu za potwierdzeniem odbioru upomnienie według wzoru Nr 1, a jeśli chodzi o wierzyciela zastępczego — według wzoru Nr 2.

(2) Jeżeli należność wynosi mniej niż 1 złoty, wierzyciel powinien, przed wysłaniem upomnienia, wysłać do zobowiązanego bezpłatne wezwanie do uiszczenia należności według wzoru Nr 3.

§ 3.

(1) Dla utrzymania w ewidencji wysyłanych do egzekucji władzom skarbowym tytułów wykonawczych, wierzyciele obowiązani są prowadzić, dla każdego urzędu skarbowego oddzielnie, spisy wysyłanych tytułów wykonawczych według wzoru Nr 4.

(2) Spisy prowadzi się na luźnych kartach przebitkowo.

(3) Numerem tytułu wykonawczego jest numer kolejny spisu tytułów wykonawczych.

(4) Spisy zakłada się na każdy rok kalendarzowy oddzielnie.

(5) Wierzyciel zastępczy uważany jest, dla celów spisu tytułów wykonawczych oraz obowiązku wysyłania upomnień, za wierzyciela głównego. Prowadzi on jeden spis tytułów wykonawczych, obejmujący zarówno należności własne, jak i wierzyciela (i) zastępowanego (ych) z tym, że jako przebitki dla siebie używa wzoru Nr 5.

§ 4.

(1) Urząd skarbowy wszczyna egzekucję należności na wniosek wierzyciela (wierzyciela zastępczego) na podstawie tytułu wykonawczego, wystawionego w przepisanej formie.

(2) Wniosek egzekucyjny wierzyciel (wierzyciel zastępczy) uprawniony jest złożyć właściwemu urzędowi skarbowemu po upływie dni 14 od doręczenia upomnienia, jeżeli zobowiązany nie uiści w tym terminie wyszczególnionej w upomnieniu należności wraz z przypadającymi kosztami upomnienia, albo nie uzyska od wierzyciela odroczenia płatności należności, rozłożenia jej na raty lub umorzenia.

(3) Do wniosku egzekucyjnego wierzyciel (wierzyciel zastępczy) powinien dołączyć:

a) pierwszy (e) egzemplarz (e) spisu tytułów wykonawczych (§ 3 ust. (1) i (5)),

b) tytuł wykonawczy z jednym odpisem,

c) dowód doręczenia upomnienia wklejony do tytułu wykonawczego,

d) projekt zarządzenia egzekucyjnego w dwóch egzemplarzach, według wzoru Nr 6, a jeśli projekt pochodzi od wierzyciela zastępczego według wzoru Nr 7.

(4) Projekt zarządzenia egzekucyjnego o ściągnięcie należności wierzyciela, który jest władzą publiczną, może zastępować jednocześnie tytuł wykonawczy. W tym celu wypełni wierzyciel (wierzyciel zastępczy) zawarty w projekcie wykaz zaległości i umieści w tymże wykazie zaległości poświadczenie, o którym mowa w § 14 ust. (3) P. E., oraz zaopatrzy to poświadczenie w datę, podpis i pieczęć. W tym przypadku odpada obowiązek dołączenia do wniosku egzekucyjnego odrębnego tytułu wykonawczego wraz z odpisem.

(5) Jeżeli wierzyciel zastępczy objął jednym tytułem wykonawczym zarówno należności wierzycieli, będących władzą publiczną (§ 14 P. E.), jak i innych wierzycieli, poświadczenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, uskuteczni właściwy urząd skarbowy.

§ 5.

(1) W jednym wniosku egzekucyjnym wierzyciel, o ile możności, powinien grupować wszystkie zaległości tego samego zobowiązanego.

(2) Drobne należności, których terminy płatności przypadają co pewien okres czasu w ciągu roku (np. tygodniowo, miesięcznie, kwartalnie, półrocznie), powinny być objęte jednym wnioskiem egzekucyjnym, który należy przesłać z końcem roku kalendarzowego, a przed tym terminem wówczas, gdy należności te w sumie przekroczą zł 10.

Ograniczenie to nie odnosi się do wysyłania upomnień.

(3) Gdy jeden wniosek egzekucyjny obejmuje kilka należności, wierzyciel dołączy do wniosku tyle dowodów doręczenia upomnień, ile upomnień wysłał na należności objęte wnioskiem.

(4) W razie zmiany przez zobowiązanego miejsca zamieszkania:

a) przed wszczęciem przez urząd skarbowy jakichkolwiek czynności egzekucyjnych — urząd skarbowy zwróci tytuł wykonawczy właściwemu wierzycielowi (wierzycielowi zastępczemu) bez poświadczenia o wykonalności, celem skreślenia tytułu ze spisu tytułów wykonawczych danego urzędu skarbowego i skierowania go do właściwego urzędu skarbowego,

b) po wszczęciu przez urząd skarbowy czynności egzekucyjnej(ych) — urząd skarbowy prześle tytuł wykonawczy wraz z dotyczącymi aktami egzekucyjnymi właściwemu urzędowi skarbowemu, zawiadamiając o tym wierzyciela (wierzyciela zastępczego) na druku wzór Nr 8 celem skreślenia tytułu ze spisu tytułów wykonawczych danego urzędu skarbowego, zapisania do spisu właściwego urzędu skarbowego i podania nowego numeru tytułu wykonawczego temu urzędowi drogą przesłania mu pierwszego egzemplarza spisu tytułów.

(5) Właściwy urząd skarbowy nie wdroży kroków egzekucyjnych do czasu nadesłania mu przez wierzyciela (wierzyciela zastępczego) pierwszego egzemplarza spisu tytułów. W razie nienadesłania przez wierzyciela (wierzyciela zastępczego) w ciągu 3 miesięcy pierwszego egzemplarza spisu tytułów wykonawczych — urząd skarbowy umorzy postępowanie egzekucyjne z danego tytułu wykonawczego.

§ 6.

(1) W przypadkach odroczenia płatności należności lub rozłożenia jej na raty, całkowitego umorzenia jej lub uiszczenia jej w całości do kasy wierzyciela (głównego lub zastępczego) — już po wysłaniu wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego, należy wysłać do urzędu skarbowego najpóźniej w ciągu tygodnia po zajściu powyższych okoliczności zawiadomienie według wzoru Nr 9 (9a).

(2) Zawiadomienie jest niepotrzebne, gdy organ egzekucyjny urzędu skarbowego w całości pobrał ściąganą należność wraz z kosztami upomnienia i przekazał ją wierzycielowi wprost lub na ręce wierzyciela zastępczego.

(3) O każdorazowym zmniejszeniu należności, pierwotnie we wniosku egzekucyjnym wykazanej, powinien być bezzwłocznie urząd skarbowy zawiadomiony pismem według wzoru Nr 10.

§ 7.

W razie stwierdzenia przez organ egzekucyjny, że poszukiwana należność jest nieściągalna, urząd skarbowy przesyła wierzycielowi przy piśmie według wzoru Nr 11 protokół organu egzekucyjnego o nieściągalności.

§ 8.

(1) Sumy, ściągnięte na rzecz centralnych władz i urzędów państwowych, organ egzekucyjny wpłaca na konto czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności Nr 30.400 Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

(2) Sumy ściągnięte na rzecz władz państwowych I i II instancji — z wyjątkiem sądów, urzędów ziemskich oraz urzędów (agencyj) pocztowych — organ egzekucyjny wpłaca do kasy miejscowego urzędu skarbowego bezpośrednio lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, bądź na konto czekowe Pocztowej Kasy Oszczędności kasy właściwego urzędu skarbowego.

(3) Sumy, ściągnięte na rzecz urzędów (agencyj) pocztowych, wpłaca organ egzekucyjny bezpośrednio do kasy urzędu pocztowego, który zlecił ściągnięcie należności, o ile urząd ten (agencja) znajduje się w miejscu pełnienia czynności organu egzekucyjnego, w przeciwnym razie przekazuje organ egzekucyjny ściągnięte sumy właściwemu urzędowi pocztowemu (agencji) za pomocą przekazu rozrachunkowego.

(4) Sumy ściągnięte na rzecz sądów, urzędów ziemskich oraz pozostałych wierzycieli, a w szczególności przedsiębiorstw i monopolów państwowych, banków państwowych, oraz władz, urzędów, instytucji i zrzeszeń niepaństwowych, wpłaca organ egzekucyjny:

a) wierzycielom, posiadającym konta czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności — na ich konta czekowe,

b) wierzycielom, nie posiadającym kont czekowych w Pocztowej Kasie Oszczędności — do kas tych wierzycieli, o ile one znajdują się w miejscu pełnienia czynności organu egzekucyjnego, a nie zachodzą przeszkody uniemożliwiające wpłacenie ściągniętej gotówki do tych kas; w innych zaś wypadkach do kasy urzędu skarbowego na rachunek bieżący naczelnika urzędu skarbowego.

(5) Opłaty manipulacyjne, związane z wpłaceniem ściągniętych sum na rzecz wierzycieli na konta ich w Pocztowej Kasie Oszczędności, ponoszą wierzyciele.

(6) Postanowienia ust. (5) mają zastosowanie również do opłat za wpłacenie ściągniętych sum przekazem rozrachunkowym (ust. (3)).

§ 9.

Instrukcja niniejsza nie dotyczy należności władz skarbowych.

§ 10.

Instrukcja niniejsza obowiązuje od dnia 1 lipca 1937 r.; z tym dniem przestaje obowiązywać instrukcja z dnia 23 lipca 1932 r. o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580),

ogłoszona w Monitorze Polskim z dnia 26 lipca 1932 r. Nr 169, poz. 200, a zmieniona zarządzeniem z dnia 14 lipca 1933 r., ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr 170, poz. 207.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Kasprzycki.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Grabowski.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *W. Świętosławski.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *J. Poniatowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

Minister Komunikacji:
(—) *Ulrych.*

Minister Opieki Społecznej:
(—) *M. Zyndram Kościałkowski.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *E. Kaliński.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 czerwca 1937 r. Nr 143, poz. 238).

(kolor żółty)

Pan(i)—Firma	Gm M			**UPOMNIENIE**
(Nazwisko i imię zobowiązanego lub nazwa)	(Miejscowość, ulica, Nr domu)	Suma należności razem (bez %)		(Rodzaj przedsiębiorstwa, zajęcia, zawodu zobowiązanego)

W Y K A Z	Z A L E G Ł O Ś C I				Dodatkowo
Nr konta zobowiązanego	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres	Suma należności	Suma % do dn.	obliczy się % mies. od dnia
	ponadto należność z tytułu kosztów upomnienia zł				

Na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) wzywa się Pana(ią)—Firmę do wpłacenia wyżej wymienionych należności

w ciągu 14 dni

od dnia doręczenia niniejszego upomnienia.

W razie niewpłacenia w oznaczonym terminie całkowitej sumy należności zostanie skierowany do urzędu skarbowego wniosek o wdrożenie kroków egzekucyjnych.

Dnia .... 193 .. r.

WIERZYCIEL (nazwa, adres i Nr konta w P.K.O.)

Należność wraz z kosztami upomnienia należy wpłacić do naszej kasy bezpośrednio albo za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

.... (Pieczęć i podpis)

POTWIERDZENIE ODBIORU
UPOMNIENIA

.... Upomnienie wierzyciela:
(Nazwa zobowiązanego)

o d e b r a ł e m

dnia .... 193 .. r.

....
(zobowiązany)

Wzór Nr 1 egz. do § 2 instr. wierz.
Upomnienie wierzyciela.

Do wniosku egzekucyjnego
Nr ..../............

(Kolor zielony)

Pan(i)—Firma	Gm .... M		UPOMNIENIE
(Nazwisko i imię zobowiązanego lub nazwa)	(Miejscowość, ulica, Nr domu)	Suma należności razem (bez %)	(Rodzaj przedsiębiorstwa, zajęcia, zawodu zobowiązanego)

W Y K A Z Z A L E G Ł O Ś C I

Wierzyciel	Nr konta w PKO	Nr konta zobowiązanego	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres	Suma należności	Suma % do dn.......	Dodatkowo obliczy się ....% mies. od dnia
		ponadto należność z tytułu kosztów upomnienia zł					

Na podstawie § 5 i 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) wzywa się Pana(ią) — Firmę do wpłacenia wyżej wymienionych należności.

w ciągu 14 dni

od dnia doręczenia niniejszego upomnienia.

W razie niewpłacenia w oznaczonym terminie całkowitej sumy należności zostanie skierowany do urzędu skarbowego wniosek o wdrożenie kroków egzekucyjnych.

Dnia ________________ 193__ r.

WIERZYCIEL (Nazwa, adres i Nr konta w PKO)
zastępczy:

Należność wraz z kosztami upomnienia należy wpłacić do naszej kasy bezpośrednio albo za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

(Pieczęć i podpis)

POTWIERDZENIE ODBIORU
UPOMNIENIA

________________ Upomnienie wierzyciela zastępczego:
(Nazwa zobowiązanego)

odebrałem

dnia ________________ 193__ r.

Wzór Nr 2 egz. do § 2 instr. wierz.
Upomnienie wierzyciela zastępczego.

Do wniosku egzekucyjnego
Nr ________/________

____
(zobowiązany)

WEZWANIE
do wpłacenia
należności—
na koncie zobowiązanego

Nr.....................

Pan i) Firma
....
w..
ul..

z tytułu ....

za okres.................................. w kwocie .... zł ... gr.

Powyższą kwotę należy wpłacić

w ciągu 8 dni

do naszej kasy bezpośrednio albo za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

W razie nieuregulowania wymienionej należności w powyższym terminie, zostanie Panu(i) Firmie doręczone **upomnienie**, które pociągnie za sobą obowiązek zapłacenia kosztów upomnienia.

Dnia.................................. 193 ..... r.

(Nazwa wierzyciela, adres i Nr konta czekowego w P. K. O oraz podpis)

Wzór Nr 3 egz. do § 2 instr. wierz.

Wezwanie do wpłacenia należności poniżej 1 zł.

Do
URZĘDU SKARBOWEGO
w

Dnia 193

.... wniosków — na łączną sumę

przesyła:

zł	gr

(Nazwa wierzyciela) (podpis) (Datownik Urzędu Skarbowego)

Nr wniosku egzekucyjnego	ZOBOWIĄZANY Nazwisko i imię lub nazwa	Adres	KWOTA NALEŻNOŚCI	Data skreślenia ze spisu	U w a g i
		Z przeniesienia			
		Do przeniesienia			

UWAGA DLA WIERZYCIELA:
Górną część wypełnić na pierwszej stronie przesyłanego spisu.
Na każdej dalszej stronie umieścić pieczątkę oznaczającą wierzyciela

Wzór Nr 4 egz. do § 3 instr. wierz.
Spis tytułów wykonawczych.

Do
URZĘDU SKARBOWEGO
w

Dnia .... 193 ....
.... wniosków
— **na łączną sumę**
przesyła:

zł	gr

(Nazwa wierzyciela)

Nr wniosku egzekuc.	ZOBOWIĄZANY Nazwisko i imię lub nazwa	 Adres	KWOTA NALEŻNOŚCI	w tym: Urzędu Skarb. (pod. grunt.)	Wydziału Powiatowego	Zarządu Gminy (własne)	P. Z. U. W.		Data skreślenia ze spisu	Uwagi
		Z przeniesienia								
		Do przeniesienia								

UWAGA DLA WIERZYCIELA:
Górną część wypełnić na pierwszej stronie przesyłanego spisu.
Na każdej dalszej stronie umieścić pieczątkę oznaczającą wierzyciela.

Wzór Nr 5 egz. do § 3 instr. wierz.
Spis tytułów wykonaw. Przebitka dla wierzyciela zastępczego.

(Strona 1)

(Kolor żółty)

____/ /3 Nr wniosku egz.	(Nazwisko i imię zobowiązanego lub nazwa)	Gm ____ M ____ (Miejscowość, ulica Nr domu)	WNIOSEK i ZARZĄDZENIE EGZEKUCYJNE (Tytuł wykonawczy) Suma należności razem (bez %)	(Rodzaj przedsiębiorstwa, zajęcia, zawodu zobowiązanego)

WYKAZ ZALEGŁOŚCI

Nr konta zobowiązanego	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres	Suma należności	Suma % do dn____	Dodatkowo obliczyć % ____ mies. od dnia
			koszty upomnienia zł		

Do
URZĘDU SKARBOWEGO

w____

Niniejsze zarządzenie egzekucyjne zastępuje równocześnie tytuł wykonawczy. Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny.

(Pieczęć urzędu skarb. jeżeli wierzyciel nie jest władzą publ.)

Na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 25/6.1932 r. o postępowaniu egzek. władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) w brzmieniu nadanym rozp. Rady Min. z dn. 15/5.1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 340) uprasza się o przymusowe ściągnięcie od wymienionego wyżej zobowiązanego należności dojrzałych już do egzekucji w kwocie wyżej podanej drogą zajęcia:____

____

Dowód (y) doręczenia upomnienia (ń) załącza się.

Zał.____

Dnia____193__ r.

Wierzyciel: (Nazwa adres oraz Nr konta w P. K. O.)

(Podpis lub pieczęć wierzyciela)

Organowi egzekucyjnemu celem ściągnięcia w drodze przymusowej wraz z kosztami egzekucyjnymi.

Od zarządzenia egzekucyjnego można wnieść odwołanie w ciągu 14 dni od doręczenia tego zarządzenia.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Dnia____193__ r.

KIEROWNIK DZIAŁU
EGZEKUCYJNEGO:

PROTOKÓŁ, spisany dnia____193__ r. przez poborcę____
u P.____ zam. w.____
ul.____ o zajęciu majątku ruchomego wyżej wymienionego zobowiązanego wskutek nieuregulowania należności.

Poz.	Wyszczególnienie zajętych ruchomości	Ilość	Jednostka	Wartość szacunkowa zł	gr	Uwagi
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						Zajęcie dodatkowe
10						dn.____

Wzór Nr 6 egz. do § 4 instr. wierz.
Wniosek egzekucyjny wierzyciela

(*Strona* 2)

Zajęcia dokonano w obecności zobowiązanego: ______

wierzyciela: ______

świadków: ______

(Nazwiska i imiona, adresy)

Zajęte ruchomości (*
— zabrano celem złożenia do depozytu w Kasie Urzędu.
— pozostawiono na miejscu pod dozorem zobowiązanego.
— oddano pod dozór: ______

zam. w ______ ul. ______

Dozorcę / Zobowiązanego *) pouczono o skutkach prawnych usunięcia, zamiany, uszkodzenia lub zniszczenia zajętych przedmiotów.

Zobowiązanemu oznajmiono, że wykazana zaległość powinna być uiszczona | do dnia ______ 193__ r.
w przeciwnym bowiem razie będą wdrożone dalsze kroki egzekucyjne (zwózka, licytacja).

Na tym protokół zakończono i podpisano. Odpis protokółu wręczono zobowiązanemu / dozorcy *).

Wierzyciel: ______ Zobowiązany: ______ Organ egzekucyjny: ______

Świadkowie: ______

Protokół sprawdzono

Dn.______ 193_ r.
Kierownik Działu Egz.
Referent egz.

PROTOKÓŁ ZAJĘCIA PRZYŁĄCZAJĄCEGO (§ 67), spisany dnia ______ 193__ r. przez ______ poborcę __ Urzędu Skarbowego w ______

Wymienione w powyższym protokóle pod poz. ______ ruchomości zajmuje się dodatkowo na pokrycie należności, wyszczególnionych w tytułach wykonawczych Nr Nr ______

Odpisy wymienionych tytułów wykonawczych doręczono zobowiązanemu / dozorcy *).

Zobowiązany / Dozorca *) ______ Organ egzekucyjny: ______

Protokół zajęcia przyłączającego sprawdzono.

Dn.______ 193_ r.
Kierownik Działu Egz.
Referent egz.

Polecam dokonanie zwózki.

Dn.______ 193_ r.
Kierownik Działu Egz.

PROTOKÓŁ ODEBRANIA RUCHOMOŚCI PRZEZ ORGAN EGZEKUCYJNY.

Dnia ______ 193__ r. ______
(nazwisko i imię)

poborca __ Urzędu Skarbowego w ______ odebrał od dozorcy / zobowiązanego *)

ruchomości, wyszczególnione w powyższym protokóle zajęcia pod poz. ______

oszacowane na łączną sumę zł ______

z wyjątkiem przedmiotów, wymienionych pod poz. ______

a mianowicie ______

wskutek ______

Oddał: Odebrał:

Dozorca / Zobowiązany *) ______ ______
(poborca)

Polecam przeprowadzenie licytacji.

Dn.______ 193_ r.
Kierownik Działu Egz.

*) Zbędne wyrazy skreślić.

(*Strona* 3)

STAN ZALEGŁOŚCI

Rodzaj należności	Dnia	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr

Miejsce na doklejenie potwierdzenia odbioru upomnienia.

Miejsce na doklejanie zawiadomień wierzyciela o zmianach w stanie należności.

CZYNNOŚCI EGZEKUCYJNE, POWODUJĄCE POWSTANIE KOSZTÓW EGZEKUCYJNYCH

Poz.	Data	Rodzaj czynności egzekucyjnych	Należne koszty zł	gr	Uiszczenia zł	gr	Umorzenia zł	gr	Data uiszczenia lub umorzenia	Stan zaległości	Podpis
1		Pobranie									
2		przybycie i stwierdzenie niemożności przeprowadzenia lub bezskuteczności egz. (rub. 3 tab. do § 57).									
3		dokonanie zajęcia . . .									
4		przewiezienie ruchomości									
5		przechowanie									
6		rozpisanie licytacji . . .									
7		przewiezienie ruchomości na miejsce licytacji . . .									
8		przeprowadzenie licytacji lub sprzedaży w inny sposób . . .									
9											
10											
11											
12											

(Ciąg dalszy strony 3)

Kosztami egzekucyjnymi obciążono wierzyciela:

z poz.	zł	gr	Poz. Listy kosztów egzekuc.		Data	Podpis

(Strona 4)

POBRANO:

Rodzaj należności	Pokwitowanie Data / Nr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	OGÓŁEM zł	gr
%											
Koszty egzekucyjne											
Razem zł											
Podpis poborcy											
KONTROLA RACHUNKOWO-KASOWA Data											
Podpis											

PRZEBIEG CZYNNOŚCI EGZEKUCYJNYCH, niepowodujących powstania kosztów egzekucyjnych:

ADNOTACJA O ZLIKWIDOWANIU NALEŻNOŚCI

Stwierdzam całkowite zlikwidowanie należności wraz z kosztami egzekucyjnymi na podstawie:

*) zawiadomienia wierzyciela
przebitki(ek) pokwitowania(ń) poborcy
dowodów wpłaty

Dnia ______________________ 193___ r.

KIEROWNIK DZIAŁU EGZEKUCYJNEGO:

*) zbędne wyrazy skreślić.

(*Strona 5*)

(Kolor żółty)

ZARZĄDZENIE EGZEKUCYJNE

....../ 3...... Nr wniosku egz.	Pan(i) — Firma (Nazwisko i imię zobowiązanego lub nazwa)	Gm. .... M. .... (Miejscowość, ulica, Nr domu)	Suma należności razem (bez %)	(Rodzaj przedsiębiorstwa, zajęcia, zawodu zobowiązanego)

WYKAZ ZALEGŁOŚCI

Nr konta zobowiązanego	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres	Suma należności	Suma % do dn.	Dodatkowo obliczy się % ...... mies. od dnia
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
	Ponadto należność z tytułu kosztów upomnienia zł				

URZĄD SKARBOWY

w ....

Niniejsze zarządzenie egzekucyjne zastępuje równocześnie

tytuł wykonawczy.

Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny.

Wierzyciel (nazwa, adres oraz Nr konta w PKO)

Dn. .... 193 .... r.

(Podpis lub pieczęć wierzyciela)

Organowi egzekucyjnemu celem ściągnięcia w drodze przymusowej wraz z kosztami egzekucyjnymi.

Od zarządzenia egzekucyjnego można wnieść odwołanie

w ciągu 14 dni

od doręczenia tego zarządzenia.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Dnia .... 193 ...... r.

KIEROWNIK DZIAŁU EGZEKUCYJNEGO:

(Pieczęć urzędu skarbowego, jeżeli wierzyciel nie jest władzą publ.)

PROTOKÓŁ, spisany dnia .... 193 ...... r. przez poborcę ....
u P. .... zam. w ....
ul. .... o zajęciu majątku ruchomego wyżej wymienionego zobowiązanego wskutek nieuregulowania należności.

Poz.	Wyszczególnienie zajętych ruchomości	Ilość	Jednostka	Wartość szacunkowa zł	gr	Uwagi
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						

Wzór Nr 6 egz. do § 4 instr. wierz.

Wniosek egzekucyjny wierzyciela (wkładka dla zobowiązanego).

(Strona 6)

Zajęcia dokonano w obecności:

zobowiązanego: ____________

wierzyciela: ____________

świadków: ____________

(Nazwiska i imiona, adresy)

____

Zajęte ruchomości *)
— zabrano celem złożenia do depozytu w Kasie Urzędu.
— pozostawiono na miejscu pod dozorem zobowiązanego.
— oddano pod dozór: ____________

zam. w ____________ ul. ____________

Dozorcę / Zobowiązanego *) pouczono o skutkach prawnych usunięcia, zamiany, uszkodzenia lub zniszczenia zajętych przedmiotów.

Zobowiązanemu oznajmiono, że wykazana zaległość powinna być uiszczona do dnia ____________ 193__ r

w przeciwnym bowiem razie będą wdrożone dalsze kroki egzekucyjne (zwózka, licytacja).

Na tym protokół zakończono i podpisano. Odpis protokółu wręczono zobowiązanemu / dozorcy *).

Wierzyciel: Zobowiązany: Organ egzekucyjny:

____________ ____________

Świadkowie: ____________

PROTOKÓŁ ZAJĘCIA PRZYŁĄCZAJĄCEGO (§ 67), spisany dnia ____________ 193__ r. przez ____________ poborcę ____ Urzędu Skarbowego w ____________.

Wymienione w powyższym protokóle pod poz. ____________ ruchomości zajmuje się dodatkowo na pokrycie należności wyszczególnionych w tytułach wykonawczych Nr Nr ____________

Odpisy wymienionych tytułów wykonawczych doręczono zobowiązanemu / dozorcy *)

Zobowiązany / Dozorca *) ____________ Organ egzekucyjny: ____________

____

PROTOKÓŁ ODEBRANIA RUCHOMOŚCI PRZEZ ORGAN EGZEKUCYJNY.

Dnia ____________ 193__ r. ____________

(nazwisko i imię)

poborca ____ Urzędu Skarbowego w ____________ odebrał od dozorcy / zobowiązanego *)

ruchomości wyszczególnione w powyższym protokóle zajęcia pod poz. ____________

oszacowane na łączną sumę zł ____________

z wyjątkiem przedmiotów, wymienionych pod poz. ____________

a mianowicie: ____________

wskutek ____________

Oddał: Odebrał:

Dozorca / Zobowiązany *) ____________

(poborca)

*) Zbędne wyrazy skreślić.

(*Strona 1*)
(Kolor zielony)

___/ /3 Nr wniosku egz.	(Nazwisko i imię zobowiązanego lub nazwa)	Gm. M (Miejscowość, ulica Nr domu)	WNIOSEK I ZARZĄDZENIE EGZEKUCYJNE (Tytuł wykonawczy) Suma należności razem (bez %	(Rodzaj przedsiębiorstwa, zajęcia, zawodu zobowiązanego)

WYKAZ ZALEGŁOŚCI

Wierzyciel	Nr konta w PKO	Nr konta zobowiązanego	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres	Suma należności	Suma % do dn.___	Dodatkowo obliczyć % ___mies. od dnia
					koszty upomnienia zł.		

Do

URZĘDU SKARBOWEGO

w___

Niniejsze zarządzenie egzekucyjne zastępuje równocześnie tytuł wykonawczy. Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny.

(Pieczęć urzędu skarb., jeżeli wierzyciel nie jest władzą publ.)

Na podstawie § 5 i 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25/6 1932 r. o postępowaniu egzek. władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) w brzmieniu nadanym rozp. Rady Min. z dn. 15/5 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 340) uprasza się o przymusowe ściągnięcie od wymienionego wyżej zobowiązanego należności dojrzałych już do egzekucji w kwocie wyżej podanej drogą zajęcia: ___

Dowód(y) doręczenia upomnienia(ń) załącza się. Zał. ___

Dnia___ 193___ r.

Wierzyciel (Nazwa, adres oraz Nr konta w P.K.O.) zastępczy:

Organowi egzekucyjnemu celem ściągnięcia w drodze przymusowej wraz z kosztami egzekucyjnymi.

Od zarządzenia egzekucyjnego można wnieść odwołanie w ciągu 14 dni od doręczenia tego zarządzenia.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Dnia___ 193___ r.

Kierownik działu egzekucyjnego:

(Podpis lub pieczęć wierzyciela zastępczego)

PROTOKÓŁ, spisany dnia___ 193___ r. przez poborcę___
u P.___ zam. w.___
ul.___ o zajęciu majątku ruchomego wyżej wymienionego zobowiązanego wskutek nieuregulowania należności.

Poz.	Wyszczególnienie zajętych ruchomości	Ilość	Jednostka	Wartość szacunkowa zł	gr	Uwagi
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						Zajęcie dodatkowe dn.___

Wzór Nr 7 egz do § 4 instr. wierz.
Wniosek egzekucyjny wierzyciela zastępczego.

(*Strona 2*)

Zajęcia dokonano w obecności
zobowiązanego: ______
wierzyciela (i) ______ (Nazwiska i imiona, adresy)
świadków: ______

Zajęte ruchomości *) — zabrano celem złożenia do depozytu w Kasie Urzędu.
— pozostawiono na miejscu pod dozorem zobowiązanego.
— oddano pod dozór: ______
zam. w ______ ul. ______

Dozorcę / Zobowiązanego *) pouczono o skutkach prawnych usunięcia, zamiany, uszkodzenia lub zniszczenia zajętych przedmiotów.

Zobowiązanemu oznajmiono, że wykazana zaległość powinna być uiszczona do dnia ______ 193__ r. w przeciwnym bowiem razie będą wdrożone dalsze kroki egzekucyjne (zwózka, licytacja).

Na tym protokół zakończono i podpisano. Odpis protokółu wręczono zobowiązanemu / dozorcy *).

Wierzyciel(e): ______ Zobowiązany: ______ Organ egzekucyjny: ______

Świadkowie: ______

Protokół sprawdzono.
Dnia ______ 193__ r.
Kierownik Działu Egz.
Referent egz.

PROTOKÓŁ ZAJĘCIA PRZYŁĄCZAJĄCEGO (§ 67), spisany dnia ______ 193__ r. przez ______ poborcę ______ Urzędu Skarbowego w ______

Wymienione w powyższym protokóle pod poz. ______ ruchomości zajmuje się dodatkowo na pokrycie należności wyszczególnionych w tytułach wykonawczych Nr Nr ______

Odpisy wymienionych tytułów wykonawczych doręczono zobowiązanemu / dozorcy *)

Zobowiązany / Dozorca *) ______ Organ egzekucyjny: ______

Protokół zajęcia przyłączającego sprawdzono.
Dnia ______ 193__ r.
Kierownik Działu Egz.
Referent egz.

Polecam dokonanie zwózki.
Dnia ______ 193__ r.
Kierownik Działu Egz.

PROTOKÓŁ ODEBRANIA RUCHOMOŚCI PRZEZ ORGAN EGZEKUCYJNY.

Dnia ______ 193__ r. ______ (nazwisko i imię)
poborca ______ Urzędu Skarbowego w ______ odebrał od dozorcy / zobowiązanego *)
ruchomości wyszczególnione w powyższym protokóle zajęcia pod poz. ______
oszacowane na łączną sumę zł ______
z wyjątkiem przedmiotów, wymienionych pod poz, ______
a mianowicie ______
wskutek ______

Oddał: Dozorca / Zobowiązany *) ______ Odebrał: ______ (poborca)

Polecam przeprowadzenie licytacji.
Dnia ______ 193__ r.
Kierownik Działu Egz.

*) zbędne wyrazy skreślić.

(*Strona* 3)

STAN ZALEGŁOŚCI

Miejsce na doklejenie potwierdzenia odbioru upomnienia.

Miejsce na doklejanie zawiadomień wierzycieli o zmianach w stanie należności

Wierzyciel	Rodzaj należności	Dnia									
			zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr

CZYNNOŚCI EGZEKUCYJNE, POWODUJĄCE POWSTANIE KOSZTÓW EGZEKUCYJNYCH

Poz.	Data	Rodzaj czynności egzekucyjnych	Należne koszty zł	gr	Uiszczenia zł	gr	Umorzenia zł	gr	Data uiszczenia lub umorzenia	Stan zaległości	Podpis
1		Pobranie									
2		przybycie i stwierdzenie niemożności przeprowadzenia lub bezskuteczności egz. (rub. 3 tabeli do § 57). . .									
3		dokonanie zajęcia									
4		przewiezienie ruchomości . . .									
5		przechowanie									
6		rozpisanie licytacji									
7		przewiezienie ruchomości na miejsce licytacji									
8		przeprowadzenie licytacji lub sprzedaży w inny sposób									
9											
10											
11											
12											

KOSZTAMI EGZEKUCYJNYMI OBCIĄŻONO WIERZYCIELI:

Wierzyciel	z poz.	zł	gr	Poz. Listy kosztów egzekuc.	Data	Podpis

(Strona 4)

Wierzyciel	Rodzaj należności	Pokwitowanie	POBRANO:								OGÓŁEM	
		Data										
		Nr									zł	gr
			zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr		
	%											
Koszty egzekucyjne												
	Razem zł											
	Podpis poborcy											
KONTROLA RACHUNKOWO-KASOWA	Data											
	Podpis											

PRZEBIEG CZYNNOŚCI EGZEKUCYJNYCH, niepowodujących kosztów egzekucyjnych:

ADNOTACJA O ZLIKWIDOWANIU NALEŻNOŚCI:

Stwierdzam całkowite zlikwidowanie należności wraz z kosztami egzekucyjnymi na podstawie:

*) zawiadomienia wierzyciela
przebitki(ek) pokwitowania(ń) poborcy
dowodów wpłaty

Dnia ______________ 193__ r.

KIEROWNIK DZIAŁU EGZEKUCYJNEGO:

*) Zbędne wyrazy skreślić.

(Strona 5)

(Kolor zielony)

	Pan(i) — Firma	Gm. ...... M		ZARZĄDZENIE EGZEKUCYJNE
/....../3...... Nr wniosku egz.	(Nazwisko i imię zobowiązanego lub nazwa)	(Miejscowość, ulica, Nr domu)	Suma należności razem (bez %)	(Rodzaj przedsiębiorstwa, zajęcia, zawodu zobowiązanego)

WYKAZ ZALEGŁOŚCI

Wierzyciel	Nr konta w P.K.O.	Nr konta zobowiązanego	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres	Suma należności	Suma % do dn.	Dodatkowo obliczy się % ...... mies. od dnia

ponadto należność z tytułu kosztów upomnienia zł

URZĄD SKARBOWY

w ....

Niniejsze zarządzenie egzekucyjne zastępuje równocześnie

tytuł wykonawczy.

Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny.

Wierzyciel zastępczy (Nazwa, adres oraz Nr konta w P. K. O.)

Dn. .... 193...... r.

(Podpis lub pieczęć wierzyciela zastępczego)

Organowi egzekucyjnemu celem ściągnięcia w drodze przymusowej wraz z kosztami egzekucyjnymi.

Od zarządzenia egzekucyjnego można wnieść odwołanie

w ciągu 14 dni

od doręczenia tego zarządzenia.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Dnia .... 193...... r.

KIEROWNIK DZIAŁU EGZEKUCYJNEGO:

(Pieczęć urzędu skarb., jeżeli wierzyciel nie jest władzą publ.)

(Dalszy ciąg strony 5)

PROTOKÓŁ, spisany dnia .... 193.... r. przez poborcę ....

u P. .... zam. w ....

ul. .... o zajęciu majątku ruchomego wyżej wymienionego zobowiązanego

wskutek nieuregulowania należności.

Poz.	Wyszczególnienie zajętych ruchomości	Ilość	Jednostka	Wartość szacunkowa zł	gr	Uwagi
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						

Wzór Nr 7 egz do § 4 instr. wierz.

Wniosek egzekucyjny wierzyciela zastępczego (wkładka dla zobowiązanego).

(Strona 6)

Zajęcia dokonano w obecności

zobowiązanego: ....

wierzyciela(i): ....

świadków: ....

(Nazwiska i imiona, adresy)

Zajęte ruchomości *)
- — zabrano celem złożenia do depozytu w Kasie Urzędu.
- — pozostawiono na miejscu pod dozorem zobowiązanego.
- — oddano pod dozór:

zam. w .... ul. ....

Dozorcę / Zobowiązanego *) pouczono o skutkach prawnych usunięcia, zamiany, uszkodzenia lub zniszczenia zajętych przedmiotów.

(Dalszy ciąg strony 6)

Zobowiązanemu oznajmiono, że wykazana zaległość powinna być uiszczona do dnia —————— 193— r. w przeciwnym bowiem razie będą wdrożone dalsze kroki egzekucyjne (zwózka, licytacja).

Na tym protokół zakończono i podpisano. Odpis protokółu wręczono zobowiązanemu / dozorcy *)

Wierzyciel(e): Zobowiązany: Organ egzekucyjny:

Świadkowie: ——————

PROTOKÓŁ ZAJĘCIA PRZYŁĄCZAJĄCEGO (§ 67), spisany dnia —— 193— r. przez —————— poborcę —— Urzędu Skarbowego w ——————

Wymienione w powyższym protokóle pod poz. —————— ruchomości zajmuje się dodatkowo na pokrycie należności, wyszczególnionych w tytułach wykonawczych Nr Nr ——————

Odpisy wymienionych tytułów wykonawczych doręczono zobowiązanemu / dozorcy *)

Zobowiązany / Dozorca *) Organ egzekucyjny:

PROTOKÓŁ ODEBRANIA RUCHOMOŚCI PRZEZ ORGAN EGZEKUCYJNY.

Dnia —————— 193— r. —————— (nazwisko i imię) poborca —— Urzędu Skarbowego w —————— odebrał od dozorcy / zobowiązanego *)

ruchomości, wyszczególnione w powyższym protokóle zajęcia pod poz. —————— na łączną sumę zł ——————

oszacowane z wyjątkiem przedmiotów pod poz. —————— a mianowicie wskutek ——————

Oddał: Odebrał:

Dozorca / Zobowiązany *) —————— —————— (poborca)

*) Zbędne wyrazy skreślić

ZAWIADOMIENIE
o przesłaniu
akt egzekucyjnych

w związku ze zmianą miejsca zamieszkania

zobowiązanego:

(Nazwisko i imię lub nazwa)

(Adres)

Dnia .... 193 .... r.

Urząd Skarbowy w .... zawiadamia, że wyżej wymieniony zobowiązany zmienił wskazane w nadesłanym(ch) tu wniosku(ach) egzekucyjnym(ych) miejsce zamieszkania i zamieszkuje obecnie pod adresem podanym w nagłówku. W związku z powyższym Urząd Skarbowy przesyła Urzędowi Skarbowemu w .... jako właściwemu wraz z aktami wniosek(ki) egzekucyjny(e) nadesłany(e) do egzekucji za numerem(ami):

ADRESAT obok

WIERZYCIEL*)	Nr Nr — wniosków egzekucyjnych

Stosownie do § 5 instrukcji z dn. 15 czerwca 1937 r. (Monitor Polski Nr 143 poz. 238) wymieniony(e) wniosek(i) skreślono ze spisu tytułów wykonawczych.

Do
URZĘDU SKARBOWEGO
w

KIEROWNIK DZIAŁU EGZEKUCYJNEGO:

Wzór Nr 8 egz. do § 5 instr. wierz.
Zawiadomienie o przesłaniu akt egz.

*) Wierzycieli, których nie dotyczy zawiadomienie, skreślić na egzemplarzu wysyłanym.

(kolor różowy)

ZAWIADOMIENIE
w sprawie
zawieszenia
egzekucji
u zobowiązanego:

(Nazwisko i imię lub nazwa)

Nr wniosku egz. ______/______

(Adres)

Dnia ______________ 193 __ r.

(Datownik urzędu skarbowego)

Należności, objęte wyżej wymienionym wnioskiem egzekucyjnym, **rozłożono na raty — odroczono,** wobec czego uprasza się o **zawieszenie** postępowania egzekucyjnego do dnia ______________ 193__ r.

Równocześnie zawiadamia się, że zobowiązany uiścił u nas w dn. ______ 193__ r. tytułem kosztów egzekucyjnych kwotę ______ zł ______ gr, którą przelano na rachunek Urzędu Skarbowego w dniu ______________ 193____ r. za pośrednictwem P.K.O. na konto Nr ______*) zapisano do wykazu tygodniowego pobranych kosztów egz. za okres od ______________ do ______________*)

WIERZYCIEL: *(pieczęć i podpis)*

*) Zbędne skreślić.

Do
URZĘDU SKARBOWEGO
w ______________

Wzór Nr 9 egz. do § 6 instr. wierz.
Zawiadomienie w sprawie zawieszenia egz.

(kolor niebieski)

ZAWIADOMIENIE
w sprawie
umorzenia
egzekucji
u zobowiązanego:

(Nazwisko i imię lub nazwa)

(Adres)

(Datownik urzędu skarbowego)

Nr wniosku egz. ______/______

Dnia __________ 193 __ r.

Należności, objęte wyżej wymienionym wnioskiem egzekucyjnym, zostały **zapłacone** / **umorzone** dnia __________ 193 __ r.

wobec czego uprasza się o **umorzenie** postępowania egzekucyjnego.

Równocześnie zawiadamia się, że zobowiązany uiścił u nas w dn. __________ 193 __ r. tytułem kosztów egzekucyjnych kwotę ______ zł ______ gr, którą przelano na rachunek Urzędu Skarbowego w dniu __________ 193 __ r. za pośrednictwem P.K.O. na konto Nr ______ *) zapisano do wykazu tygodniowego pobranych kosztów egz. za okres od ______ do ______ *)

*) Zbędne skreślić.

WIERZYCIEL: (pieczęć i podpis)

Do
URZĘDU SKARBOWEGO

w ______________

Wzór Nr 9a egz. do § 6 instr. wierz.
Zawiadomienie w sprawie umorzenia (zapłacenia).

ZAWIADOMIENIE
o stanie należności
zobowiązanego:

(Nazwisko i imię lub nazwa)

(Adres)

(Datownik urzędu skarbowego)

Nr wniosku egz. ..../..........

Dnia .... 193 r.

Stan należności, objętej wyżej wymienionym wnioskiem, uległ w międzyczasie **zmniejszeniu i wynosi wg zestawienia:**

Wierzyciel	Dnia	Rodzaj należności	Rok lub okres	Suma należności	% obliczone do dnia	% obliczone Suma	Koszty upomnienia	Uwagi urzędu skarbowego

Do
URZĘDU SKARBOWEGO

w ______ ....

Tytułem kosztów egzekucyjnych zobowiązany wpłacił | zł | gr

u nas dn. .... 193..... r.

Powyższe koszty

zapisano do wykazu tygodniow. pobranych kosztów egzek. za okres od .... do .... *)
przelano na rachunek urzędu skarbowego w dniu .... 193 ..... r.
za pośrednictwem PKO na konto Nr .... *)

*) zbędne skreślić.

WIERZYCIEL: (pieczęć i podpis)

Wzór Nr 10 egz. do § 6 instr. wierz.
Zawiadomienie o stanie należności.

ZAWIADOMIENIE
o nieściągalności
należności
u zobowiązanego:

....
(Nazwisko i imię lub nazwa)
....

Dnia.......................193.....r. ....
(Adres)

.... Urząd Skarbowy w .... zawiadamia, że wdrożona przeciw wyżej wymienionemu zobowiązanemu egzekucja okazała się **bezskuteczna** wobec nieściągalności należności:

WIERZYCIEL*)	Nr Nr / daty wniosków egzekucyjnych (tytułów)

ADRESAT obok

Załączniki:
.......protokółów nieściągalności

KIEROWNIK DZIAŁU EGZEKUCYJNEGO:

*) Wierzycieli, których nie dotyczy zawiadomienie, skreślić na egzemplarzu wysyłanym.

Wzór Nr 11 egz. do § 7 instr. wierz.
Zawiadomienie o nieściągalności należności.

519

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1937 r.

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko - węgierskiego.

Na podstawie § 48 ust. 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U.R.P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

Obrót towarami, pochodzącymi z polskiego obszaru celnego i towarami, pochodzącymi z Węgier, między polskim obszarem celnym a Węgrami podlega kontroli specjalnej, przewidzianej w §§ 48 ust. 11, 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481).

§ 2.

W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej, jak i warunkowej, dotyczącej obrotu uszlachetniającego czynnego lub biernego i obrotu reparacyjnego czynnego lub biernego) towarów, pochodzących z Węgier a przywożonych do polskiego obszaru celnego, jak również towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Węgier, wymagane jest od stron przedstawienie:

a) przy odprawie przywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 1,

b) przy odprawie wywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 2.

§ 3.

Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane na polskim obszarze celnym przez Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 4.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1937 r. Jednocześnie skreśla się wyrazy „Węgier" — w tekście i tytule obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier (Monitor Polski Nr 119, z dnia 22 maja 1936 r., poz. 215).

za Ministra
Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Polski Instytut Rozrachunkowy — Wzór I

Seria ....

nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z ....

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. (Monitor Polski nr .... poz. ....), stwierdza się że firma ....
(nazwa i dokładny adres)

sprowadzającą ostatecznie / warunkowo z ....

od firmy ....
(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko- ....

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par itp.	Waga fakturowa w kg.		Wartość wg faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

Polski Instytut Rozrachunkowy

M. P.

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia ....Nr.

.................., dnia .... 19 r.
(miejscowość)

Podpis

M. P. instytucji wydającej świadectwo

Nr 1 II

ODCINEK KONTROLNY

Seria .... , dnia ....

nr ....

Do
Polskiego Instytutu Rozrachunkowego
w Warszawie

Urząd Celny w ....

stwierdza, że w dniu ....

odprawił ostatecznie[1]/warunkowo w przywozie z ....

wg zgłoszenia celnego nr .... wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej [2])	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

---

[1]) niepotrzebne skreślić.
[2]) należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

1

Wzór

Polski Instytut Rozrachunkowy

Seria ....

nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na wywóz do ....

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. (Monitor Polski nr .... poz.) stwierdza się, że firma ....
(nazwa i dokładny adres)

wywożąca ostatecznie / warunkowo do ....

dla firmy ....
(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko- ....

1	2	3		4	5
Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk	Waga fakturowa w kg.		Wartość wg faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar winien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Polski Instytut Rozrachunkowy

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia .... nr ....

.................., dnia ....
(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis:

....

Towar wywieziono za granicę dnia ....

Nr 2

II

ODCINEK KONTROLNY

................................., dnia ....

Seria ....

nr ....

Do
POLSKIEGO INSTYTUTU
ROZRACHUNKOWEGO

w Warszawie

Urząd Celny w ....

odprawił ostatecznie[1] / warunkowo w wywozie do ....

....

według zgłoszenia celnego nr .... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić

III

ODCINEK DLA EKSPORTERA

................................., dnia ....

Seria ....

nr ....

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko ....

Urząd Celny w ....

odprawił ostatecznie[1] / warunkowo w wywozie do ....

....

według zgłoszenia celnego nr .... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić

520

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 czerwca 1937 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 5 do 26 maja 1937 r., umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr Nr	data wylos.	Nr Nr	Data wylos.
3315	20.V. 1937	19893	20.V. 1937
5886	26 „ „	21986	13 „ „
5903	13 „ „	22668	13 „ „
7874	5 „ „	22701	20 „ „
9669	26 „ „	22856	20 „ „
9929	13 „ „	24977	26 „ „
11372	26 „ „	27969	13 „ „
11622	5 „ „	28140	5 „ „
13751	5 „ „	28593	5 „ „
15860	26 „ „	29353	5 „ „
16543	26 „ „	30457	20 „ „
16799	26 „ „	31155	13 „ „
19345	20 „ „	33709	20 „ „
19672	13 „ „	37133	5 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 czerwca 1937 r. Nr 130, poz. 206).

521

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1937 r.

L. D. I. 7231/2/37

w sprawie wykładni art. 281 prawa karnego skarbowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Dyrekcyj Ceł, urzędów celnych i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

W praktyce powstały następujące wątpliwości:

1-o. jaki wymiar grzywny należy stosować w myśl art. 281 § 2 p. k. s. jeżeli oskarżony o występek skarbowy nieumyślny z art. 46 § 2, 47 § 2, 49 § 2 lub 50 § 2 poddaje się dobrowolnie karze;

2-o. czy w razie dobrowolnego poddania się karze pieniężnej porządkowej, której granice określa art. 40 § 1 p. k. s. istnieje możliwość złagodzenia kary poniżej normy ustanowionej w art. 281 § 2 lit. „c" p. k. s.

Wobec powyższych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

ad 1). W przypadkach dobrowolnego poddania się karze z powodu występków z art. 46 § 2, 47 § 2, 49 § 2 lub 50 § 2 p. k. s. oskarżony powinien złożyć grzywnę w wysokości określonej w art. 281 § 2 lit. „a" p. k. s. czyli w wysokości najniższego wymiaru kary w powyższych artykułach przewidzianej a ustanowionej w wielokrotnościach. Pogląd jednej z Dyrekcji Ceł jakoby artykuły te — w części dotyczącej winy nieumyślnej — nie zawierały dolnych granic sankcji karnej nie jest trafnym, co wyraźnie wynika z następującego wywodu:

Występki nieumyślne, określone w art. 46 § 2, 49 § 2 i 50 § 2 p. k. s. są zagrożone grzywną w wysokości do 1/4 jej wymiaru przewidzianego dla tych samych występków z winy umyślnej. Sankcje karne dla wymienionych występków z winy umyślnej przewidują zarówno górną jak i dolną granicę wysokości grzywny. Dzieląc przez 4 cyfry, zakreślające te granice, otrzymujemy dla występków nieumyślnych sankcje karne zawierające zarówno górną jak i dolną granicę skali, a mianowicie w wysokości:

a) od 1/2 do 1-krotnej kwoty cła narażonego na uszczuplenie przy występkach z art. 46 § 2, które nie mogły spowodować naruszenia ograniczeń przywozowych lub wywozowych;

b) od 1-krotnej do 1½ krotnej narażonego na uszczuplenie cła przy występkach z art. 46 § 2, które mogły spowodować naruszenie ograniczeń przywozowych lub wywozowych;

c) od 1/4 do 1/2-krotnej wartości towaru przy występkach określonych w art. 47 § 2 p. k. s.;

d) od 1/2 do 1-krotnej kwoty niepobranego cła przy występkach określonych w art. 49 § 2 p. k. s.;

e) od 1/2 do 1-krotnej kwoty należnego cła, albo od 1/16 do 1/2-krotnej wartości towaru przy występkach określonych w art. 50 § 2 p. k. s.

Użyte bowiem w powyższych przepisach zdanie „podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1" dotyczy nietylko górnej granicy tej kary, lecz również i granicy dolnej, wskutek czego pogląd jakoby dolną granicę grzywny przy wyżej wymienionych występkach nieumyślnych ma stanowić kwota zł 5 z art. 10 części ogólnej p. k. s. jest niesłuszny. Kwota zł 5 z art. 10 p. k. s. jest najniższym wy-

miarem grzywny z prawa karnego skarbowego, orzeka się ona tylko w przypadkach, gdy wymierzona w wielokrotności kara właśnie stanowi kwotę pięciu złotych, lub wtedy, gdy kara tej kwoty 5 zł nie dosięga. Grzywna w wysokości pięciu złotych nie może nawet ulec zmniejszeniu w przypadkach zastosowania w sprawie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 23 p. k. s.).

ad 2). Złagodzenie kary porządkowej poniżej normy ustanowionej w art. 281 § 2 lit „c" p. k. s. jest możliwe. Artykuł ten przesądza bowiem wysokości w jakiej ma być orzeczona kara pieniężna za dane wykroczenie skarbowe, a tylko wskazuje, iż oskarżony — który pragnie poddać się dobrowolnie karze z powodu wykroczenia skarbowego — powinien deklarować swoją gotowość do załatwienia sprawy w tym trybie przez złożenie kwoty dwudziestu złotych.

Jeżeli zachodzą w sprawie okoliczności łagodzące, wskazane przez oskarżonego, w jego prośbie (art. 283 p. k. s.), można przyjąć od oskarżonego kwotę odpowiednio niższą niż dwadzieścia złotych. Władza orzekająca bowiem może wymierzyć za dane wykroczenie nawet najniższy wymiar kary pieniężnej, czyli w myśl art. 40 p. k. s. kwotę dwóch złotych, zwracając jednocześnie oskarżonemu nadpłaconą kwotę. Ponieważ kara pieniężna porządkowa może być obniżona do zł dwóch w trybie zwykłego łagodzenia kar, przeto przy wykroczeniach skarbowych nie obowiązuje przepis art. 285 § 2 p. k. s., który będzie miał zastosowanie jedynie przy nadzwyczajnym złagodzeniu grzywny, wymierzonej za występek skarbowy.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału.

522
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 czerwca 1937 r.

L. D. III. 4211/4/37

w sprawie ściągania należności za sprzedane z Lasów Państwowych drewno samorządom miejskim i wiejskim.

Do
wszystkich Urzędów Skarbowych.

Celem ułatwienia organom Administracji Lasów Państwowych ściągania od związków samorządowych miejskich i wiejskich należności za pobrane na kredyt drewno na budowę szkół powszechnych, jak również na budowę i naprawę dróg i budowli samorządowych oraz użyteczności publicznej, pozostających pod zarządem związków samorządowych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych — Dyrekcją Naczelną Lasów Państwowych, zarządza, co następuje:

Urzędy Skarbowe na zasadzie składanych przez gminy upoważnień będą potrącać i przekazywać Nadleśnictwom Państwowym względnie Zarządom Tartaków raty za pobrane drewno z wpływów komunalnych, zarachowanych do dyspozycji dotyczących gmin. W tym celu gmina dłużna składa Urzędowi Skarbowemu specjalną deklarację, według niżej podanego wzoru, zawierającą upoważnienie do dokonywania potrąceń z wpływów komunalnych, tudzież odpis tej deklaracji. Na oryginale deklaracji Urząd Skarbowy zamieszcza krótkie poświadczenie w formie klauzuli: „Urząd Skarbowy w . . . . przyjął niniejszą deklarację do wiadomości i wykonania". Poświadczenie to podpisuje naczelnik Urzędu i kierownik działu rachunkowo-kasowego. Poświadczoną przez Urząd Skarbowy deklarację gmina składa we właściwym Nadleśnictwie lub Tartaku. Odpis deklaracji pozostaje w Urzędzie Skarbowym dla celów ewidencyjnych.

Dla ułatwienia Urzędom Skarbowym dopilnowania terminów przekazywania rat — zainteresowane Nadleśnictwa względnie Zarządy Tartaków, które prowadzą szczegółową rachunkowość kredytowanej sprzedaży drewna, winny przesyłać Urzędom Skarbowym przed każdym terminem płatności osobne przypomnienia z jednoczesnym wskazaniem sposobu przekazania należności (rachunek bieżący, konto czekowe).

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na obowiązek przestrzegania postanowień okólnika z dnia 21 lipca 1933 r. Nr D. III. 20787/5/33 w sprawie kolejności wypłaty zajętych dodatków (udziałów) komunalnych.

DEKLARACJA.

Wzór.

Zarząd Gminy / miejski

Do Urzędu Skarbowego w . . . . .

Zarząd Gminy / miejski w . . . . . na zasadzie uchwały Rady Gminnej (miejskiej) z dnia . . . . . 193 . . r. zatwierdzonej przez właściwą władzę nadzorczą (wymienić tę władzę) . . . . . pismem z dnia . . . . . 193 . . . r. upoważnia niniejszym Urząd Skarbowy w . . . . do przekazania Państwowemu Nadleśnictwu / Zarządowi Tartaku w . . . . . z zarachowanych na nasze konto wpływów komunalnych należności za drewno na budowę . . . . . według niżej podanych terminów

I rata płatna w dniu . . . r. w sumie zł . .
(wyraźnie złotych . . . .)
II rata płatna w dniu . . . r w sumie zł . .
(wyraźnie złotych . . . .)
III rata płatna w dniu . . . r. w sumie zł . .
(wyraźnie złotych . . . .)
IV rata płatna w dniu . . . r. w sumie zł . .
(wyraźnie złotych . . . .)
V rata płatna w dniu . . . r. w sumie zł . .
(wyraźnie złotych . . . .)

Pieczęć

Podpisy Zarządu gminnego — Zarządu miejskiego

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 4211/4/37.

Warszawa, dnia 2 czerwca 1937 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu — Wydział Skarbowy
do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

523

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 czerwca 1937 r.

L. D. III. 1895/4/37

w sprawie umorzeń należności skarbowych na podstawie decyzji Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Wobec wątpliwości podniesionych przez niektóre izby skarbowe w sprawie sposobu wykonywania decyzji Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Okólnikiem z dnia 13 października 1936 r. Nr D. III. 13055/1/36 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło już, że decyzje Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej nie wymagają aprobaty Ministerstwa Skarbu, w związku z czym decyzje C.K.O.O. orzekające umorzenie należności skarbowych z tytułu nieodprowadzonych przez samorządy podatków bądź z innych tytułów winny być wykonywane bez osobnych zarządzeń ze strony Ministerstwa Skarbu. Umorzenia winny być uskuteczniane w drodze odpisów we właściwych księgach rachunkowych (księgach bierczych, księgach dochodów budżetowych), przy czym odpisy w podatkach należy przeprowadzać przez rejestry przypisów — odpisów na ogólnych zasadach.

Odpisy z tytułu umorzeń nieodprowadzonych podatków od nieruchomości, od lokali i od placów budowlanych winny być uskutecznione na kontach, prowadzonych osobno dla poszczególnych gmin dłużnych w myśl postanowień okólnika z dnia 5 sierpnia 1933 r. Nr D. III. 12784/6/33.

Przy dokonywaniu odpisów sprawdzać należy, czy przypadkowo odpisy nie były dokonywane już na zasadzie art. 2 ust. 1—6 względnie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 584).

O ile decyzje Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dotyczą umorzenia pożyczek, udzielonych samorządom z sum obrotowych, umorzenia te winny być przeprowadzone w księgach kontowych sum obrotowych w sposób analogiczny, jaki ustalono w punkcie VI okólnika Min. Skarbu z dnia 17 listopada 1936 r. Nr D. III. 8360/4/36. Jeżeli umorzenie dotyczy pożyczek udzielonych z sum obrotowych na zwalczanie bezrobocia, stosowne adnotacje i sprostowania należy również poczynić w księdze ewid. należności czynnych (zapiskach ewidencyjnych).

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia zarazem, że odpowiedzialność posiłkowa gmin za te kwoty podatków państwowych, które nie zostały odprowadzone przez gminy z powodu zdefraudowania ich przez b. sołtysów względnie inne organa gminne, ustaje, o ile kwoty te zostały objęte decyzją Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej o umorzeniu nieodprowadzonych podatków.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

524

OKÓLNIK C 25 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 9571/3/37

w sprawie świadectw pochodzenia, wystawianych przez Urzędy Celne.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło w kilku przypadkach, że strony przedstawiają świadectwa pochodzenia wystawione przez zagraniczne urzędy celne na blankietach świadectw, używanych przez izby przemysłowo-handlowe.

Z treści takich świadectw niewątpliwie wynika, że izba przemysłowo - handlowa stwierdza pochodzenie towaru, gdy tymczasem świadectwo to jest zaopatrzone w pieczęć urzędu celnego i podpis, zamiast w pieczęć izby przemysłowo-handlowej i wizę urzędu konsularnego Rzeczypospolitej.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że takich świadectw, jak wyżej opisane, urzędy celne nie powinny honorować, — gdyż, skoro z treści świadectwa pochodzenia wynika, że wystawia je dana izba przemysłowo-handlowa, to świadectwo takie powinno być zaopatrzone w pieczęć tej izby i wizowane przez urząd konsularny Rzeczypospolitej. Również nie należy przyjmować świadectw pochodzenia wystawianych przez izby przemysłowo-handlowe i zaopatrzonych w ich pieczęcie, jeżeli świadectwa te nie są wizowane przez urząd konsularny R. P., lecz tylko poświadczone przez zagraniczny urząd celny choćby nawet z takim dopiskiem jak np. „uznano".

Okólnik niniejszy obowiązuje na przyszłość.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

525

OKÓLNIK C. 26 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 12521/3/37

w sprawie upoważnienia Automobilklubu Polski i Polskiego Touring Klubu w Warszawie do wydawania tryptyków na jednorazowy wjazd samochodów i motocykli do polskiego obszaru celnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że upoważniło Automobilklub Polski i Polski Touring Klub w Warszawie do wydawania tryptyków ważnych dla jednorazowego wjazdu do polskiego obszaru celnego samochodów i motocykli na okres jednego miesiąca, licząc od daty wystawienia tryptyku.

Do samochodów i motocykli, odprawionych na podstawie wymienionych wyżej tryptyków mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 387) z tym odchyleniem, że tryptyki te są ważne na okres jednego miesiąca, licząc od daty ich wystawienia i służą tylko do jednorazowego wjazdu do polskiego obszaru celnego.

W przypadku zagubienia takiego tryptyku przed wyjazdem z polskiego obszaru celnego należy postępować analogicznie do przepisu § 14 ust. 1 rozp. Min. Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r.

Jednocześnie przesyła się Dyrekcjom Ceł odpowiednią ilość egzemplarzy wzoru omawianego tryptyku celem rozesłania ich zainteresowanym urzędom celnym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

526

OKÓLNIK C 27 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 14392/3/37

w sprawie pozwoleń na wywóz środków płatniczych i walorów.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, do Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz do wszystkich Urzędów Celnych podległych wymienionym Dyrekcjom Ceł.

Począwszy od dnia 25 czerwca 1937 r. zostanie wprowadzony nowy sposób stwierdzania udzielania przez Komisję Dewizową pozwoleń na wywóz środków płatniczych i walorów, a mianowicie, zamiast umieszczania w paszportach adnotacyj, stwierdzających udzielenie pozwolenia, Bank Polski, jego oddziały oraz inne banki dewizowe będą wydawały podróżnym tzw. „Zaświadczenia o wywozie środków płatniczych i walorów" na formularzach według wzoru zawartego w załączniku do niniejszego okólnika. W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Wymienione zaświadczenia będą wystawiane na wywóz:

a) papierów wartościowych,
b) książeczek oszczędnościowych i
c) środków płatniczych w przypadkach, gdy są wywożone w kwotach większych, od kwot dopuszczonych do wywozu bez osobnych pozwoleń, w myśl § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419).

2) Banki dewizowe są obowiązane wskazywać w zaświadczeniach tych, oprócz rodzaju i ilości walorów i środków płatniczych objętych pozwoleniem Komisji Dewizowej, również kwotę środków płatniczych, dozwoloną do wywozu w myśl § 12 powołanego rozporządzenia; **dlatego też podróżny, legitymujący się takim**

zaświadczeniem, nie ma prawa wywieźć żadnych innych środków płatniczych poza wymienionymi w zaświadczeniu.

3) Zaświadczenia o wywozie środków płatniczych i walorów mogą być wykorzystywane tylko jednorazowo i to w terminie ważności, oznaczonym w zaświadczeniu; wywóz za granicę środków płatniczych i walorów, względnie odprawa wywozowa podróżnego powinna nastąpić przed upływem terminu ważności zaświadczenia.

4) Podróżny jest obowiązany zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów okazać przy kontroli walutowej. Organa kontroli po stwierdzeniu zgodności osoby, wymienionej w zaświadczeniu z osobą wymienioną w dokumencie osobistym i po sprawdzeniu rodzaju i ilości środków płatniczych i walorów, zaświadczenie zatrzymują i potwierdzają na nim wywóz za granicę środków płatniczych i walorów. Potwierdzone zaświadczenia należy odsyłać raz w tygodniu (z początkiem tygodnia) do Komisji Dewizowej w Warszawie (ul. Wierzbowa 11).

5) Zaświadczenie uprawnia do wywozu oznaczonych w nim środków płatniczych i walorów **tylko przy najbliższym przekroczeniu granicy po dacie wystawienia zaświadczenia.** Dlatego też zaświadczenia wymienione należy zawsze odbierać podróżnym, chociażby podróżny nie korzystał z zaświadczenia w danej chwili. Jeżeli organa kontroli na podstawie adnotacji w paszportach stwierdzą, że podróżny w międzyczasie, tj. w czasie od daty wystawienia zaświadczenia do daty przedstawienia zaświadczenia, wyjeżdżał już za granicę, to przedstawionego zaświadczenia nie należy honorować, lecz należy je podróżnemu odebrać. Na odebranych zaświadczeniach należy uczynić wzmiankę o niewykorzystaniu zaświadczenia, po czym należy je przesłać Komisji Dewizowej (pkt. 4).

6) Zaświadczenia, zawierające ślady skrobania, wycierania, wymazywania lub nieomówione poprawki nie mogą być honorowane; wszelkie poprawki powinny być uskutecznione przez przekreślenie tekstu pierwotnego i wypisanie nowego, a ponadto powinny być omówione przez bank dewizowy i potwierdzone podpisem i pieczęcią banku.

7) Jeżeli podróżny, wyjeżdżający do obszaru W. M. Gdańska, posiada zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów i je wykorzystuje, wowczas w karcie ewidencji wywozu waluty należy uczynić wzmiankę:

„dnia . . . wykorzystano zaświad. Nr. . . ."
banku . . . .

Podróżny, który wykorzystał zaświadczenie, nie może w tym samym miesiącu kalendarzowym wywieźć do Gdańska żadnych środków płatniczych, (z wyjątkiem drobnych kwot do 5 zł), ponieważ, jak wyjaśniono w pkcie 2 niniejszego okólnika, zaświadczenie obejmuje i tę kwotę środków płatniczych, jaką podróżny ma prawo wywieźć bez osobnych pozwoleń.

8) Banki dewizowe, na dowód wydania zaświadczenia, będą w dowodach osobistych umieszczały przy pomocy pieczątki uwagę następującej treści:

„Wydano zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów Nr . . . . . .

miejscowość . . . . dnia . . . . .

pieczątka banku dewizowego."

W razie wydania zaświadczenia podróżnemu, udającemu się do Gdańska, pieczątka powyższa będzie umieszczana w karcie ewidencji wywozu waluty, naturalnie, jeżeli podróżny taką kartę posiada w chwili otrzymania zaświadczenia.

9) Do dnia 24 czerwca 1937 r. włącznie, banki dewizowe będą zaświadczały udzielanie zezwolenia w sposób dotychczas praktykowany, a mianowicie przez umieszczenie odpowiedniej adnotacji w dowodach osobistych. Adnotacje takie, wystawione przed dniem 25 czerwca 1937 r. są ważne i powinny być honorowane, przy czym po wykorzystaniu powinny być przekreślone. Adnotacje wystawione po dniu 24 czerwca 1937 r. są nieważne.

10) Okólnik C 4 Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 9824/3/37 z dnia 11 maja 1937 r. w sprawie wywozu środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych w transportach zbiorowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 450) pozostaje nadal w mocy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

Załącznik do okólnika L. D. IV. 14392/3/37.

BANK DEWIZOWY
Nr rej. dew. . . .
Ważne do dnia . . . . godz. 24

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . .
o wywozie środków płatniczych i walorów.

Pan (i) . . . zamieszkały (a) w (imię i nazwisko) . . . posiadający (a) . . . Nr . . . (przy pasz- (nazwa dowodu osobistego) portach zbiorowych dla . . . osób) jest uprawniony (a) na zasadzie . . . . Komisji Dewizowej Nr . . . , z dnia . . . . . . oraz na podstawie § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. do wywozu za granicę następujących środków płatniczych i walorów: . . .

Rodzaj środków płatniczych lub walorów	Waluta	Kwota lub wartość nominalna	
		w cyfrach	słownie

Zaświadczenie niniejsze uprawnia wymienioną osobę do wywozu za granicę **wyłącznie oznaczonych wyżej wartości** pod warunkiem przekroczenia granicy w miejscu do tego przeznaczonym i zgłoszenia całkowitej wywożonej kwoty środków płatniczych i walorów organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej.

Ponadto każda z . . . . osób towarzyszących wyżej wymienionej osobie jest uprawniona do wywozu środków płatniczych i walorów do wysokości . . . . słownie . . . . . .

Zaświadczenie niniejsze może być wykorzystane jednorazowo przy najbliższym przekroczeniu granicy po dacie wystawienia zaświadczenia i powinno być zwrócone przy wyjeździe za granicę organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej.

. . . . dnia . . . . 19 . . r.

Pieczęć i podpis banku

Wywieziono dnia . . . . .

podpis urzędnika i pieczęć urzędu celnego lub granicznej kontroli skarbowej.

Uwaga: Urząd Celny (Placówka Granicznej Kontroli Skarbowej) zwróci niniejsze zaświadczenie Komisji Dewizowej w Warszawie.

527

OKÓLNIK C 28 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 14391/3/37

w sprawie przywozu etykiet, kapsli itp. z firmami zagranicznych producentów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami § 23 ust. — C — VIII przep. wyk. do prawa celnego, powstają wątpliwości, czy w przypadku złożenia do składu celnego (publicznego lub prywatnego) towaru, etykiety, kapsle itp. z firmami producentów zagranicznych, które nadeszły razem z towarem, mogą być wydane do wolnego obrotu, czy też powinny być złożone do składu celnego i wydawane w odpowiednich ilościach w miarę podejmowania towaru ze składu celnego. Celem usunięcia tych wątpliwości i ujednostajnienia postępowania, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jeżeli towar, z którym nadeszły jednocześnie etykiety, kapsle itp. z firmami producentów zagranicznych, zostaje złożony do składu celnego, etykiety, kapsle itp. mogą być odrazu wydane do wolnego obrotu; na zgłoszeniach celnych na skład oraz na kwitach celnych, wystawianych przy wydawaniu towaru ze składu celnego, należy uczynić odpowiednią wzmiankę o wydaniu do wolnego obrotu, aby strona nie mogła już na poczet tego samego transportu sprowadzić nowych etykiet, kapsli itp.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

528

OKÓLNIK C 29 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 10655/3/37.

w sprawie nadwyżek towarów ponad wagę wskazaną w świadectwach rozrachunkowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl zarządzeń Ministerstwa Skarbu, dotyczących postępowania ze świadectwami rozrachunkowymi — urzędy celne są upoważnione do wypuszczania do wolnego obrotu lub odprawy za granicę nadwyżek towaru, nieprzekraczających 5% a przy wywozie drzewa—10% ponad wagę wskazaną w świadectwach rozrachunkowych. Jeżeli nadwyżka towaru ponad wagę wskazaną w świadectwie rozrachunkowym przekracza powyższą normę, to na podstawie tego świadectwa może być odprawioną tylko ta ilość towaru, która jest wymieniona w świadectwie, cała zaś nadwyżka powinna być wydzielona i może być odprawiona dopiero po przedstawieniu nowego świadectwa rozrachunkowego na brakującą ilość.

Nie jest natomiast przeszkodą do uznania i zastosowania świadectwa rozrachunkowego ta okoliczność, że nadeszło mniej towaru, niż wymieniono w świadectwie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

529

OKÓLNIK C 30 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 10431/3/37

w sprawie stosowania świadectw pochodzenia w razie różnicy między wagą przesyłki a wagą wskazaną w świadectwie pochodzenia.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy stosowaniu świadectw pochodzenia w razie stwierdzenia różnicy, między wagą przesyłki a wagą wskazaną w świadectwie pochodzenia, powstaje szereg wątpliwości w związku z przepisami § 4 ust. 2-c i § 19 ust. 3 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 361), wobec czego Ministerstwo Skarbu, celem usunięcia tych wątpliwości, wyjaśnia co następuje:

1) Przy stosowaniu świadectw pochodzenia, należy porównywać wagę brutto przesyłki z wagą brutto, wskazaną w świadectwie pochodzenia wówczas, gdy albo w świadectwie pochodzenia nie ma wskazanej wagi netto, albo gdy cło wymierza się od wagi brutto względnie od wagi netto, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania. W tych przypadkach, tolerancję 10% należy stosować od wagi brutto.

2) Upoważnia się urzędy celne do decydowania we własnym zakresie o uznaniu świadectw pochodzenia w przypadkach, gdy różnica między wagą **netto** towaru, przyjęta do wymiaru cła, a wagą netto wskazaną w świadectwie pochodzenia, przekracza wprawdzie 10%, ale jeżeli różnica ta wynikła z tego powodu, że do wymiaru cła przyjęto wagę netto, obliczaną przez potrącenie opustu towarowego, zaś w świadectwie pochodzenia jest wskazana rzeczywista waga netto przesyłki.

3) Przepis § 19 ust. 3 powołanego okólnika jest podyktowany tym względem, że w razie większej różnicy między wagą podaną w świadectwie pochodzenia, a wagą towaru, zachodzi podejrzenie, że świadectwo to zostało użyte do innej przesyłki o tej samej zawartości i podobnych innych cechach zewnętrznych. Dlatego też władze celne, w myśl powołanego przepisu, decydują o uznaniu świadectwa pochodzeniae, decydują o uznaniu świadectwa pochodzenia, i wtedy powinno być ono zastosowane do całej przesyłki, albo też świadectwa tego nie uznają w całości.

4) Dyrekcje Ceł mogą przelać uprawnienia, przysługujące im na podstawie § 19 ust. 3 powołanego okólnika, na ważniejsze urzędy celne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

530

OKÓLNIK C 31 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13155/3/37

w sprawie zwolnienia od cła przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych, sprowadzanych z zagranicy przez Bibliotekę Miejską w Gdańsku.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 22 maja 1937 r. L. D. IV. 9491/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 461) Ministerstwo Skarbu zarządza, aby na podstawie § 16 ust. 2 do p. 11 przepisów wykonawczych do prawa celnego były zwalniane od cła również przedmioty pokazowe i pomoce naukowe sprowadzane z zagranicy przez **Bibliotekę Miejską W. M. Gdańska (Danziger Stadtbibliothek in Danzig).**

Za podstawę do zwolnienia od cła będą służyć zaświadczenia wymienionej instytucji, wystawiane według wzoru podanego w okólniku z dnia 27 października 1936 r. L. D. IV. 25857/3/36 (Monitor Polski Nr 265, poz. 474, przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31, poz. 927).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

531

OKÓLNIK C 32 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 14608/3/37

w sprawie wywozu środków płatniczych przez osoby wyjeżdżające na Międzynarodową Wystawę w Paryżu.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, do Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz do Urzędów Celnych podległych wymienionym Dyrekcjom Ceł.

W związku z Międzynarodową Wystawą w Paryżu, trwającą od 1 czerwca do 30 listopada 1937 r., Ministerstwo Skarbu komunikuje co następuje:

Osoby, niebędące cudzoziemcami, zaopatrzone w paszporty z napisem: „Wystawa Międzynarodowa w Paryżu 1937" mogą wywozić tylko czeki wystawione przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie na Banque Fran-

co-Polonaise w Paryżu, w wysokości oznaczonej w paszporcie przez bank dewizowy, a ponadto w gotówce tylko równowartość 30 zł. Wywóz przez wymienione osoby innych środków płatniczych jest bez pozwolenia zabroniony.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

532

OKÓLNIK C 33 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13817/1/37

w sprawie podpisywania zaświadczeń walutowych.

Do

Dyrekcyj Ceł, Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz Urzędów Celnych.

W myśl § 5 instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. L. D. IV. 11438/3/36 w sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowymi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 426 z 1936 r.) podpisy członków Komisji Obrotu Towarowego na zaświadczeniach walutowych mogą być zastąpione pieczątką (facsimile).

Niniejszym rozciąga się przyloczony wyżej przepis również na podpisy instytucyj, za pośrednictwem których zaświadczenia walutowe są doręczane eksporterom.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

533

OKÓLNIK C 34 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13414/3/37

w sprawie odprawy warunkowej etykiet, rysunków, pieczątek itp. nadsyłanych przez zagranicznych odbiorców towarów krajowych pod adresem firm produkujących na eksport.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Według otrzymanych przez Ministerstwo Skarbu informacyj, przy odprawie celnej etykiet, rysunków, pieczątek itp., nadsyłanych przez zagranicznych odbiorców towarów krajowych pod adresem firm produkujących na eksport, strony napotykają na trudności uniemożliwiające im dokonywanie transakcyj eksportowych względnie wykonywanie zamówień w terminie. Celem usunięcia tych trudności, nawiązując do postanowień ust. 5 § 78 przepisów wykonawczych do prawa celnego, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Etykiety, rysunki, pieczątki itp. nadsyłane, bądź bezpośrednio bądź za pośrednictwem firm spedycyjnych pod adresem firm krajowych, produkujących towary na eksport, powinny być na wniosek strony odprawiane warunkowo. Strona, składająca wniosek o dokonanie odprawy warunkowej określonych wyżej towarów, powinna dołączyć zaświadczenie właściwej terytorialnie izby przemysłowo-handlowej, stwierdzające:

a) że przywóz z zagranicy etykiet, rysunków, pieczątek itp. jest konieczny ze względu na eksport towarów krajowych,

b) że etykiety nie są znakami zagranicznych producentów.

2) Dla dokonania odprawy warunkowej, określonych w pkt 1 towarów **nie należy wymagać** żadnych dodatkowych dokumentów, przy czym zabezpieczeniu podlegają tylko przypadające należności celne.

3) Kontrolę rzeczywistą (polegającą na dokładnym sprawdzeniu ilości wywożonych z powrotem etykiet, rysunków itp.), powrotnego wywozu etykiet, rysunków, pieczątek itp. urzędy celne powinny przeprowadzać tylko wówczas, gdy będą miały wątpliwości co do prawdziwości złożonego przez stronę zgłoszenia do odprawy celnej, w powrotnym wywozie wymienionych wyżej towarów.

W zasadzie przy stwierdzaniu powrotnego wywozu etykiet, rysunków itp. urzędy celne powinny polegać na oświadczeniu strony, która przy tym obowiązana jest prowadzić dokładny zapis przychodu i rozchodu wymienionych towarów. Zapis ten strona powinna przedkładać do sprawdzenia władzom celnym na każde ich żądanie.

4) Okólnik niniejszy należy stosować od daty jego ogłoszenia przy czym uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 19 marca 1935 r. L. D. IV. 6133/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 183).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

534

OKÓLNIK T 36 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13067/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania poz. 1173 i 537 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Zegary zmontowane z futerałami — oprawami skórzanymi w ten sposób, że mogą w nich zajmować pozycję stojącą, w celu ustawienia ich na stole, biurku, kominku itp., oraz mogą być również zamykane w tych futerałach-oprawach w celu umieszczenia ich w portfelu, tece itp. należy clić jako zegary stołowe lub kominkowe według pozycji 1173 punktu 4 litery b taryfy celnej (za mechanizmy) i według pozycji 537 punktu odpowiedniego taryfy celnej (za futerał-oprawę skórzaną).

2) Nadchodzące oddzielnie futerały - oprawy skórzane do tych zegarów, należy clić według pozycji 537 punktu odpowiedniego taryfy celnej jako futeraliki.

Przy cleniu towaru, wymienionego pod 1) mają zastosowanie również postanowienia p. 3 okólnika T. 115 z dnia 30 lipca 1936 r. L. D. IV. 18574/2 36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, poz. 670 z 1936 r.).

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

535

OKÓLNIK T 37 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13729/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 414, 415 i 897 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Farby o złożonym składzie chemicznym szeregu związków metali, a ponadto chromu, zawierające nawet topniki jak: borany, fosforany i związki ołowiu, służące do barwienia wyrobów ceramicznych pod emalią i nadające im odpowiednie kolory dopiero w procesie wypalania w piecach podlegają ocleniu według pozycji 414 taryfy celnej jako farby chromowe.

2) Farby o powyższym składzie, niezawierające chromu, podlegają ocleniu pozycji 415 taryfy celnej jako farby mineralne nieorganiczne osobno niewymienione.

3) Farby powyższe, omówione w p. 1 i 2, w postaci przetworów chemicznych z topnikami i środkami szkliwiącymi jak: krzemionka i tlenki alkalii lub ziem alkalicznych, tworzące w procesach ceramicznych emalie kolorowe, podlegają ocleniu według pozycji 897 punkt 3 taryfy celnej jako emalia w kawałkach lub proszku.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

536

OKÓLNIK T 38 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13979/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1082 i 1094 p. 6 tar. celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Maszyny służące do zszywania drutem zeszytów, książek, kartonaży, pudełek z dykty, łubu, do tak zw. klamrowania obuwia drutem itp. należy traktować jako maszyny osobno niewymienione i clić według poz. 1082 punkt odpowiedni tar. celnej.

2) Masielnica-wygniatarka w postaci beczki o osi poziomej, wprawianej w ruch za pomocą zespołu kół zębatych zmontowanych w skrzyni ochronnej, służącej jednocześnie za stojak maszyny, należy traktować jako kompletną masielnicę i clić według poz. 1094 p. 6 tar. celnej.

Zespół kół zębatych stanowi integralną część masielnicy — wygniatarki i służy do zmiany szybkości obrotów beczki oraz znajdujących

się wewnątrz walcy przy zbijaniu śmietany i następnym wygniataniu otrzymanego masła.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

537

OKÓLNIK T 39 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13594/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 459, 490).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Neutralny olej mineralny z zawiesiną koloidalnego grafitu, nadchodzący pod nazwą „Acheson Colloidalgraphite running in compound", należy clić według poz. 459 p. odpow. taryfy celnej jako środek do smarowania.

2) Preparat o konsystencji mazistej, koloru czarnego, składający się z destylatów kaukaskiej ropy naftowej z dodatkiem stearynianu sodowego, należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej jako przetwór chemiczny organiczny osobno niewymieniony. Preparat powyższy nadchodzi pod nazwą „Lanaftal" i bywa używany do wyrobu maści.

3) Produkt pod nazwą „Boerocerin", otrzymany z tłuszczu z wełny, w postaci kruchej masy krystalicznej, koloru kremowego, o zapachu stearynowym, należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej jako przetwór chemiczny organiczny osobno niewymieniony.

Produkt ten stosuje się jako emulgator.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

538

OKÓLNIK T 40 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 13728/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 295, 466 i 998 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Krzem w proszku lub w postaci bryłek krystalicznych o połysku metalicznym, stanowiący pierwiastek o charakterze metaloidu, podlega ocleniu według pozycji 295 punkt 12 taryfy celnej, jako pierwiastek osobno niewymieniony.

2) Drewienka umocowane na wzór zapałek w składanych kartonach, pokryte na końcach warstwą kleju, służącego do zatrzymywania — przez sklejanie — puszczonych oczek w pończochach, podlegają ocleniu według pozycji 466 punkt 1 litera b taryfy celnej.

3) Materiał brązowniczy z nieszlachetnych metali w proszku lub płatkach posrebrzony, względnie pozłocony, podlega ocleniu według pozycji 998 punkt 1 litera odpowiednia taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

539

OKÓLNIK T 41 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 14478/2/37

w sprawie stosowania cła konwencyjnego do imitacji linoleum na tekturze.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Konwencja Handlowa polsko-austriacka z dnia 11 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 2 poz. 11 z r. 1935) w Aneksie B oraz Umowa Handlowa polsko-angielska z dnia 27 lutego 1935 r. w liście pierwszej przewidują cło konwencyjne w wysokości 100 zł dla imitacji linoleum na tekturze, tj. na takim papierze niesklejanym, któ-

rego 1 m^2 waży powyżej 350 g (patrz Uwaga po poz. 805).

Celem stwierdzenia, że imitacja linoleum została wykonana na tekturze, należałoby oddzielić mechanicznie papier od warstwy masy i zważyć papier (choćby był przesiąknięty substancją).

Jeżeli jednak 1 m^2 imitacji linoleum waży 850 g i więcej, to urzędy celne mogą stosować cło konwencyjne nie przeprowadzając badania wagi samego papieru (tektury).

Oczywiście, inne warunki, potrzebne do zastosowania cła konwencyjnego, muszą być, jak zawsze, zachowane.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

540

OKÓLNIK T 42 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 12990/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 834 tar. celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wyroby objęte poz. 384 tar. cel., posiadające wieszak z materiałów włóknistych, czy też wieszak w postaci kółka lub haczyka z metali nieszlachetnych, — względnie posiadające otwór, wzmocniony kółkiem metalowym, do wieszania tych wyrobów na gwoździu, należy traktować jako wyroby, objęte powyżej wskazaną pozycją bez dodatku materiałów pospolitych i clić według poz. 834 p. 1 lit. odpowiednia taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obwiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

541

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1937 r.

L. D. V. 5673/1/37

w sprawie wykładni § 38 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580).

Wyciąg

z Orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1936 r. (C I 1673/35).

......Majer Z. wystąpił przeciwko Urzędowi Skarbowemu w Radomiu i Szoelowi Z. o uznanie, że zajęte u powoda przez sekwestratora za dług, należny Skarbowi Państwa od pozwanego Szoela Z., materiały budowlane stanowią własność powoda i o zwolnienie ich od zajęcia i sprzedaży, z zasądzeniem kosztów sporu.

Po zbadaniu świadków stron obu, pełnomocnik Urzędu Skarbowego na rozprawie powództwo przyznał i wnosił o nieuwzględnienie żądania powoda zasądzenia kosztów.

Sąd Okręgowy powództwo uwzględnił i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz powoda koszty sądowe i wynagrodzenie za prowadzenie sprawy, a Sąd Apelacyjny z zażalenia Prokuratorii Generalnej, która wyrok zaskarżyła w części, dotyczącej zasądzenia kosztów, wyrok w tej części zatwierdził i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz powoda koszty procesu w 2 instancji — z założenia, że § 38 rozp. Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. Nr 62, poz. 580) nakłada na osobę, zamierzającą wystąpić z powództwem o wyłączenie, jedynie obowiązek przedstawienia urzędowi skarbowemu wszystkich zarzutów, które ma zamiar podnieść w powództwie, nie przewiduje natomiast cytowany przepis obowiązku przedstawienia wszystkich dowodów, które strona zechce złożyć w toku procesu sądowego i że skoro powód w swoim czasie przedstawił urzędowi skarbowemu zarzuty w przedmiocie dokonanego zajęcia, które następnie przytoczył w pozwie, to powód postąpił zgodnie z § 38 powyż. rozp. i nie ma podstaw do odmowy przyznania mu kosztów procesu.

W skardze kasacyjnej Prokuratoria Generalna słusznie zarzuca niewłaściwą wykładnię przez Sąd Apelacyjny wzmiankowanego § 38 rozp. z dnia 25 czerwca 1932 r. Celem przepisu tego jest umożliwienie władzom skarbowym zapoznania się z zarzutami osoby trzeciej, roszczącej sobie prawo do zajętego majątku lub jego części, i rozważenie zasadności tych zarzutów, co byłoby niewykonalne, gdyby zarzuty nie były poparte dowodami. Tylko zbadanie całego materiału dowodowego może doprowadzić wła-

dze skarbowe do uwzględnienia żądań osoby trzeciej i do zapobieżenia w ten sposób bezcelowemu procesowi.

Słusznie też podnosi Prokuratoria Generalna, że władze skarbowe nie miałyby możności zbierania dowodów z urzędu i nie mogą być obowiązkiem takim obarczane.

Dlatego § 38 rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1932 r. ma to znaczenie, że osoba trzecia, roszcząca sobie prawo do zajętego majątku, powinna przed wytoczeniem powództwa przedstawić urzędowi skarbowemu nie tylko wszystkie zarzuty jakie ma zamiar podnieść w powództwie, lecz i dowody, usprawiedliwiające zarzuty, i że w razie wytoczenia powództwa bez uprzedniego przedstawienia urzędowi skarbowemu zarzutów wraz z dowodami, osoba trzecia ponosi koszty sporu nawet wtedy gdyby się z powództwem utrzymała.

Z tych zasad zaskarżone postanowienie ulega uchyleniu z powodu obrazy § 38 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

do wiadomości.

Kierownik Wydziału:
(—) *K. Janczewski.*

542
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1937 r.

L. D. V. 22400/2/37

w sprawie ustalania dochodu na podstawie ksiąg handlowych.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 17 marca 1937 r. L. Rej. 4728/34.

W sprawie niesporną jest okoliczność, że księgi, o które chodzi, nie były wcale prowadzone w ciągu miarodajnego roku operacyjnego aż do dnia 9 listopada, że zatem zapisy za cały czas do tego dnia zostały do nich wniesione masowo w czasie późniejszym. Niezależnie więc od tego, czy w dniu późniejszej rewizji ich (25 listopada 1932 r.) księgi te pod względem form swoich odpowiadały wymogom Kodeksu Handlowego, należy stwierdzić, że ze względu na sposób ich prowadzenia z istoty swojej nie spełniały one zadania ksiąg handlowych, a mianowicie każdoczesnego odzwierciadlania stanu majątkowego handlującego, a zatem nie posiadały one charakteru prawidłowych ksiąg handlowych.

Z drugiej strony skarga podtrzymuje zarzut odwołania, że księgi, o których jest mowa, stanowiły konkretny materiał w przedmiocie dochodu podatnika, podkreślając przy tym, że nawet zapiski winny być uznane za środek dowodowy. Otóż należy stwierdzić, że istotnie, jak to wynika ze stałej judykatury Trybunału, zapiski winny w zasadzie być uwzględniane przy ustaleniu przez władze podatkowe dochodu osób fizycznych. Jednakże i zapiski o tyle tylko mogą być dowodem, o ile są one prowadzone w sposób wzbudzający zaufanie do ich dokładności względnie wiarogodności, czego podstawowym warunkiem jest z natury rzeczy ich czasowa bezpośredniość w stosunku do będących ich przedmiotem momentów gospodarczych. Gdy jednak w konkretnym wypadku tego warunku jest brak i gdy w związku z tym pozwana władza zasadnie mogła je uznać za niewzbudzające zaufania — to pominięcie ksiąg podatnika również i w charakterze zapisków nie zawiera cech naruszenia przepisów ustawy, na które powołuje się skarga.

Z tych względów Najwyższy Trybunał Administracyjny skargę oddalił jako nieuzasadnioną.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *S. Kowalik.*

543
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1937 r.

L. D. V. 36792/4/37

w sprawie przedstawienia wniosków dotyczących zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw na lata 1938 i 1939.

Do

wszystkich izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu poleca w terminie dwumiesięcznym przedstawić wnioski i uwagi, dotyczące unormowania wymiaru i poboru podatku przemysłowego od obrotu drobnych przedsiębiorstw w formie ryczałtu na lata 1938 i 1939 przy wzięciu pod uwagę doświadczeń, nabytych w związku ze stosowaniem w praktyce przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

544

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 czerwca 1937 r.

L. D. V. 5947/1/37

w sprawie umarzania zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ponieważ miały miejsce wypadki, że postanowienia o umorzeniu zaległości podatkowych na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej bądź na podstawie ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucji ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336)— podawane były do wiadomości płatników bez uprzedniego sprawdzenia, czy w stanie zaległości nie zaszły w międzyczasie zmiany mogące— w związku z dokonanym umorzeniem — spowodować nadpłatę na koncie płatników, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) zawiadomienia o postanowieniach Ministerstwa Skarbu lub Izby Skarbowej, umarzających na prośby płatników zaległości podatkowe, powinny być doręczane po uprzednim dokładnym sprawdzeniu, czy w międzyczasie na koncie płatnika nie zaszły zmiany w stanie zaległości bądź na skutek dokonanych wpłat, bądź też poczynionych odpisów;

2) w przypadkach, gdy faktyczny stan zaległości, które są przedmiotem umorzenia, uległ w międzyczasie zmianie, należy przed doręczeniem płatnikowi odnośnego postanowienia zwrócić je właściwej władzy, celem zmiany tego postanowienia.

Powyższe zarządzenie nie dotyczy umorzeń na skutek klęsk żywiołowych, w tych bowiem przypadkach fakt uiszczenia przez płatnika należności podatkowej, która następnie została całkowicie lub częściowo umorzona w trybie §§ 124 — 126 rozporządzenia z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R .P. Nr 32, poz. 250) — pomijając, że nie może wpływać na prawo do ulgi z mocy powołanych przepisów — nie pociąga za sobą uchylenia postanowienia o umorzeniu tej należności.

Zarazem Ministerstwo Skarbu poleca, aby wykazy zaległości, dołączane przez urzędy i Izby Skarbowe do wniosków o umorzenie zaległości podatkowych, zawierały klauzulę stwierdzającą, że proponowane do umorzenia zaległości pochodzą z wymiarów prawomocnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

545

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1937 r.

L. D. V. 4471/1/37

w sprawie zwalniania nieruchomości spod obciążenia hipotecznego zaległościami podatkowymi oraz ustępowania pierwszeństwa hipotecznego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Zmieniając częściowo postanowienia trzech końcowych ustępów w części I okólnika z dnia 11 grudnia 1933 r. L. D. V. 42633/1/33 w sprawie współudziału Prokuratorii Generalnej z władzami skarbowymi w postępowaniu hipotecznym, upadłościowym i egzekucyjnym (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 36, poz. 313), Ministerstwo Skarbu znosi obowiązek przedkładania do decyzji Ministerstwa wniosków w sprawach zwolnienia części nieruchomości, albo jednej lub kilku z pośród większej ilości nieruchomości spod obciążenia hipotecznego zaległościami podatkowymi na rzecz Skarbu bez uprzedniej wpłaty zabezpieczonej sumy, jak również w sprawach ustąpienia pierwszeństwa hipotecznego dla pożyczek zaciąganych przez płatników — w przypadkach gdy suma zabezpieczonych zaległości podatkowych przewyższa kwotę 50.000 zł.

W związku z tym Panowie Dyrektorzy Izb Skarbowych oraz Pan Naczelnik Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, mając na uwadze pozostałe wskazówki zawarte w pkt. 3 części I powołanego na wstępie okólnika, decydować będą odtąd w powyższych sprawach we własnym zakresie bez ograniczenia co do wysokości sumy zabezpieczonych zaległości podatkowych i kierować będą sprawy te bezpośrednio do właściwych urzędów Prokuratorii Generalnej.

Równocześnie nawiązując do ustępu ostatniego części I powołanego wyżej okólnika Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż zadanie Prokuratorii Generalnej — jeśli chodzi o załatwienie wniosków izb skarbowych w sprawie ustępowania pierwszeństwa lub zwalniania spod obciążenia hipotecznego — nie ogranicza się tylko do załatwienia niezbędnych formalności prawnych, lecz że Prokuratoria powołaną jest również do opiniowania, czy uwzględnienie wniosku izby — z uwagi na szczególne okoliczności sprawy lub nasuwające się wątpliwości bądź przeszkody natury prawnej — nie narazi na szkodę Skarbu Państwa.

Dlatego przed otrzymaniem odpowiedzi Prokuratorii w sprawie wniosków, o których wyżej mowa, należy wstrzymać się z udzieleniem petentom jakichkolwiek informacji co do sposobu załatwienia złożonych przez nich po-

dań, powziętą zaś w tej mierze decyzję doręczyć dopiero po uprzednim upewnieniu się, iż Prokuratoria nie podnosi żadnych obiekcji przeciwko postawionemu przez izbę wnioskowi.

W przypadkach wyjątkowych, które ze względu na interes Skarbu Państwa lub uzasadniony interes petenta wymagają natychmiastowego załatwienia, a w których przychylne załatwienie podania o zwolnieniu spod obciążenia hipotecznego lub o ustąpienie pierwszeństwa nie nasuwa wątpliwości, suma zaś zabezpieczonych hipotecznie zaległości podatkowych nie przekracza kwoty 50.000 zł — mogą izby skarbowe zaniechać zwracania się z wnioskiem do Prokuratorii i załatwić odnośne czynności hipoteczne we własnym zakresie działania na mocy uprawnień, przewidzianych w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 151).

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

546

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 25 czerwca 1937 r.
L. D. V. 6228/1/37

w sprawie przystosowania trybu urzędowania wierzycieli do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340).

Odpis.

Do
Ministerstwa . . . . (wszystkich).

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) oraz instrukcji wszystkich Ministrów z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu tego rozporządzenia (Monitor Polski z dnia 25 czerwca 1937 r. Nr 143, poz. 238) uprasza się o zwrócenie uwagi wszystkim podległym nadzorowi Ministerstwa władzom, instytucjom i zakładom, których należności są ściągane przez urzędy skarbowe w trybie administracyjnym, na nowe obowiązki wynikające z powołanych na wstępie przepisów.

Ministerstwo Skarbu pragnie równocześnie zwrócić uwagę, że w szczególności wierzyciele obowiązani są stosować, poczynając od dnia 1 lipca 1937 r., nowe druki załączone do wspomnianej instrukcji, a zwłaszcza nowy druk tytułu wykonawczego. Niezależnie od tego spoczywa na wierzycielach — w myśl tejże instrukcji — obowiązek prowadzenia spisów tytułów wykonawczych i przesyłania tytułów wykonawczych już zaopatrzonych w numery wraz z odpowiednimi kartami spisów.

W razie niezastosowania się wierzyciela do tych wymogów, tytuły wkonawcze będą przez władze skarbowe zwracane.

Numerem tytułu wykonawczego jest numer bieżący spisu tytułów wykonawczych danego wierzyciela (§ 4 ust. 3 omawianej instrukcji) łamany przez cyfrę oznaczającą kolejny numer teczki tegoż wierzyciela w wykazie akt urzędu skarbowego oraz przez cyfrę oznaczającą rok kalendarzowy wystawienia tytułu. Celem ułatwienia wierzycielom wpisywania w otok numeru tytułu wykonawczego kolejnego numeru teczki wierzyciela w wykazie akt urzędu skarbowego, Ministerstwo Skarbu zarządziło okólnikiem z dnia 25 czerwca 1937 r. Nr D. V. 6198/1/37, aby urzędy skarbowe podały każdemu z wierzycieli, po pierwszej nadesłanej przez wierzyciela po dniu 1 lipca 1937 r. (w następnych latach po dniu 1 stycznia każdego roku) partii tytułów wykonawczych, numer jego teczki.

Zarazem Ministerstwo Skarbu prosi o zachęcenie wierzycieli do korzystania z instytucji wierzycieli zastępczych (§ 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580 w brzmieniu znowelizowanym).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości.

Równocześnie zaznacza się:

1) że treść powyższego pisma została podana do wiadomości również Państwowemu Bankowi Rolnemu, Bankowi Gospodarstwa Krajowego, Pocztowej Kasie Oszczędności, Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych, Związkowi Miast Polskich i Związkowi Gmin Wiejskich R. P.,

2) że pismo do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zawiera dodatkowy ustęp treści następującej:

„W końcu Ministerstwo Skarbu zwraca się z prośbą o wydanie zarządzenia władzom administracji ogólnej, aby badały za pośrednictwem inspektorów samorządowych działalność gmin wiejskich w charakterze wierzycieli zastępczych, w szczególności zaś śledziły wypadki przekraczania uprawnień przez zarządy gmin wiejskich w omawianym zakresie. O każdym wypadku przekroczenia uprawnienia bądź działania bez uprawnienia powinny te władze zawiadamiać niezwłocznie właściwe izby skarbowe w celu wydania odpowiednich zarządzeń właściwym urzędom skarbowym".

Kierownik Wydziału:
(—) *K. Janczewski.*

547

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1937 r.

L. D. V. 6198/1/37

w sprawie stosowania instrukcji egzekucyjnej.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) Ministerstwo Skarbu, do czasu wydania nowej instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych, zarządza co następuje:

1) Znosi się dotychczasową ewidencję tytułów wykonawczych „R" (wzór Nr E. 6) oraz książki doręczeń tytułów wykonawczych (wzór Nr E. 4 i E. 5).

2) Znosi się w działach egzekucyjnych urzędów skarbowych dotychczasowe grupy I tytułów wykonawczych, przewidziane w § 19 instrukcji egzekucyjnej.

3) Do obowiązków referentów egzekucyjnych należeć będzie, poza czynnościami przewidzianymi w § 12 pkt 3 — 10 instrukcji egzekucyjnej, również zatwierdzanie protokołów zajęć (zajęć przyłączających) ruchomości na mniejsze, określone przez izby skarbowe, kwoty należności. Czynności zatwierdzania **tych** protokołów przez kierowników działów egzekucyjnych (§ 9 instrukcji egzekucyjnej) tym samym ustają.

4) Ewidencję tytułów wykonawczych „S", w odniesieniu do własnych tytułów wykonawczych urzędu skarbowego, prowadzi dział rachunkowo-kasowy urzędu skarbowego.

5) Ewidencję tytułów wykonawczych „S" przechowuje się w dziale egzekucyjnym urzędu skarbowego. Przed każdym nowym przydziałem tytułów wykonawczych własnych powinna być ona wręczona kierownikowi działu rachunkowo-kasowego celem dokonania zapisu.

6) Do czasu sporządzenia nakładu druków nowej ewidencji tytułów wykonawczych należy prowadzić tę ewidencję na dotychczasowych drukach jako dalszy ciąg ewidencji dotychczasowej, używając rubryk 5 i 6 (nazwa i adres wierzyciela), w odniesieniu do własnych tytułów wykonawczych, na oznaczenie rodzaju należności i podpis kierownika działu egzekucyjnego potwierdzający odbiór tytułów wykonawczych z działu rachunkowo-kasowego. Ewidencje te powinny być zakończone z dniem 31 grudnia 1937 r., po czym należy założyć, poczynając od dnia 1 stycznia 1938 r., nowe ewidencje.

7) Rejestrację otrzymanych tytułów wykonawczych obcych wierzycieli skarbowych (rekwizycja) prowadzić będą urzędy skarbowe, jak dotychczas, w tej samej ewidencji, w której zapisują własne tytuły wykonawcze. Numerem skarbowego tytułu wykonawczego wystawianego przez inny urząd skarbowy jest numer kolejny numeratora urzędu wezwanego do zrealizowania tego tytułu. Rejestrację tych tytułów prowadzi dział egzekucyjny urzędu skarbowego.

Ewidencję wysłanych innym urzędom skarbowym do egzekucji własnych tytułów wykonawczych prowadzi dział egzekucyjny, jak dotychczas, na kartach zastępczych wzór Nr E. 2, przechowywanych w grupie II akt (§ 32 instrukcji egzekucyjnej).

8) W razie zmiany miejsca zamieszkania zobowiązanego i połączonej z tym konieczności przesłania tytułu wykonawczego skarbowego obcego urzędu skarbowego innemu urzędowi skarbowemu, należy tytuł wykonawczy skarbowy obcego urzędu skarbowego, jak dotychczas, skreślić z ewidencji i zwrócić macierzystemu urzędowi skarbowemu, bądź po skreśleniu z ewidencji przesłać właściwemu urzędowi skarbowemu a urząd macierzysty zawiadomić o przesłaniu.

9) Ilekroć w niniejszym zarządzeniu mowa jest o tytułach wykonawczych skarbowych obcych urzędów skarbowych, należy przez to rozumieć również tytuły wykonawcze wszystkich innych, poza urzędami skarbowymi, władz skarbowych podległych Ministerstwu Skarbu.

10) Tytuły wykonawcze własne wraz z upomnieniami wypisuje kasa urzędu skarbowego i przechowuje je u siebie, do czasu upływu 14 dni od daty doręczenia upomnienia, w porządku numerowym kont ksiąg bierczych (kart likwidacyjnych). Numerem upomnienia jest numer konta księgi bierczej. W miarę wpływania dowodów doręczenia upomnień kasa urzędu skarbowego wkleja te dowody do tytułów. Po upływie wskazanego 14-dniowego terminu dział rachunkowo-kasowy bezzwłocznie aktualizuje wszystkie tytuły wykonawcze i numeruje tytuły aktualne bieżącym kolejnym numerem numeratora. Numerowanie tytułów wykonawczych odbywa się jednocześnie ze sprawdzeniem aktualności tytułu wykonawczego w księdze bierczej (karcie likwidacyjnej) na koncie danego zobowiązanego. Numer tytułu wykonawczego uwidacznia się równocześnie na wspomnianym koncie księgi (karty). Następnie kasa bezzwłocznie przekazuje ponumerowane tytuły wykonawcze działowi egzekucyjnemu za potwierdzeniem odbioru w ewidencji tytułów wykonawczych „S".

Technika zapisywania tytułów wykonawczych własnych do ewidencji tytułów wykonawczych pozostaje bez zmian.

Tytuły wykonawcze na należności **całkowicie** zapłacone kasa urzędu skarbowego odkłada bez numerowania, po czym kierownik działu rachunkowo-kasowego przeprowadza wyrywkową kontrolę zasadności ich odłożenia i wysokości pobranych kosztów za upomnienie odnotowując to na pierwszej stronie sprawdzonego tytułu przez zamieszczenie uwagi: „sprawdzono" i podpisu. Po przeprowadzeniu wspomnianej kontroli kierownik działu rachunkowo-kasowego składa te tytuły do grupy III akt egzekucyjnych tworząc z nich oddzielną podgrupę akt.

11) Doręczanie upomnień własnych urzędu skarbowego oraz prowadzenie wszelkiej związanej z tym korespondencji należy do działów rachunkowo-kasowych urzędów skarbowych. Odnośnie płatników posiadających w obrębie powiatu (urzędu) źródła podatkowe (grunty, przedsiębiorstwa) na terenie innej gromady (gminy) niż ich miejsce zamieszkania — kasa urzędu skarbowego na podstawie materiałów jakimi w tym kierunku rozporządza — wysyła upomnienie do doręczenia w gminie (gromadzie) miejsca zamieszkania. W razie stwierdzenia, po doręczeniu upomnienia, zmiany adresu zobowiązanego i połączonej z tym konieczności wezwania innego urzędu skarbowego o wykonanie egzekucji, dział rachunkowo-kasowy nie wysyła tytułu wykonawczego bezpośrednio do właściwego urzędu skarbowego, lecz doręcza tytuł, trybem wskazanym w pkt 10) niniejszego zarządzenia, działowi egzekucyjnemu własnego urzędu skarbowego, na którym spoczywa obowiązek wezwania właściwego urzędu skarbowego o rekwizycyjne wykonanie. W razie stwierdzenia, w toku doręczania upomnienia, wyjazdu zobowiązanego poza granice Rzeczypospolitej, śmierci zobowiązanego itp. — bez możności doręczenia upomnienia ważnie komukolwiek z osób upełnomocnionych lub prawnie upoważnionych — i połączonej z tym (w razie jednoczesnego stwierdzenia ubóstwa zobowiązanego) konieczności umorzenia należności podatkowej, umorzenie to przeprowadza dział egzekucyjny. W tym przypadku, mimo niedoręczenia upomnienia zobowiązanemu, dział rachunkowo-kasowy doręcza tytuł wykonawczy działowi egzekucyjnemu trybem wskazanym w pkt. 10) niniejszego zarządzenia.

Przy doręczaniu upomnień dział rachunkowo - kasowy urzędu skarbowego stosuje postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341).

12) Numerem tytułu wykonawczego skarbowego jest bieżący numer kolejny (pkt. 7 i 10 niniejszego zarządzenia). W korespondencji należy używać na oznaczenie numeru tytułu wykonawczego skarbowego tego numeru, łamanego przez znak oznaczający rok kalendarzowy, w którym wystawiono tytuł wykonawczy.

13) Numerem tytułu wykonawczego nieskarbowego jest numer bieżący spisu tytułów wykonawczych danego wierzyciela (§ 4 ust. 3 instrukcji wierzycielskiej Monitor Polski Nr 143 poz. 238 z 1937 r.) łamany przez cyfrę oznaczającą kolejny numer teczki tegoż wierzyciela w wykazie akt urzędu skarbowego oraz przez cyfrę oznaczającą rok kalendarzowy wystawienia tytułu. Celem uniknięcia konieczności wpisywania w otok numeru tytułu wykonawczego obcego wierzyciela kolejnego numeru teczki tego wierzyciela w wykazie akt urzędu skarbowego, urzędy skarbowe podadzą każdemu z wierzycieli, po pierwszej nadesłanej przez wierzyciela po dniu 1 lipca 1937 r. (w następnych latach po dniu 1 stycznia każdego roku) partii tytułów wykonawczych, numer jego teczki z prośbą o wypełnianie przez wierzyciela numerów tytułów wykonawczych w całości.

14) Wierzyciele obcy („R") obowiązani są prowadzić przebitkowo spisy wysyłanych władzom skarbowym tytułów wykonawczych (wzór Nr 4 do instrukcji wierzycielskiej Monitor Polski Nr 143, poz. 238 z 1937 r.). Jeden egzemplarz spisu pozostaje u wierzyciela, jeden zaś przesyła wierzyciel wraz z dotyczącymi tytułami wykonawczymi urzędowi skarbowemu. Urząd skarbowy sprawdza zgodność zapisów w spisach z tytułami wykonawczymi dołączonymi do tych spisów oraz ogólną sumą należności przekazanych do egzekucji, po czym odkłada spisy, w kolejności pozycji zapisów, do specjalnych teczek (segregatorów), tytuły zaś wykonawcze do grupy II akt (§ 19 instrukcji egzekucyjnej). Spisy przechowywać należy w ten sposób, aby wszystkie spisy jednego wierzyciela znajdowały się razem. Zgrupowane razem spisy jednego wierzyciela tworzą ewidencję tytułów wykonawczych tego wierzyciela.

Teczki skoroszytowe zakłada się na każdy rok kalendarzowy oddzielnie w dniu 1 stycznia każdego roku.

Wobec zniesienia ewidencji tytułów wykonawczych „R" i zastąpienia jej przez spisy tytułów wykonawczych nadsyłane przez wierzycieli, urzędy skarbowe zwrócą uwagę na szczególnie dokładne i staranne przechowywanie tych spisów. Izby skarbowe dostarczą urzędom skarbowym na ten cel odpowiednią ilość segregatorów i teczek skoroszytowych wielkości znormalizowanej i dostosowanej do wielkości kart spisu. W jednym segregatorze (teczce) przechowywać można spisy jednego lub większej ilości wierzycieli. W ostatnim przypadku spisy poszczególnych wierzycieli powinny być oddzielone od siebie wewnętrznymi wkładkowymi tekturkami z odpowiednimi napisami, oznaczającymi wierzyciela.

W razie przechowywania spisów tytułów wykonawczych w segregatorach, segregatory służą do przechowywania spisów tytułów wy-

konawczych kolejno na kilka lat kalendarzowych. Po upływie każdego roku spisy należy z każdego segregatora wyjąć i przenieść do teczek skoroszytowych, przechowując je nadal w dziale egzekucyjnym aż do chwili zrealizowania wszystkich tytułów wykonawczych objętych spisami danej teczki. Po raz pierwszy wyjęcie spisów należy przeprowadzić w dniu 31 grudnia 1937 r.

W razie przechowywania spisów tytułów wykonawczych w teczkach skoroszytowych, nie należy po upływie roku z tych teczek wyjmować spisów, lecz teczkę utrzymywać w niezmiennym stanie aż do chwili zrealizowania wszystkich tytułów wykonawczych, objętych spisami danej teczki. To samo odnosi się do teczek zakładanych na spisy przenoszone z segregatorów.

15) Tytuły wykonawcze wierzycieli obcych („R"), nadesłane do urzędu skarbowego przez inny urząd skarbowy w wykonaniu § 5 ust. 4 pkt. b) instrukcji wierzycielskiej (Monitor Polski Nr 143, poz. 238 z 1937 r.), należy przechowywać w oddzielnej teczce nieskoroszytowej do czasu nadesłania przez wierzyciela pierwszego egzemplarza spisu tytułów wykonawczych. Po nadesłaniu przez wierzyciela tego egzemplarza spisu tytułów wykonawczych urząd skarbowy skreśli na tytułach wykonawczych dotychczasowe ich numery i nada nowe numery zgodne z brzmieniem nadesłanego egzemplarza spisu tytułów.

16) Do zakładania, przechowywania i składania do składnicy teczek ze spisami tytułów wykonawczych mają odpowiednie zastosowanie postanowienia zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 r. w sprawie przepisów kancelaryjnych dla władz i urzędów skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 299) w szczególności zaś § 13 tego zarządzenia.

Wykaz teczek (segregatorów), o którym mowa w powołanym paragrafie, prowadzi dział egzekucyjny urzędu skarbowego. Wykaz ten jest to spis teczek (segregatorów), zawierających spisy tytułów wykonawczych, ułożony według wzoru Nr 6 załączonego do powołanego wyżej zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 r. Jako tytuł teczki (segregatora) służy nazwa wierzyciela (i), którego (ych) spisy przechowuje się w danej teczce (segregatorze). Raz założona z początkiem roku kalendarzowego teczka (segregator) nie może być w ciągu roku ani co do swego zakresu, ani co do innych cech zewnętrznych zmieniana. Przy przekładaniu z końcem roku spisów z segregatorów do teczek należy baczyć, aby wszystkie cechy zewnętrznych napisów danego segregatora były przeniesione na teczkę. Teczki można odkładać do składnicy tylko po ich zakończeniu (zrealizowaniu wszystkich tytułów), zaznaczając datę zakończenia teczki w wykazie teczek a w rubryce „uwagi" tego wykazu fakt przekazania teczki do składnicy. Do przechowywania teczek w składnicy mają zastosowanie postanowienia § 38 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 r. Zaznacza się, że spinacze, o których mowa w ust. 6 tego paragrafu, oznaczają spinacze biurowe, a nie spinacze skoroszytów.

17) Przypomina się urzędom skarbowym obowiązek skreślania wniosków egzekucyjnych z właściwego spisu tytułów wykonawczych w przypadkach, o których mowa w § 27 ust. 2 instrukcji egzekucyjnej.

18) W związku ze zmianą tekstu druku na str. 2 tytułu wykonawczego (zajęcie przyłączające) zaznacza się, że przez zajęcie przyłączające rozumieć należy zajęcie tego samego przedmiotu dokonane celem zrealizowania nowego tytułu wykonawczego, natomiast przez zajęcie dodatkowe — zajęcie nowego przedmiotu na tę samą należność. Do czasu sporządzenia nakładu druków na zajęcia dodatkowe będą urzędy skarbowe używać do tego celu, jak dotychczas, druków tytułów wykonawczych.

19) Zarządy gmin wiejskich obowiązane są prowadzić w zakresie podatku gruntowego, na równi z innymi wierzycielami (§ 3 ust. 5 instrukcji wierzycielskiej Monitor Polski Nr 143 poz. 238 z 1937 r.) spisy tytułów wykonawczych.

20) Dla celów kontrolnych urzędy skarbowe powinny zwracać specjalną uwagę na sumę należności wynikającą z pierwszej, po upływie właściwego terminu (§ 110 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) nadesłanej partii tytułów wykonawczych i porównywać tę sumę ze stanem zaległości na koncie zbiorczym danej gminy (§ 97 powoł. rozporządzenia).

21) Izby skarbowe zarządzą, w razie potrzeby, przesunięcie do działów rachunkowo-kasowych urzędów skarbowych odpowiedniej ilości personelu egzekucyjnego w związku z przeniesieniem na te działy obowiązku doręczania upomnień i prowadzenia ewidencji tytułów wykonawczych własnych. Zarazem zarządzą izby skarbowe dostarczenie ze składu inwentarza ruchomości działów egzekucyjnych odpowiedniej ilości szaf dla przechowywania tytułów wykonawczych w działach rachunkowo-kasowych.

22) Tytuły wykonawcze, które wpłynęły (wpłyną) do urzędów skarbowych przed dniem 1 lipca 1937 r., powinny być rejestrowane, z ewidencji wykreślane, upomnienia wysyłane i doręczane według zasad obowiązujących przed dniem wydania niniejszego zarządzenia.

23) Patrzebne zarządzenia uzupełniające wydadzą izby skarbowe niezwłocznie.

24) Instrukcja egzekucyjna dla władz skarbowych, ogłoszona w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr 20 z dnia 22 lipca 1932 r., obowiązuje nadal ze zmianami wynikającymi z niniejszego zarządzenia.

25) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1937 r.

Z tymże dniem powinny urzędy skarbowe zakończyć dotychczasowe ewidencje tytułów wykonawczych wierzycieli obcych („R") i założyć właściwe teczki (segregatory) oraz zorganizować grupy I tytułów wykonawczych własnych w działach rachunkowo - kasowych urzędów skarbowych.

W odniesieniu do własnych tytułów wykonawczych i tytułów wykonawczych wierzycieli „S" — gdyby warunki miejscowe nie pozwalały na dostosowanie z dniem 1 lipca 1937 r. techniki urzędowania urzędów skarbowych do zmienionych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) — Ministerstwo Skarbu zezwala izbom skarbowym na przesunięcie tego terminu do dnia 31 lipca 1937 r.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

548

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1937 r.

L. D. VI. 5210/3/37

w sprawie zmiany brzmienia art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W związku ze zmianą art. 3 ust. 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 252), wprowadzoną ustawą z dnia 7-go kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 208) i polegającą na skreśleniu w ustępie 2) tegoż artykułu punktów b) i c), Ministerstwo Skarbu na prośbę Związku Polskich Producentów i Rafinerów Olejów Mineralnych w Warszawie wyjaśnia, że surowa ropa naftowa, gaz ziemny jako gaz i wosk ziemny w stanie surowym w dalszym ciągu nie podlegają opodatkowaniu. Wynika to wyraźnie z treści postanowień art. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, w myśl których podatkowi od olejów mineralnych podlegają jedynie **przetwory** ropy naftowej i gazu ziemnego, wymienione w art. 2 tegoż rozporządzenia. Skreślenie wspomnianych wyżej punktów b) i c) miało na celu jedynie usunięcie ich, jako zbędnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

549

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1937 r.

L. D. VI. 5597/4/37

w sprawie zaopatrywania izb i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w plomby.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 3 listopada 1936 r. L. D. VI. 11614/4/36, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że **dostawa nowych plomb** ołowianych została powierzona przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego firmie „Warszawska Fabryka Wyrobów Ołowianych i Cynowych W. Komnitz" w Warszawie, ul. Terespolska 24, która na zlecenia Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego bezpośrednio będzie wysyłać izbom i urzędom skarbowym akcyz i monopolów państwowych nowe plomby.

Nowe plomby powinny odpowiadać wymaganiom, podanym w punktach 1—6 Warunków Technicznych Dyrekcji P. M. S. z dnia 27 kwietnia 1937 r. Nr II. B./I. W, załączonych do niniejszego zarządzenia, oraz wzorom, które zostaną rozesłane przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego do wszystkich Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Odbiór plomb winien być dokonywany ilościowo i jakościowo.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie przyjmować lub odrzucać plomby na podstawie pisma urzędu odbierającego plomby (potwierdzenie odbioru), ustalającego ilość i jakość plomb, przy czym oryginał tego potwierdzenia należy przesyłać w terminie trzydniowym od daty nadejścia plomb do firmy dostarczającej plomby, a odpis do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Dział Zakupów, Warszawa, ul. Leszno Nr 1.

Dostawa plomb zamiennych odbywać się będzie z Wytwórni P. M. S. w Krakowie, ul. Fabryczna Nr 15, st. Kraków-Dąbie; tamże winna być dokonywana wysyłka plomb zużytych.

Plomby nowe i zamienne, otrzymane z przetopienia, będą nadsyłane do izb skarbowych i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych ofrankowane. Za każde 100 kg plomb zużytych otrzymywać będzie urząd wysyłający 100 kg plomb nowych zamiennych. Rozrachunki z tytułu dostawy nowych plomb i wymiany zyżytych plomb na nowe Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie przesyłać do Ministerstwa Skarbu.

Plomby zużyte należy wysyłać w skrzynkach po 50 kg, starannie i dokładnie opakowa-

nych celem uniknięcia strat w drodze. Na skrzynkach należy pomieścić wyraźny adres odbiorcy i adres urzędu, z którego przesyłka została wysłana.

Zużyte plomby należy deklarować w listach przewozowych w rubryce „nazwa towaru" jako „stary ołów w złomie, przeznaczony do przetopienia poz. 1242" oraz żądać taryfy kolejowej według klasy 8-ej.

Wysyłać należy plomby zużyte za listem przewozowym zwyczajnym nieopłaconym.

O dokonanej wysyłce zużytych plomb należy jednocześnie zawiadomić:

1) Wytwórnię P. M. S. w Krakowie, ul. Fabryczna Nr 15,

2) Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego, Dział Zakupów w Warszawie, ul. Leszno Nr 1, podając w zawiadomieniu:

a) ilość wysłanych skrzynek i

b) dokładną wagę netto i brutto każdej skrzynki.

Równocześnie przestają obowiązywać dotychczasowe zarządzenia w sprawie dostawy plomb nowych i zamiennych.

Dyrektor Departamentu:

(—) *M. Węgrzynowski.*

Załącznik do okólnika L. D. VI. 5597/4 37.

Warunki techniczne na plomby ołowiane.

Do zabezpieczania i uwierzytelniania w zakładach P. M. S. stosowane są dwa rodzaje plomb ołowianych: duże o średnicy 13,5 mm i małe o średnicy 6 mm.

Wymagania.

1) Plomby powinny być wykonane starannie z miękkiego ołowiu hutniczego, zgodnie z przedstawionymi przez dostawcę i zatwierdzonymi przez D. P. M. S. wzorami. Wzory winny być zgłoszone w ilości co najmniej 100 sztuk.

2) Wymiary i kształt plomb winny odpowiadać rysunkom, zatwierdzonym przez D. P. M. S. i załączonym do niniejszych warunków, a w szczególności nie powinny posiadać następujących usterek:

a) brak otworów na druciki,

b) częściowo zalane otwory, utrudniające przesuwanie drucików,

c) zbyt wąskie (spłaszczone) otwory na druciki,

d) otwór na drucik tylko z jednej strony,

e) niecałkowity odlew (szczególnie przy plombach małych),

f) zdeformowany kształt plomby,

g) otwory na druciki nie są położone symetrycznie.

3) Zasadnicze wymiary plomb zawarte są w poniższej tabelce:

Wymiar w mm	Plomby	
	małe	duże
średnica	6	13,5
wysokość	4	7,25
wysokość otworu na drucik	1,6	2,7

Tolerancja od powyższych wymiarów wynosi ± 5% dla plomb dużych i 10% dla plomb małych.

4) Ciężar 100 sztuk plomb winien się zawierać w granicach:

a) plomby duże 0,90 — 0,93 kg

b) plomby małe 0,105 — 0,108 kg.

Większy ciężar plomb ponad górną granicę nie stanowi powodu do dyskwalifikacji transportu, jednak w wypadku takim należy stwierdzony ciężar netto partii pomnożyć przez spółczynnik $\frac{0,93}{p}$ względnie $\frac{0,108}{p}$,

gdzie p — jest ciężarem 100 szt. badanych plomb w kg. Stanowi to rekompensatę za zmniejszenie się ilości plomb w 1 kg (zapłacie podlega ciężar netto plomb, obliczony w powyższy sposób).

Opakowanie i dostawa.

5) Plomby winny być dostarczane w nieuszkodzonych skrzynkach drewnianych z nazwą towaru i firmy na wierzchu.

6) Każda skrzynka winna zawierać 50 kg plomb netto, zapakowanych w pudełka tekturowe o zawartości 1 kg plomb netto.

Dyskwalifikacja.

7) Partia plomb ulega dyskwalifikacji, o ile nie odpowiada pp. 1, 2 lub 4 niniejszych warunków względnie ogólna ilość braków dla danej partii wg pp. 2 i 3 przekracza dla plomb dużych 5%, dla plomb małych — 10% pobranej do badania próbki.

Odbiór plomb.

8) Odbioru plomb dokonują wytwórnie P. M. S. wg odpowiedniej instrukcji.

9) Dostawcy lub jego pełnomocnikowi przysługuje prawo obecności przy pobieraniu próbki i badaniu plomb; nieobecność dostawcy nie wstrzymuje czynności odbioru i nie może być przedmiotem reklamacji.

10) Dowodem przyjęcia względnie odrzucenia partii plomb jest protokół, którego jeden egzemplarz otrzymuje dostawca. W razie nieobecności dostawcy przy odbiorze protokół winien być mu wysłany listem poleconym najpóźniej następnego dnia po dokonaniu odbioru względnie odrzuceniu transportu. Dostawcy przysługuje prawo wnoszenia swych uwag w końcu protokółu odbiorczego.

11) Dostawca otrzymuje zapłatę tylko za ilość plomb, ustaloną przy odbiorze, od której

odlicza się procent braków, określony na podstawie badania średniej próbki.

12) Od orzeczenia wytwórni, dyskwalifikującego partię względnie transport, dostawca może się odwołać do Dyrekcji P. M. S. w terminie 7-dniowym od daty otrzymania protokółu.

Dostawca obowiązany jest zawiadomić o zgłoszeniu reklamacji zainteresowaną wytwórnię P. M. S. i zażądać wysłania do Działu Produkcji D. P. M. S. próbki zdyskwalifikowanych plomb.

Próbka ta winna być zabezpieczona przez wytwórnię P. M. S. Dostawcy przysługuje prawo nałożenia na próbkę również i swoich pieczęci.

13) Przesyłki próbki do D. P. M. S. dokonuje wytwórnia P. M. S. W wypadku nieuwzględnienia przez D. P. M. S. reklamacji dostawcy koszt przesłania próbki ponosi dostawca.

14) Orzeczenie D. P. M. S. jest ostateczne.

15) Odrzucone plomby będą zwrócone dostawcy, który za zgodą P. M. S. może je przebrakować i dostarczyć jako nowy transport.

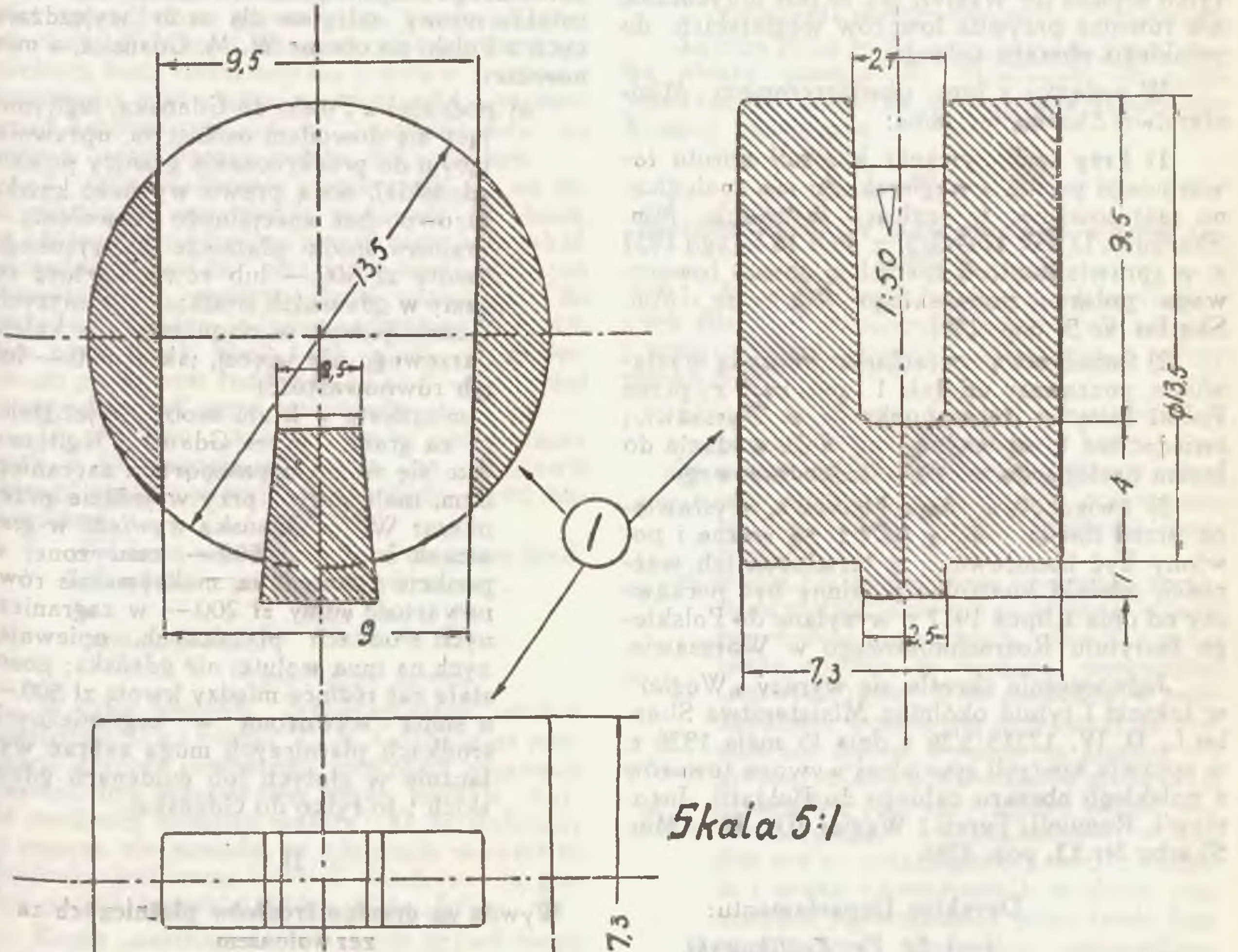
16) Transport odrzucony dostawca powinien zabrać z terenu wytwórni P. M. S. w ciągu dni 15 od daty obowiązującego orzeczenia pod rygorem prawa P. M. S. do sprzedania transportu na rachunek dostawcy, jako też do odesłania transportu pod adresem dostawcy na jego koszt. P. M. S. nie odpowiada za szkody i braki, powstałe w transporcie zdyskwalifikowanym i pozostawionym do dyspozycji dostawcy.

Przepisy końcowe.

17) Niniejsze warunki na plomby obowiązują od dnia 1 czerwca 1937 r.

18) Z dniem wejścia w życie niniejszych warunków technicznych tracą moc obowiązującą „Warunki techniczne na dostawę plomb dla potrzeb P. M. S." z dnia 12 grudnia 1932 r.

Rys. do załącznika okólnika L. D. VI. 5597/4/37.

550

OKÓLNIK C 37 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1937 r.

L. D. IV. 15915/3/37

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko - węgierskiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Z dniem 1 lipca 1937 r. wchodzi w życie nowe obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko - węgierskiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 519). W myśl tego obwieszczenia kontroli specjalnej podlegać będzie, począwszy od dnia 1 lipca 1937 r., cały obrót towarowy polsko-węgierski, a zatem nie tylko wywóz do Węgier, jak to jest dotychczas, ale również przywóz towarów węgierskich do polskiego obszaru celnego.

W związku z tym obwieszczeniem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) Przy wykonywaniu kontroli obrotu towarowego polsko - węgierskiego ma analogiczne zastosowanie w całości instrukcja Min. Skarbu L. D. IV. 3747/3/37 z dnia 16 lutego 1937 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko - rumuńskiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 140).

2) Świadectwa rozrachunkowe będą wystawiane, począwszy od dnia 1 lipca 1937 r., przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie; świadectwa te są ważne od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego.

3) Świadectwa rozrachunkowe, wystawione przed dniem 1 lipca 1937 r. są ważne i powinny być honorowane w terminach ich ważności; odcinki kontrolne powinny być począwszy od dnia 1 lipca 1937 r. wysyłane do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie.

Jednocześnie skreśla się wyrazy „Węgier" w tekście i tytule okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 12215/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 438).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

551

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 14 czerwca 1937 r.

o zmianie okólnika Nr 27 z dnia 30 lipca 1936 r. w sprawie wywozu za granicę środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych.

I.

Wywóz za granicę środków płatniczych bez specjalnego zezwolenia.

1. Osoby, mające miejsce zamieszkania w Polsce i legitymujące się właściwymi dowodami osobistymi, mogą wywieść za granicę — bez specjalnego zezwolenia — krajowe lub zagraniczne środki płatnicze w wysokości oznaczonej w § 12 (1) do (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419).

2. Na podstawie § 12 (1), zdanie ostatnie cytowanego rozporządzenia, Komisja Dewizowa ustaliła normy odrębne dla osób wyjeżdżających z Polski na obszar W. M. Gdańska, a mianowicie:

a) podróżni z Polski do Gdańska, legitymujący się dowodem osobistym, uprawniającym do przekroczenia granicy polsko-gdańskiej, mają prawo wywieźć każdorazowo—bez specjalnego zezwolenia — krajowe środki płatnicze do wysokości kwoty zł 500.— lub równowartość tej sumy w gdańskich środkach płatniczych, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej, jak zł 500.— lub ich równowartość;

b) zamieszkałe w kraju osoby, wyjeżdżające za granicę przez Gdańsk i legitymujące się ważnym paszportem zagranicznym, mają prawo przy wyjeździe przez obszar W. M. Gdańska wywieźć w granicach kwoty zł 500.—, oznaczonej w punkcie poprzednim, maksymalnie równowartość sumy zł 200.— w zagranicznych środkach płatniczych, opiewających na inną walutę, niż gdańska; pozostałą zaś różnicę między kwotą zł 500.— a sumą wywożoną w zagranicznych środkach płatniczych mogą zabrać wyłącznie w złotych lub guldenach gdańskich i to tylko do Gdańska.

II

Wywóz za granicę środków płatniczych za zezwoleniem.

1. Poza wypadkami, wymienionymi w rozdziale I, wywóz za granicę środków płatniczych wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej. Zezwolenia te są albo i n d y w i d u a l n e (udzielone na podstawie wniosku poszczególnym osobom), albo o g ó l n e (udzielone w okólni-

kach Komisji Dewizowej dla wyjazdów do krajów, wymienionych w tychże okólnikach).

2. Gdy wywóz następuje na podstawie zezwolenia, Bank Polski lub banki dewizowe wystawiają „zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów" na drukach urzędowych, wydanych przez Bank Polski według załączonego wzoru.

W zaświadczeniu tym bank dewizowy wyszczególnia wszystkie środki płatnicze dopuszczone do wywozu, a więc zarówno kwotę oznaczoną w ogólnym lub indywidualnym zezwoleniu Komisji Dewizowej, jak i kwotę ustaloną w § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. lub niższą, jeżeli odnośne zezwolenie Komisji Dewizowej, na podstawie którego wywóz następuje, zawiera takie ograniczenie.

Podróżni nie mogą wywozić żadnych innych środków płatniczych prócz tych, które zostały wyszczególnione w „zaświadczeniu". Wywóz może nastąpić tylko w terminie ważności „zaświadczenia" przy najbliższym przekroczeniu granicy po jego wydaniu.

Jeżeli wnioskodawca ma zamiar kilkakrotnie wyjeżdżać za granicę i za każdym razem wywozić tylko część sumy, na której wywóz zezwolono, bank dewizowy ma prawo w granicach zezwolenia i terminów jego ważności wystawić przed każdym wyjazdem „zaświadczenie" na wywóz części kwoty, objętej zezwoleniem.

3. „Zaświadczenie", opierające się na indywidualnym zezwoleniu, wystawia ten bank, za którego pośrednictwem podróżny je uzyskał. „Zaświadczenie" zaś, opierające się na ogólnych zezwoleniach, wystawia bank uprawniony do sprzedaży danego rodzaju zagranicznych środków płatniczych, wzgl. bank, który — stosownie do przepisów rozdziału III p. 1 — wycofał „zaświadczenie" przy sprzedaży.

O wydaniu „zaświadczenia" zamieszcza bank w dokumencie osobistym, na podstawie którego następuje wyjazd, adnotację treści następującej:

„Wydano zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów nr.....

. . . . dnia . . . . ."

(miejscowość)

pieczątka banku

W razie wydania „zaświadczenia" osobie, wyjeżdżającej na obszar W. M. Gdańska na podstawie dowodu osobistego, powyższa adnotacja powinna być umieszczona przez bank w „karcie ewidencji wywozu waluty". O ile podróżny jej jeszcze nie posiada, to adnotację umieści ta placówka granicznej kontroli skarbowej na granicy polsko-gdańskiej, która wyda „kartę".

Kopię „zaświadczenia" bank przechowuje w aktach.

Przy przekroczeniu granicy podróżny jest obowiązany oddać „zaświadczenie" organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej; organy te przesyłają je do Komisji Dewizowej, Komisja Dewizowa zaś — do banku, który „zaświadczenie" wystawił. Bank jest obowiązany sprawdzić otrzymane oryginały i dołączyć do akt, a w razie stwierdzenia nieautentyczności, poprawek lub zmian, skierować sprawę do Ministerstwa Skarbu, Inspektorat Dewizowy (Warszawa, ul. Senatorska 29).

Wypełnienie „zaświadczenia" winno następować w sposób uniemożliwiający nadużycia. Miejsca niewypełnione w „zaświadczeniu" i rubryki nieaktualne winny być przekreślone. Termin ważności „zaświadczenia" nie może być dłuższy, niż 1 miesiąc od daty wydania „zaświadczenia" i nie może przekroczyć terminu ważności paszportu.

4. W przypadkach, gdy Komisja Dewizowa zezwoliła na wywóz pewnych kwot również osobom, nie posiadającym osobnego paszportu zagranicznego, należy „zaświadczenie o wywozie" wydać jedynie osobie, na której imię jest wystawiony paszport zbiorowy i podać w nim:

a) sumę środków płatniczych, jaką posiadacz paszportu może wywieźć, oraz

b) kwotę, jaką może wywieźć każda z towarzyszących osób, wyjeżdżających na podstawie danego paszportu zbiorowego.

Łączna suma kwot, wywożonych przez osoby objęte paszportem zbiorowym, nie może przekraczać sumy, na jaką opiewa zezwolenie Komisji Dewizowej.

III.

Sprzedaż środków płatniczych na wyjazd za granicę.

1. Przy ustaleniu rodzaju i sumy zagranicznych środków płatniczych, do których nabycia i wywozu podróżny jest uprawniony, należy uwzględnić:

a) kraj, do którego podróżny zamierza wyjechać i na który paszport jest ważny;

b) termin pobytu w poszczególnych krajach według oświadczenia podróżnego we wniosku i termin ważności paszportu;

c) środki płatnicze, które poprzednio sprzedano podróżnemu lub na których wywóz poprzednio zezwolono. Jeżeli z paszportu wynika, że wydano poprzednio „zaświadczenie" i że podróżny w międzyczasie wogóle nie przebywał za granicą lub też od wyjazdu za granicę nie upłynął miesiąc, wówczas w pierwszym przypadku podróżny winien oddać niewykorzystane „zaświadczenie", w drugim zaś — przedstawić dowód o rodzaju i sumie wywiezionych środków płatniczych poświadczony przez bank, który wystawił poprzednie „zaświadczenie". Podróżny jest obowiązany odprzedać nadwyżkę posiadanych środków płatniczych ponad sumę, jaka ma być wywieziona na podstawie § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. lub indywidualnego bądź ogól-

nego zezwolenia. Niewykorzystane „zaświadczenie" należy unieważnić i zwrócić bankowi, który je wystawił.

2. Banki dewizowe nie mogą sprzedawać zagranicznych środków płatniczych w ramach zezwoleń ogólnych na okres dłuższy, niż 1 miesiąc. W razie przedłużenia przez podróżnego pobytu za granicą bank może przekazać dodatkowo środki płatnicze tylko w ramach okólnika Komisji Dewizowej Nr 4 z dnia 17.XII. 1936 r., przekazy zaś przekraczające kwoty, określone w tym okólniku, może wykonać tylko za indywidualnym zezwoleniem Komisji Dewizowej.

3. Wniosek na sprzedaż środków płatniczych winien składać podróżny lub osoba trzecia z jego upoważnienia i za przedłożeniem dokumentu, uprawniającego do nabycia środków płatniczych, podając zamierzony czas pobytu oraz wysokość zapotrzebowania środków płatniczych w poszczególnych krajach. Posiadacze kart cyrkulacyjnych i przepustek granicznych mogą ubiegać się o sprzedaż zagranicznych środków płatniczych tylko osobiście.

4. W przypadkach, gdy wywóz ma nastąpić na podstawie „zaświadczenia", nie należy umieszczać w paszporcie adnotacji o sprzedanych środkach płatniczych.. Sprzedaży dokonuje bank, który wystawił „zaświadczenie", a w wyjątkowych przypadkach — inny bank dewizowy za pisemnym upoważnieniem banku, wystawiającego „zaświadczenie".

5. W przypadkach, które nie wymagają wystawienia „zaświadczenia", należy przy sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na podstawie dowodów osobistych, przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych lub legitymacyj związków turystycznych, umieszczać na dokumentach osobistych wzgl. „karcie ewidencji wywozu waluty" adnotację treści następującej:

„Sprzedano (walutę) . . . . .
za (równowartość w złotych) . . . . .
. . . . .dn. . . . . "
(miejscowość)
pieczątka banku.

W razie braku miejsca na tych dokumentach adnotację umieszcza się na kartce, dołączonej do nich w sposób trwały i widoczny

6. Adnotacje o sprzedaży i wydaniu „zaświadczenia o wywozie" należy umieszczać w paszportach począwszy od ostatniej strony.

7. Wszelkie indywidualne i ogólne zezwolenia Komisji Dewizowej na wywóz za granicę środków płatniczych są udzielane pod tym warunkiem, że w razie zaniechania wyjazdu lub niezużycia za granicą wywiezionych środków płatniczych podróżny jest obowiązany odprzedać je bankowi dewizowemu bezpośrednio po upływie terminu ważności „zaświadczenia" wzgl. po powrocie do kraju.

8. Biura podróży i przedsiębiorstwa, trudniące się przewozem osób, które uzyskały generalne zezwolenie Komisji dewizowej na sprzedaż zagranicznych środków płatniczych na wyjazd za granicę, mogą korzystać z tego uprawnienia tylko w granicach kwot dopuszczonych do wywozu bez specjalnego zezwolenia i tylko wówczas, gdy wyjeżdżający nie wywozi poza nimi żadnych dalszych środków płatniczych, oraz winny stosować się przy sprzedaży do przepisów zawartych w niniejszym rozdziale.

IV.

Wywóz za granicę środków płatniczych przez cudzoziemców.

1. Cudzoziemcy mogą wywieźć — bez specjalnego zezwolenia — środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe, przywiezione z zagranicy i wyszczególnione w „zaświadczeniu o przywozie pieniędzy i walorów", wydanym przy wjeździe do Polski przez organy granicznej kontroli skarbowej, oraz środki płatnicze, pochodzące z wymiany na podstawie przepisów okólnika Komisji Dewizowej Nr 32, jeżeli dokonanie wymiany zaznaczył Bank Polski lub bank dewizowy w odpowiedniej adnotacji na „zaświadczeniu".

2. Na podstawie indywidualnego lub ogólnego zezwolenia Komisji Dewizowej cudzoziemcy mogą wywieźć za granicę środki płatnicze, wyszczególnione w „zaświadczeniu o wywozie środków płatniczych i walorów", wydanym przez Bank Polski lub bank dewizowy.

Przy wystawianiu „zaświadczeń o wywozie" dla cudzoziemców należy stosować analogicznie przepisy zawarte w rozdziale II niniejszego okólnika, przy czym należy w rubryce „na zasadzie" podać krótkie określenie, z jakiego tytułu wydano zezwolenie, np. przy przesyłce z zagranicy: „Okólnik Komisji Dewizowej Nr 27, IV, 3a".

3. Komisja Dewizowa zezwala generalnie — aż do odwołania — na wywóz przez cudzoziemców za granicę:

a) środków płatniczych, nadesłanych dla danego cudzoziemca przesyłką pocztową z zagranicy, jeżeli bank, który wystawia „zaświadczenie o wywozie" stwierdził niewątpliwie fakt nadesłania ich z zagranicy; odnośne dowody winny być przechowane w aktach banku;

b) środków płatniczych, pochodzących z wypłaty cudzoziemcowi z rachunków zagranicznych wolnych złotowych lub w walutach obcych i z przekazu lub akredytywy zagranicznej, pokrytych dewizą lub z rachunku zagranicznego wolnego;

c) środków płatniczych, pochodzących ze skupu przez Oddział Banku Polskiego lub bank dewizowy od danego cudzoziemca, zainkasowanych przez bank czeków lub przekazów na zagranicę, wystawionych przez tegoż cudzoziemca w kraju,

i upoważnia Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do wystawiania w tych przypadkach „zaświadczeń o wywozie".

„Zaświadczenia o wywozie środków płatniczych i walorów" nie wolno wydawać cudzoziemcowi w przypadkach, omówionych w punktach b) i c), jeżeli wypłata nastąpiła za czek, akredytywę, przekaz lub polecenie wypłaty, które cudzoziemiec przywiózł z zagranicy i na przywóz posiada „zaświadczenie o przywozie".

V.

Wywóz za granicę walorów i książeczek oszczędnościowych.

Wywóz papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych, zarówno przez osoby zamieszkałe w kraju, jak i przez cudzoziemców, z wyjątkiem przypadku powrotnego wywozu książeczki oszczędnościowej (patrz rozdział IV p. 1), dopuszczalny jest tylko za zezwoleniem Komisji Dewizowej; udzielenie takiego zezwolenia stwierdzać będą Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe przez wydanie wnioskodawcy „zaświadczenia o wywozie środków płatniczych i walorów", w którym należy podać nazwę, ilość i wartość nominalną walorów lub książeczek.

Przy wystawianiu „zaświadczeń o wywozie" należy zastosować analogicznie przepisy zawarte w rozdziale II.

VI.

Przepisy przejściowe.

Przepisy niniejszego okólnika wchodzą w życie niezwłocznie; jednak organy granicznej kontroli skarbowej będą nadal uwzględniać adnotacje Oddziałów Banku Polskiego i banków dewizowych, stwierdzające udzielenie zezwolenia na wywóz za granicę środków płatniczych za specjalnym zezwoleniem, umieszczone w paszportach według dotychczasowych przepisów, z datą jednakże niepóźniejszą, niż 24 czerwca 1937 r. To samo dotyczy zezwoleń na wywóz za granicę walorów i książeczek oszczędnościowych, wydanych na dotychczasowych formularzach.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: okólnik Nr 27 z dn. 30.VII. 1936 r. (Dz. U. Min. Sk. Nr 21, poz. 679) przestaje obowiązywać.

Wzór.

Bank Dewizowy . . . . . .
Nr rej. dew. . . . .

Ważne do dn. . . . . (godz. 24)

ZAŚWIADCZENIE Nr . . .

o wywozie środków płatniczych i walorów.

Pan (i) .... zamieszkały (a) w . . . . . ., posiadający (a) .... Nr . . . .
(imię i nazwisko) (nazwa dowodu osobistego)

(przy paszportach zbiorowych: dla . . . . . osób) jest uprawniony (a) na zasadzie . . . . Komisji Dewizowej Nr. . z dn. . . . . . oraz na podstawie § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. do wywozu za granicę następujących środków płatniczych i walorów:

Rodzaj środków płatniczych lub walorów	Waluta	Kwota lub wartość nominalna	
		w cyfrach	słownie

Zaświadczenie niniejsze uprawnia wymienioną osobę do wywozu za granicę wyłącznie oznaczonych wyżej wartości pod warunkiem przekroczenia granicy w miejscu do tego przeznaczonym i zgłoszenia całkowitej wywożonej kwoty środków płatniczych i walorów organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej.

Ponadto każda z .... (liczba) osób, towarzyszących wyżej wymienionej osobie, jest uprawniona do wywozu środków płatniczych i walorów do wysokości . . . . słownie . . . .

Zaświadczenie może być wykorzystane tylko jednorazowo przy najbliższym przekroczeniu granicy po dacie wystawienia zaświadczenia i powinno być zwrócone przy wyjeździe za granicę organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej.

Wywieziono dnia . . . . .

. . . . dn. . . . 193 . . r.

(podpis i pieczątka urzędu celnego lub granicznej kontroli skarbowej).

pieczątka i podpis banku

UWAGA: Urząd Celny (placówka granicznej kontroli skarbowej) zwróci niniejsze zaświadczenie Komisji Dewizowej w Warszawie.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 45

z dn. 14 czerwca 1937 r. w brzmieniu obowiązującym od dnia 23 czerwca 1937 r.

w sprawie wyjazdów do Bułgarii, Jugosławii, Węgier, Rumunii i Italii.

I.

1. Komisja Dewizowa upoważnia generalnie — aż do odwołania:

a) Bank Polska Kasa Opieki w Warszawie do sprzedaży i udzielania zezwoleń na wywóz osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju i legitymującym się paszportami zagranicznymi, ważnymi na wyjazd do Bułgarii, Jugosła-

wii lub Węgier, środków płatniczych w postaci akredytywy lub czeku turystycznego, wystawionego przez Bank P. K. O. i płatnego w kraju, do którego następuje wyjazd, z należności Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, dla każdej wyjeżdżającej osoby i na 4 tygodnie zadeklarowanego we wniosku pobytu według norm następujących: przy wyjeździe **do Bułgarii** — w lewach do równowartości zł 500.— przy wyjazdach indywidualnych, zaś do równowartości zł 300.— przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych;

do Jugosławii — w dinarach do równowartości zł 750.— przy wyjazdach indywidualnych, zaś do równowartości zł 500.— przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych;

do Węgier — w pengö do równowartości zł 750.— przy wyjazdach indywidualnych, zaś do równowartości zł 500.— przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych.

Przy wyjazdach do powyższych krajów na okres krótszy niż 4 tygodnie może być sprzedana tylko kwota odpowiednio niższa, obliczona w stosunku do wyżej podanych norm.

b) banki dewizowe — do sprzedaży osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju i legitymującym się paszportami zagranicznymi, ważnymi na wyjazd do Rumunii, i udzielania zezwoleń na wywóz czeków Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, płatnych z należności tego Instytutu w Rumunii, do równowartości zł 200.— przy wyjazdach indywidualnych, do równowartości zaś zł 150.— przy wyjazdach na podstawie paszportów zbiorowych, na każdą wyjeżdżającą osobę i na każdy tydzień zadeklarowanego we wniosku pobytu w Rumunii.

Okres czasu, na który Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe mogą sprzedawać — w myśl przepisów, zawartych wyżej pod a) i b) — akredytywy i czeki, został ustalony w okólniku Komisji Dewizowej Nr 27, ustęp III p. 2.

c) banki dewizowe — do sprzedaży osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju i legitymującym się paszportami zagranicznymi, ważnymi na wyjazd do Italii (jak również posiadłości i kolonii italskich), i udzielania zezwoleń na wywóz bonów turystycznych (t. j. „czeków turystycznych" bądź „bonów hotelowych") z należności Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Italii.

Banki dewizowe będą dokonywać sprzedaży bonów turystycznych w równowartości sumy zł 100.— do zł 500.— (przy wyjazdach grupowych — od zł 75.— do zł 250.—) na osobę na każdy zadeklarowany we wniosku tydzień pobytu w Italii, w ramach ważności paszportu. Za zezwoleniem P. I. R'u powyższa suma maksymalna będzie mogła być podyższona, suma minimalna zaś — zredukowana: dla osób udających się do Italii ze względów zdrowotnych suma maksymalna może być podwyższona o 50%, natomiast dla studentów i duchownych, którzy udają się do Italii na studia lub ze względów religijnych, suma minimalna może być zredukowana o 50%. Dla dzieci w wieku poniżej 4-ch lat nie ma obowiązku nabycia wymienionych bonów; dla dzieci w wieku od 4-ch do 14-u lat należy nabyć bony w wysokości 50% powyższych sum.

Ograniczenia ustępu III p. 2 okólnika Nr 27 z dnia 14.VI. 1937 r. nie mają zastosowania do podróżnych, udających się do Italii wzgl. tam przebywających.

Banki dewizowe są upoważnione na podstawie wniosków indywidualnych oraz załączonych do nich poświadczeń Konsulatów Polskich w Italii o przedłużeniu terminu ważności paszportu na pobyt w Italii — sprzedawać i wysyłać dodatkową ilość bonów turystycznych (imiennych i zaopatrzonych numerem paszportu odbiorcy) na koszty utrzymania w ramach powyższych sum i w granicach okresu ważności paszportu. Wysyłka bonów do Italii może mieć miejsce **tylko** na ręce jednego z banków w Italii, który przy wręczeniu ich odbiorcy odnotuje je w paszporcie.

Wnioski o zezwolenie na wysyłkę bonów turystycznych na pokrycie nieprzewidzianych kosztów, spowodowanych chorobą, wypadkiem itp., decydować będzie Polski Instytut Rozrachunkowy, jeżeli suma, na jaką wniosek opiewa, nie przekracza — łącznie z otrzymanymi już na dany miesiąc bonami turystycznymi — powyższych norm maksymalnych o więcej niż 50%; w przeciwnym razie wnioski winny być kierowane do Komisji Dewizowej. We wszystkich takich przypadkach winno być do wniosku załączone poświadczenie Konsulatu R. P., stwierdzające konieczność przekazu.

Przy przyjmowaniu wniosków o sprzedaż i wysyłkę dodatkowej ilości bonów turystycznych, banki dewizowe obowiązane są każdorazowo odebrać od wnioskodawcy pisemną deklarację, o której mowa w okólniku Komisji Dewizowej Nr 4 z dnia 17.XII. 1936 r., punkt 3 c.

2. Ponadto każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z zezwoleń na podstawie punktu 1, może wywieźć bez specjalnego zezwolenia i bez względu na wysokość akredytywy (czeku) krajowe lub dowolne zagraniczne środki płatnicze do równowartości kwoty zł 50.— w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego.

II.

Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do powyższych krajów na podstawie upoważnienia zawartego w rozdziale I, nie mogą — poza oznaczoną wyżej kwotą zł 50.— (rozdział I p. 2) — korzystać z uprawnień zawartych w § 12 (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r., ani z prawa nabycia zagranicznych środków płatniczych do wysokości równowartości kwoty zł 200.— na jeden paszport.

III.

Prawo wywozu kwoty zł 50.— w dowolnych środkach płatniczych na podstawie przepisów niniejszego okólnika i innych przepisów, zawierających analogiczne uprawnienia, przysługuje wyjeżdżającemu tylko jednorazowo przy danym wyjeździe za granicę bez względu na to, czy posiada akredytywy lub czeki na jeden lub więcej krajów.

IV.

Na sprzedane w ramach przepisów rozdziału I-go akredytywy, czeki turystyczne i bony hotelowe, winny banki — w myśl ogólnych zasad ustępu II-go okólnika Komisji Dewizowej Nr 27 z dn. 14.VI. 1937 r. — wydać podróżnym „zaświadczenie o wywozie środków płatniczych i walorów" z tym jednak odchyleniem, że umieszczona — stosownie do rozdziału II-go p. 3 okólnika Nr 27 — adnotacja w paszporcie o wydaniu „zaświadczenia" winna być uzupełniona przez wpisanie do paszportu podróżnego sprzedanych mu środków płatniczych, a mianowicie ich daty sprzedaży, rodzaju, numerów, kwot i okresu ważności, zależnie od szczegółowych instrukcji Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, opartych na odnośnych umowach turystycznych.

Komisja Dewizowa.

Zmiana okólnika Komisji Dewizowej Nr 29 z dnia 4.VI. 1937 r.

Okólnikiem Nr 29, ustęp I, Komisja Dewizowa upoważniła osoby, wyjeżdżające do Czechosłowacji i korzystające z akredytywy, do wywozu pieniędzy polskich do wysokości zł 50.— ponad wartość akredytywy. Komisja Dewizowa rozszerza niniejszym powyższe upoważnienie i zezwala w tych przypadkach na wywóz kwoty zł 50.— w walucie polskiej lub **w walucie czechosłowackiej.**

Komunikat

o przeniesieniu siedziby Brygady Kontroli Skarbowej ze Słonima do Baranowicz.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Nowogródku zostanie z dniem 1 lipca 1937 r. zlikwidowany oddział Brygady Kontroli Skarbowej w Baranowiczach — natomiast Brygadę Kontroli Skarbowej w Słonimiu przenosi się do Baranowicz.

Komunikat

o rozesłaniu załącznika do Zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. w sprawie instrukcji do klasyfikacji gruntów ornych dla podatku gruntowego.

Załącznik zawierający instrukcję ogólną i instrukcje regionalne do klasyfikacji gruntów ornych dla podatku gruntowego będzie rozesłany właściwym urzędom. Pozostałe egzemplarze instrukcji można nabywać w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w cenie po 3.50 zł za egzemplarz.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 czerwca 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89.53	89,10
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5.29	5.26½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,28½	5,26
Floreny holenderskie	100 Fl.	291.42	289,70
Franki francuskie	100 Fr.	23,67	23,53
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,40	120.60
Funty angielskie	1 Ł.	26,15	25.99
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,10	25,85
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100.20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	18,20	17,40
Korony duńskie	100 K.	116,74	115,90
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	131,43	130,45
Korony szwedzkie	100 K.	134,83	133,85
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,30	22,70
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,58	11,30
Marki niemieckie	100 Mk.	132,00	130.00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	99,20	98,50

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	290,70	291,42	289,98
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,51	211,67
Bruksela	100 Blg.	89,35	89,53	89,17
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,55	11,58	11,52
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	116.45	116,74	116,16
Londyn	1 Ł.	26,08	26,15	26,01
Madryt	100 Pcs.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27.98	27,78
Montreal	1 Dol.	—	5.29½	5.26¾
Nowy Jork	1 Dol.	5.28⅝	5.29⅞	5,27⅜
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5.28¾	5.30	5,27½
Oslo	100 K.	131,10	131,43	130,77
Paryż	100 Fr.	23.61	23.67	23.55
Praga	100 K.	18,42	18,47	18,37
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	134,50	134,83	134,17
Tallin	100 K.	—	—	
Tel-Aviv	1 Ł.		26,10	25,96
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,10	121,40	120,80
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	143,00	141,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.